

ВЛАДИМИР МЕГРЕ КОИ СМЕ НИЕ?

Част 5 от „Звънтящите кедри на Русия“

Превод от руски: Ирина Пунчева, 2003

chitanka.info

ДВЕ ЦИВИЛИЗАЦИИ

Ние всички бързае за някъде, стремим се към нещо. Всеки от нас желае да изживее своя щастлив живот, да срещне любовта си, да създаде семейство. Дали обаче на много от нас се удава да постигнат желаното? От какво зависят нашето удовлетворение или неудовлетворение от живота, нашият успех или провал? В какво е смисълът на живота на всеки човек и на човечеството като цяло? Какво ни чака в бъдеще?

Тези въпроси съществуват отдавна, но никой не им е дал разбран отговор. А би ни се искало да знаем в каква страна ни предстои да живеем след пет или десет години, в какъв свят ще живеят нашите деца. Ние обаче не знаем, а и сигурно не сме достатъчно способни да си представим своето бъдеще, защото всички бързае за някъде, но за къде?

Удивително, но е факт — за първи път ясна представа за бъдещето на страната ни получих не от анализите на учените или от политиците, а от Анастасия — отшелницата в тайгата. Тя ми показва не само картината на прекрасното бъдеще, но и с аргументи доказва неговата възможност — дори и за нашето поколение. Фактически тя представи своя проект за развитието на страната ни.

Докато вървах из тайгата (от полянката, където живее Анастасия, към реката), кой знае защо в мен се появи твърда увереност — нейният проект може да промени много неща в света. Ако се има предвид, че всичко, моделирано в нейните мисли, впоследствие винаги се реализира в живота, ние фактически вече живеем в страна, чието бъдеще може да бъде само прекрасно.

Вървах из тайгата и размишлявах над думите на горската отшелница за прекрасното бъдеще на страната ни, в което може би ще успее да поживее и нашето поколение; страна, в която няма да има регионални конфликти, бандитизъм и болести, няма да има бедни. И въпреки, че не всичките нейни мисли ми бяха ясни, този път не ми се

искаше да поставям под съмнение нищо от казаното от Анастасия. Напротив, искаше ми се да доказвам на всички нейната правота.

Твърдо реших да направя всичко, което е по силите ми, за реализацията на проекта ѝ. Той изглеждаше съвсем прост — трябва всяко семейство да получи по един хектар земя за доживотно ползване и да подреди там фамилното си имение, своето парченце Родина. Детайлите на този проект дълбоко обсебиха мислите ми. Те бяха много прости и в същото време невероятни.

Нима е възможно! Не учените агрономи, а отшелницата от тайгата доказа, че ако правилно се разположат насажденията в участъка, само след няколко години земята няма да има нужда от наторяване и дори не особено плодородната почва ще се подобрява. Като основен пример Анастасия посочи ситуацията в тайгата. Хилядолетия наред е съществувала тя, всичко расте в нея, а никой не тори земята в тайгата. Анастасия твърди, че всичко, което расте на Земята, представлява материализираните мисли на Бога. Той така е наредил всичко, че на човека не се налага да се затруднява с набавянето на храна. Необходимо му е само да се стреми да разбере мисълта на Създателя и да твори прекрасното заедно с Него.

А аз мога да посоча и свой убедителен пример. На остров Кипър, където ми се случи да попадна, почвата е камениста. Но тази земя по-рано не е била такава. Преди много векове на острова растели прекрасни кедрови гори, плодни дръвчета; в многото реки текла най-чистата сладка вода и островът приличал на земен рай. Римските легиони заграбили острова, започнали да секат кедрите и да строят от тях корабите си; изсекли кедровите горички на острова. Сега в по-голямата му част растителността едва крее, тревата изгаря още пролетта, летните дъждове са редки и не достига прясна вода. Кипърци са принудени да си доставят плодородна земя с шлепове по море. Резултатът — човекът не само не подобрил създаденото, но с намесата си варварски го е влошил.

Анастасия, като детайлизираше проекта си, казваше, че на участъка задължително трябва да бъде засадено родово дръвче; починалият човек е хубаво да бъде погребван не в гробище, а на създадения от него самия прекрасен кът родова земя. Никакви паметници не бива да се поставят на гроба. Паметта за човека трябва да е нещо живо, а не мъртво. Паметта за роднините ще бъдат живите

творения на човека. Тогава и Душата му ще може отново да се въплъти в материята, в райската земна градина. Погребаните в гробище не могат да отидат в рая. Душите им не могат да се въплътят в материята, докато съществуват мислите на роднини и близки за тяхната смърт. Надгробният паметник — това е паметник на смъртта. Ритуалът на погребението е измислен от тъмните сили, а неговата цел е поне за малко да се заточи човешката Душата. Нашия Отец не е предвидил никакви страдания и даже скръб за любимите си деца. Всички Божествени творения са вечни, завършени, възпроизвеждат самите себе си. Всичко живо на Земята — от простата тревичка до човека — представлява хармонично единно и вечно цяло.

И тук, мисля, че тя е права. Ето какво се получава — учените твърдят, че човешката мисъл е материална, но ако това е така, то тогава роднините на починалия, мислейки за него като за мъртъв, го държат по този начин в умъртвено състояние, мъчат Душата му. Анастасия твърди, че човек, по-точно човешката Душа, може да живее вечно. Тя може постоянно да се въплъщава в ново тяло, но при определени условия. Родовото имение, подредено по нейния проект, създава такива условия. Аз повярвах в това — да докажат или да опровергават твърденията на Анастасия за живота и смъртта евентуално биха могли езотериците.

„Ех, колко много опоненти ще имаш!“ — казвах на Анастасия, а тя в отговор само се смееше: „Всичко много лесно ще стане, Владимире. Мисълта на човека е способна да материализира, да променя предмети, да предопределя събития, да гради бъдеще. Опонентите, които ще се опитват да доказват тленността на човешката същност, ще унищожават самите себе си, тъй като те ще предизвикат своя край Със собствените си мисли.“

Тези, които са успели да разберат своето предназначение и същността на безкрайността, ще заживеят щастливо, прераждайки се вечно — те с мислите си сами ще създадат щастливата си безкрайност.“

Нейният проект ми хареса още повече, когато започнах да изчислявам неговата икономическа целесъобразност. Уверих се, че всеки човек (с помощта на създаденото от него родово имение по проект на Анастасия) може да осигури охолно съществуване на своите деца и внуци. Въпросът не е само в осигуряването на качествени храни

и жилище за собствените деца. Анастасия казваше, че оградата трябва да се прави от живи дървета и една четвърт от хектара трябва да се засади с гора. Два и половина декара гора — това са приблизително триста дървета. След осемдесет-сто години те са годни за сеч. От тези дървета ще се получат приблизително четиристотин кубика нарязани дъски. Хубаво изсушеният и обработен дървен материал още днес струва поне сто долара за кубик общо четиридесет хиляди долара. Разбира се, не бива да се изсича цялата гора, може да се вземе необходимото количество от израсналите дървета, като вместо тях веднага се засадят нови. Общата стойност на фамилното имение, подредено според проекта на Анастасия, може да се оцени на около милион долара и повече. Всяко семейство, което има дори средни доходи, може да го изгради. Къщата, като начало, може да бъде скромна. Основното богатство ще бъде красиво подреденият участък земя. Състоятелните хора сега плащат големи суми на фирмите, които се занимават с дизайн на открито. Подобни фирми в Москва има близо четиридесет — и те не стоят без работа. Функционално и красиво подреждане само на сто квадрата около къщата по техни цени струва хиляда и петстотин долара и повече.

Засаждането на едно иглолистно дърво с височина шест метра струва петстотин долара. Тези, които искат да живеят в красиво подредено място, плащат тези големи суми. Плащат, защото техните родители не са се сетили да заложат основите на фамилното имение за своите деца. За това не е нужно да бъдеш богат, необходимо е само по добър начин да разпределиш приоритетите в главата си. Как можем да възпитаваме децата си, ако не разбираме толкова прости неща? Права е Анастасия, като казва, че възпитанието трябва да започнем от самите себе си.

Много ми се прииска и аз да имам своето имение — да взема хектар земя, да построя къща, а най-важното, да засадя наоколо различни насаждения; да създам мое късче Родина, както го описва Анастасия; и то да бъде заобиколено от участъци на други хора също така прекрасно подредени. И Анастасия със сина ни може да се засели там или да идва на гости, а после — внуци, правнуци. Може би правнуците ще поискат да работят в града, но поне ще могат да идват в родовото си имение, за да си почиват. А веднъж в годината, на 23 юли, на празника на цялата Земя, може би всички роднини ще се съберат у

дома си. Мен, разбира се, няма да ме има тогава, но ще остане създаденото от мен имение, дърветата в него, градината. Ще направя малък вир, ще завъдя в него малки рибки, за да има риба. Дърветата ще бъдат засадени по особен план, както казваше Анастасия. Нещо ще се хареса на потомците, нещо ще поискат да променят, но и в единия, и в другия случай ще си спомнят за мен.

А аз ще бъда погребан в имението си и ще помоля по никакъв начин да не отбелязват гроба ми. Нека никой не лицемери на него с тъжно лице. И нека да няма никаква скръб; нека да няма гроб с плоча; нека просто от тялото да израснат над земята зелена трева и храсти, а може би и някакви диви ягоди, които да са от полза на моите потомци. Каква полза има от надгробната плоча? Никаква — само едната скръб. Нека си спомнят за мен не с тъга, а с радост, когато идват в имението, основано от мен. Ех, така ще им подреда всичко, така всичко ще засадя...

Мислите ми се преплитаха в някакво радостно предчувствие за нещо грандиозно. Трябва по-бързо да се започне, да се действа по някакъв начин; трябва по-бързо да стигна до града, а аз имам да вървя още някъде към десет километра през тази гора до реката. По-бързо да свършва тази гора. И изведнъж, изневиделица, в паметта ми се появи информация за горите на Русия, не си спомних всички цифри, но ще посоча данните, които прочетох веднъж в статистическа извадка:

„Горите — доминиращ тип растителност в Русия — заемат 45% от нейната територия. Русия притежава най-големите запаси в света от гора. През 1993 година общата площ на горите от горския фонд е била 886,5 милиона хектара, а общият запас от дървесина — 80,7 милиарда, което прави съответно 21,7 и 25,9% от световните запаси. Превишението на втората цифра над първата показва, че Русия разполага с по-зрели и по-продуктивни гори, отколкото: останалата планета като цяло.

Горите играят огромна роля в газовия баланс на атмосферата и регулирането на цялостния климат на Земята. Общият баланс за горите на Русия, изчислен от Б.Н. Моисеев, възлиза за въглеродния двуокис на 1789064,8 хиляди тона, а за кислорода — 129019,9 хиляди тона. Всяка година в горите на Русия се депонират 600 милиона тона въглерод. Тези гигантски обеми на обмен на газовете съществено стабилизират газовия състав и климата на планетата.“

Ама че работа! Някои хора казват, че за Русия е подготвена някаква особена мисия — и тя не предстои, а вече се изпълнява.

Нима е възможно — хората от цялата планета, кой в по-малка степен, кой в по-голяма, не е важно, важно е другото — хората от цялата планета дишат въздуха на Русия. Дишат кислорода, който произвежда тази гора, а аз сега, ей така, простичко си вървя из нея. Интересно, само кислород ли осигурява тази гора на всички хора на планетата или, може би, още нещо важно?

Сега тайгата, из която вървах съвсем сам, не будеше у мен както преди чувство на тревога. Усещането ми беше такова, каквото е, когато вървиш из безопасен парк. Разбира се, в тайгата няма пътечки както в парка — пътят понякога беше преграден я от повалени от вятър дървета, я от гъсти храсти, но този път те не ме дразнеха.

Вървейки, късах попадащи на пътя ми малини и френско грозде. За първи път с интерес разглеждах колко различни на външен вид са дори еднородните дървета; колко различно се разпределя растителността — нито една еднаква картинка.

За първи път внимателно се вглеждах в тайгата и тя ми се струваше по-добра. Сигурно това чувство възникваше и в осъзнаването, че в тази тайга се е родил и живее на полянката си малкият ми син заедно с Анастасия — жената, заради срещата с която се промени целият ми живот.

Сред тази безкрайна тайга е малката полянка на Анастасия, която тя не иска да напуска за дълго и не би я заменила дори и заради най-люксов апартамент. Сякаш тази полянка е обикновено празно място — няма нито къща, нито колиба, нито такъми, необходими за бита, а тя, щом стигне до нея, веднага се радва. И в мен, не знам защо, по време на третото ми посещение на полянката на Анастасия също се появи усещането, което възниква, когато се връщаш вкъщи след дълъг път.

Странни работи изобщо стават в нашия свят. Хилядолетия човешкото общество като че ли се бори за щастие, за благосъстоянието на всеки човек, а всъщност, този същият човек, живеещ в центъра на обществото, в центъра на съвременния цивилизован град, все по-често се оказва беззащитен. Ту в пътно-транспортно произшествие попада, ту го ограбват, залепват му се постоянно разни болести; без аптеки вече не може и да живее; заради някаква си неудовлетвореност слага

край на живота си. Броят на самоубийствата точно в цивилизованите държави, с висок стандарт на живота, нараства. Майки от различни области разказват по телевизията, че няма с какво да хранят децата си и семействата им гладуват.

Анастасия живее с малко детенце в тайгата — като че ли в друга цивилизация. Не иска нищо от нашето общество. Не са й нужни никаква милиция, нито вътрешни войски за охрана. Създава се впечатлението, че на тази полянка нито с нея, нито с детенцето не може да се случи нещо лошо. Да разбира се, ние живеем в различни цивилизации и тя предлага да се вземе най-доброто от тези два различни свята. И тогава ще се промени начинът на живот на много хора на Земята, ще се роди ново щастливо човешко общество. Интересно ще бъде това съобщество — ново, необичайно. Ето, например...

ОПИТАЙТЕ ВСЕЛЕНАТА НА ВКУС

Дълго време не можех да се съглася с това, че Анастасия съвсем спокойно оставя детето си, все още пеленаче, само. Ту просто го сложи на тревичка под някакво храстче, ту — в съседство с почиваща мечка или вълчица. Вече се уверих — него не ще го пипне нито един звяр. Напротив, те ще го защитават до последно. Само че от кого? Ако заобикалящите го зверове са като бавачки, тогава от кого да го защитаваш? Но въпреки това е необичайно, когато кърмаче се оставя само. Аз се опитвах да убедя Анастасия да не го прави, казвах и:

— Ако зверовете не го закачат, това не означава, че друго нещастие не може да му се случи. — А тя ми отговаря:

— Не мога да си представя, какво нещастие имаш предвид ти, Владимире.

— За многото, които се случват на безпомощните деца. Например, ще изпълзи върху хълмче, а после ще се търкулне по него, краче или ръчичка ще си навехне.

— Тази височина, с която детето се справя само, няма да му навреди.

— Добре, ами ако изяде нещо вредно? То още не разбира, пъха всичко в устата си. Да се отрови е от лесно по-лесно, после кой ще му промива стомахчето? Лекари наблизко няма, а ти дори уред за клизма нямаш, за да промиеш червата на детето, ако се случи нещо. — Анастасия само се смее в отговор:

— Клизма пък за какво, Владимире? Червата могат и по друг начин да се промият, и то доста по-ефикасно, отколкото с клизма.

— Как така?

— Искаш ли да опиташ? Тъкмо на теб това няма да ти навреди, сега ще ти донеса няколко тревички...

— Чакай, няма нужда, разбрах. Ти искаш да ми дадеш нещо, от което ще получа стомашно разстройство.

— Стомашно разстройство ти имаш отдавна. А билката ще изчисти всичко ненужно от стомаха ти.

— Ясно, ако стане нещо, ще дадеш на детето билка и то ще се продриска. Но защо да се докарват нещата до такова изтезание на детето?

— Но те няма да се налагат. Нашият син няма да изяде нищо ненужно. Децата, най-вече кърмачетата, свикнали с майчиното мляко, никога не биха яли нищо друго в голямо количество. И нашият син може само да опита малко от някоя горска ягода или тревичка. Ако тя се окаже вредна, горчива, ненужна за него, той сам ще я изплюе. Ако пък изяде малко от нея и тя започне да вреди на стомахчето му, той ще я повърне, така ще я научи и занапред няма да я яде — ще опознае цялата Земя не от нечий разкази, а на вкус. Нека нашият син опитва Вселената на вкус.

Така или иначе, тя сигурно е права, защото досега нищо лошо с детето нито веднъж не се е случило. И забелязах още едно интересно обстоятелство: зверовете, които обикалят полянката на Анастасия, сами дресират или обучават потомството си на взаимоотношения с човека. Преди си мислех, че с това се занимава самата Анастасия, но после се уверих — тя не хаби от времето си за това.

Ето какво видях веднъж. Ние седяхме в единия край на полянката на слънчице, Анастасия току-що беше накърмила сина ни и той блажено се беше отпуснал в ръцете ѝ. Първо, малко подремна или поспа, после с малката си ръчичка започна да пипа косата на Анастасия и да се усмихва. Анастасия гледаше сина си и също се усмихваше, шепнеше му разни думи с нежен глас.

Видях как на полянката излезе вълчица, заедно с котилото си — четири съвсем малки вълчета. Вълчицата беше се запътила към нас, но на десетина метра спря и легна на тревата. Ситнешките след нея вълчета веднага почнаха да се настаняват до корема ѝ. Анастасия видя лежащата вълчица с вълчетата, стана от тревата и, държейки сина си на ръце, отиде при нея. Приклекна на около два метра, с усмивка заразглежда вълчето котило, и галено занарежда:

— О, какви красавци нашата умница е родила. Единият непременно ще стане водач, а това момиченце — цялото на майка си се е метнало, ще ѝ донесе радост, достойно ще продължи рода.

Вълчицата като че ли се унесе, очите ѝ морно замижаха, дали от дрямката или от нежността в гласа на Анастасия. Вълчетата оставиха

на мира корема на майка си и започнаха да гледат Анастасия. Едно от тях, движейки се все още несигурно, тръгна към нея.

Вълчицата, уж заспала, изведнъж скочи, хвана вълчето със зъби и го хвърли при другите. Същото стана и с другото вълче, и с третото, и с четвъртото, щом се опитаха да се доближат до Анастасия. Глупавичките вълчета продължаваха опитите си, но вълчицата не ги пускаше, докато те не престанаха с набезите си. Две от тях започнаха да се боричкат едно с друго, останалите седнаха мирни и ни гледаха. Детето в ръцете на Анастасия също видя вълчицата с вълчетата, заразглежда ги, после зарита нетърпеливо с крачета, издаде някакъв призивен звук.

Анастасия протегна към вълчицата с малките ръката си. Две вълчета някак не много сигурно тръгнаха по посока на протегнатата човешка ръка, но този път вълчицата не ги спираше, напротив, тя подбутна двете заиграли се вълчета към протегнатата ръка. И скоро те се озоваха до Анастасия, Едното започна леко да хапе пръст от протегнатата ръка на Анастасия, второто с предните крачка стъпи върху ръката ѝ, другите две наобиколиха краката ѝ. Синът ни стана неспокоен в ръцете на Анастасия, очевидно стремейки се към вълчетата. Тя го пусна на тревата и той веднага, забравяйки всичко, започна да играе с тях! Анастасия отиде при вълчицата, помилва я по врата и се върна при мен. Разбрах, че вълчицата, научена никога сама да не безпокои Анастасия, идва при нея само при определен жест — сега тя учи на същото и децата си. Вълчицата сигурно също е учена от майка си, а майка ѝ — от нейната майка, така от поколение на поколение зверовете са предавали правилата на отношенията с човека. И трябва да кажа — на уважително и тактично отношение. Но кой и по какъв начин ги е научил на другото — да нападат човека?

При запознаване ми с живота на отшелниците в сибирската тайга възникнаха много и различни въпроси — такива въпроси, които преди въобще не биха възникнали. Анастасия не смята да променя отшелническия си живот. Но, стоп! Когато мисля за Анастасия по този начин, всеки път думите „отшелник“ и „отшелница“ предизвикват асоциации за човек, изолиран от обществото, от съвременната система за информация. Какво се получава на практика? След всяко гостуване на нейната полянка, аз издавам нова книга. Различни хора я обсъждат — стари и млади, учени и водачи на духовни общности. Излиза, че не

аз ѝ нося информация от нашето информирано във всичко общество, а тя ми предоставя информация, интересна за обществото.

Та кой е тогава истинският отшелник? Не сме ли се оплели в паяжината на изобилието, или по-точно, привидното изобилие от информация, а на практика сме се усамотили или откъснали от действителния източник на информация? Нима е възможно това, което се получава наистина — глухата полянка на Анастасия в тайгата като че ли е информационен център, като че ли е космодрум в други измерения на битието? Тогава кой съм аз, кои сме ние, коя е Анастасия? Всъщност, толкова ли е важно това сега? Главното е в друго — в нейните последни изказвания относно възможността за подобряване на живота на конкретния човек, на държавата и на човешкото общество като цяло чрез промяна на условията за живот на отделния човек.

Смайващо лесно! Трябва да се даде на човек поне един хектар земя. По-нататък Анастасия разказва какво трябва да се направи на тази земя. И тогава... Невероятно, толкова лесно... И с човека винаги ще бъде енергията на любовта; ще бъдат любящи се съпружиги; ще бъдат щастливи децата; ще изчезнат много болести; ще спрат войните и катаклизмите — човекът ще се приближи до Бога.

Фактически тя предложи да се построят множество полянки, подобни на нейната, близо до големите градове. При това не отрича използването на достиженията на нашата цивилизация: „Нека и негативното поработи за добро“, казва тя. И аз повярвах в нейния проект. Повярвах в онова прекрасното, което би се случило от претворяването му в нашия живот. И много от него ми се струваше разбираемо. Само трябва още веднъж всичко да се провери, да се обмисли; трябва да се приспособи проектът ѝ към всяка местност.

Идеята на Анастасия за земята и нейното подреждане ме обсеби. Искаше ми се по-бързо да се прибера, да видя какво говорят за подобни селища учените. Съществува ли по света нещо подобно? Искаше ми се първо да проектирам новото селище в детайли, а после да започна да го строя със съвместните усилия на желаещите да вземат участие в строителството. Разбира се, нито аз, нито някой друг би могъл сам еднолично да поеме отговорността да проектира това прекрасно селище на бъдещето — трябва заедно!... Трябва заедно да

обсъдим информацията и всеки да проектира своето, избягвайки грешките на другите.

АУРОВИЛСКИ МЕЧТИ

В първите месеци след завръщането ми от Анастасия интензивно събирах и изучавах информация за екоселищата. Повечето източници разказваха за чуждите аналози. По тази тема събрах сведения за общо 86 селища в 19 държави — Белгия, Канада, Дания, Англия, Франция, Германия, Индия и други. Но тя не ме зарадва особено. Нито в една държава не е имало достатъчно мащабно движение, не е имало селища, които да окажат съществено влияние на социалното положение в тях. Едно от най-големите и прочути селища е било в Индия — град Ауровил. За него ще разкажа малко по-подробно.

Ауровил бил основан през 1968 година от жената на създателя на интегралната йога Шри Ауробиндо — Мирра Ришар. Предполагало се, че на отделените от индийското правителство земи недалеч от град Пандичерри, където от четирийсетте години действа Ашрамът Шри Ауробиндо — център на привърженици на интегралната йога — ще възникне селище, ще израсне град с петдесетхилядно население. Ауровил — в превод „град на зората“ или „град на утринната зора“ — трябвало да реализира идеята за обединяването на хората, свързани от обща цел — построяването на хармоничен материален свят, който не противоречи на света на духа. Мирра Ришар в написаната от нея харта казвала: „Ауровил — това е център за духовни и материални изследвания, подготвящи живо възплъщение на действителното човешко единство.“

Идеята за създаване на град, в който хората ще живеят в хармония със света на природата, в духовна хармония и в любов, била одобрена от индийското правителство и лично от Индира Ганди. ЮНЕСКО получила финансова подкрепа от индийското правителство и от многочислени спонсори. На церемонията за основаването присъствали представители на 121 държави и на 23 индийски щата. Прекрасният град — мечтата, сигурно на повечето „хора на духа“ от целия свят — започнал да се строи.

След смъртта на Мирра Ришар обаче, през 1973 година ученикът на Ауробиндо, Сатпрем, се изказал рязко против Ауровил, наричайки го „комерсиално начинание“. Ашрамът Шри Ауробиндо, контролиращ по-голямата част от финансите на „предприятието“, претендирал за власт над всичко, което се случвало в града, но жителите на селището смятали, че комуната им принадлежи на целия свят и Ашрамът не е този, който да им казва какво да правят. Започнала се остра конфронтация между духовния Ашрам и духовните ауровилци. Тя била не само в духовен план, но и все повече преминавала на физически. През 1980 година правителството на Индия било принудено да вземе решение за премахването на контрола на обществото „Шри Ауробиндо“ над Ауровил. В селището се появил постоянно действащ полицейски участък. Положението с Ауровил допринесло и за общата криза на движението, учението Шри Ауробиндо.

В Ауровил днес живеят близо 1200 жители вместо 50 000 и повече, както са предполагали организаторите. Всичко в района се наброяват, заедно с местните жители на 13 селца, 30 000 души. Може би причината за провала на ауровилската мечта се крие в следната ситуация: ауровилец, ако разполага с разрешение, има право да си построи къща, но от юридическа гледна точка земята, на която се намира къщата, ще принадлежи на Ауровил. Земята се придобива със средствата на ауровилеца, но е на името на Ауровил. По този начин се получава, че на Ауровил се гласува пълно доверие, но на нито един жител на Ауровил се няма доверие. Всеки жител е зависим. А нали с проекта са се занимавали люде, смятащи себе си за високодуховни? Изглежда, духовността има и обратна страна.

Днешното състояние на Ауровил много ме разстрои и натъжи. Нямах съмнения относно проекта на Анастасия, но в главата ми започнаха да се промъкват негативни мисли. След като не се е получило нормално селище в Индия (държава, смятана едва ли не за лидер в духовното разбиране на човешкото битие), и то с финансовата поддръжка на индийското правителство, ЮНЕСКО и спонсори от различни държави, тогава как може сама Анастасия да предвиди всички „подводни камъни“? Е, нека дори да не е сама. Нека многобройните ѝ читатели, споделящи нейните възгледи, да се опитат

да пресметнат, да обмислят и предвидят всичко, но пак може да не се получи, защото никой няма опит.

Ако поне някой знаеше онзи крайгълен камък, върху който може да се изгради щастливото битие на отделния човек и на обществото като цяло, сигурно щастливото съобщество щеше да бъде изградено някъде. А него го няма! Няма го нито в една държава. Има я само негативната опитност. А къде да се търси позитивната?

„В Русия!“ е отговорът на Анастасия.

ПРЕДВЕСТИЦИ НА НОВА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

„Кълновете на новото прекрасно бъдеще са в руските летовници^[1]!“ Тези думи прозвучаха вътре в мен от само себе си. Анастасия тогава не беше наблизо. Изведнъж си спомних с какво възхищение и радост говореше тя за руските виладжии още преди четири години. Тя смята, че тъкмо заради тях на Земята не е станала планетарна катастрофа през 1992 година. Така се случи, че тъкмо в Русия започна това удивително движение, „приласкало“ част от земята... Спомних си как говореше тя за това:

„... Милиони човешки ръце с любов докоснаха земята. Тъкмо с ръцете си, не с разни там механизми. Руснаците докосваха с ласка земята на малките си вилни участъци. И тя чувстваше това. Земята чувстваше докосването на всяка ръка поотделно. Земята, макар и голяма, е много, много чувствителна. И намери сили в себе си Земята да се задържи още.“

Тогава преди четири години, не възприех сериозно това изказване, но сега, след запознаване с опита на много хора от различни държави по света да създадат духовни екологични селища, изведнъж разбрах... В Русия без шумни възвания, апели, реклама и помпозност е реализиран най-едромащабният проект, от значение за цялото човечество. На фона на множеството руски общности от летовници информацията от различните краища на света за създаваните там екоселища ставаше направо смешна.

Преценете сами. Пред мен лежат много статии и различни сборници, в които сериозно се обсъжда проблемът, колко души следва да живеят в екоселището — съветват да не са повече от 150. Голямо значение се отделя на органите на управление на екоселищата, на духовното наставничество.

Кооперациите на летовниците в Русия съществуват години наред и наброяват по 300 семейства, че и повече. Всяка от тях се управлява от един-двама човека, много често пенсионери. А и може ли да се

нарече „управител“ председателят на руската кооперация на летовниците? Той по-скоро прилича на регистриращ орган или на управител, който изпълнява волята на мнозинството.

Централизирани органи за управление на движението на летовниците в Русия изобщо няма. Данните на Държавния статистически комитет още за 1997 година гласят: 14,7 милиона семейства имат плодови и 7,6 милиона зеленчукови градини. Площта на заеманата от тях земя е 1 милион 821 хиляди хектара. Населението самостоятелно отглежда 90% от картофите, 77% от плодните дървета и храсти, 73% — от зеленчуците.

Сигурно теоретиците, които се занимават години наред с проектите на екоселища, ще се опитат да ми възразят, че кооперацията на летовниците не е екоселище. На това бих искал веднага да отговоря: работата не е в названието, а в същината.

Повечето от кооперациите на летовниците в Русия отговарят на принципите на екоселищата. Нещо повече, без да правят шумни изявления за духовно усъвършенстване, за необходимостта от внимателно отношение към природата, летовниците със своя начин на живот не на думи, а на практика показват и своя духовен ръст. От тях са засадени милиони дървета. Именно благодарение на техните усилия на стотици хиляди хектари, които са се смятали за пустош (площ, неподходяща за земеделие), на така наречените „лоши земи“ сега цъфтят градини.

Ние чуваме, че в Русия част от населението едва ли не гладува. Стачкуват ту учители, ту миньори, политиците са заети с търсене на пътища за извеждане на страната от кризата. За времето на прехода Русия неведнъж е била на косъм от мащабен социален взрив. Но той не се случи. Нека да се опитаме мислено да премахнем от съвсем наскоро изминалите години на нашия живот тези 90% картофи, 77% плодове, 73% зеленчуци. Нека отчетем и намаляването на стреса у милиони хора. Не е нужно да си психолог, за да видиш как се успокояват летовниците, работейки в своите лехи. Какво би се получило през 1992, 1994 или 1997 година? През всяка една от тези години е могъл да се получи колосален социален взрив. До какво би могъл той да доведе натъпканата със смъртоносни оръжия планета?

Но катастрофа не се случи. Анастасия твърди, че катастрофа от планетарен мащаб през 1992 година не е имало само благодарение на

летовниците на Русия. След като се запознах с информацията за ситуацията през тези години, аз ѝ вярвам.

Сега не е чак толкова важно в чия умна глава сред ръководството на нашата страна е възникнало решението да се даде зелена светлина на движението на летовниците в Русия (тогава още Съветски Съюз). Може би на Провидението, по-висше от земното правителство, е било угодно да внедри това точно в Русия? Сега е важно съвсем друго — движението съществува! И то е най-яркото доказателство за възможността да се постигне стабилност в човешкото общество, същата онази стабилност, към която са се стремили хилядолетия наред много от народите на различните континенти и не са могли да я постигнат.

Анастасия казва, че движението на летовниците в Русия представлява най-водещият преломен момент в развитието на човешкото общество. „Летовниците са предвестници на прекрасното, което идва след тях.“ Тя има предвид описания от нея проект на бъдещите селища. И на мен самия ми се прииска да живея в едно от тези прекрасни селища, и то да се намира в процъфтяваща държава, и тази държава да се нарича Русия.

[1] летовници е употребено в смисъл на хора, които живеят през топлия сезон или отиват в почивните дни в крайградските си къщи и обработват земята в градинките си — бел.ред. ↑

В ТЪРСЕНЕ НА ДОКАЗАТЕЛСТВА

Бъдещата Русия... Това е прекрасната страна, в която ще успеят да поживеят щастлив живот мнозина от нашето поколение.

Бъдещата Русия — това е страната, която ще обърне към щастливия живот човешката общност на планетата. Видях прекрасната разцъфтяваща Русия. Тя, Анастасия, ми показва бъдещото на нашата страна. И не е важно, и е без значение как тази пламенна, неуниваща отшелница, живееща сред сибирската тайга, може да осъществява пътешествията си на други планети, в бъдещето или в миналото и по какъв начин с невидими нишки тя съединява човешките Души, живеещи в различни страни, в единен вълнуващ порив към творчество. Важно е съвсем друго — това, че този порив съществува. Нима е от значение, откъде има тя толкова и най-различна информация и знания за нашия живот? Много по-важен е резултатът от тези знания — това, че хората от различни градове, докосвайки се до нейната информация, засаждат кедрови алеи, започват да произвеждат кедрово масло и се появяват все повече песни и стихове за прекрасното.

Нима е възможно! Тя помечтае за нещо, аз напиша, а то хоп — и се сбъдва! Направо фантастика! Но нали фантастиката се въплъщава пред очите на всички в реалния живот. Сега, виж, за прекрасна страна си мечтае. Нима това също ще се сбъдне? Трябва да се сбъдне! Трябва някак да се помогне!

Като пресмятах и анализирах казаното и показаното от Анастасия, все повече се убеждавах в реалността на прекрасното бъдеще, вярвах в него.

Започвах да вярвам на всички думи на Анастасия, но все не успях да допиша и публикувам главата за бъдещото на Русия. Тя не влезе в предишната книга „Сътворение“. И излизането на тази книга се бавеше заради нея. Искаше ми се всичко казано да изглежда достатъчно убедително и реално. Не само аз, но и много други хора да повярват и да започнат да действат, да творят прекрасното бъдеще. А

не успях да бъда докрай убедителен заради някои изказвания на Анастасия.

В книгата „Сътворение“ публикувах твърдението на Анастасия, че цялата заобикаляща ни природа не е нищо друго освен материализираните мисли на Бога. Ако човек съумее поне донякъде да ги разбере, той няма да има нужда да хаби много усилия, за да си набавя храна, да тори земята си, защото самата тя може да възстановява плодородието си, да не хаби силите си за борба с различни вредители и плевели. Мисълта му ще се освободи от всекидневните битови проблеми, и човек ще може да се захване с нещо по-присъщо за съществуването му — сътворяването на прекрасни светове съвместно с Бога. Искаше ми се на думите ѝ да повярват и много други хора. Но как хората могат да и повярват, когато цялата агротехнология, и не само в нашата страна, не минава без торове?

Множество заводи в различни държави по света са заети с производство на различни химикали за наторяване на почвата. Няколко пъти се обръщах с този въпрос към различни учени агрономи, но винаги получавах един и същ снизходителен отговор: „Райската градина, разбира се, може да се създаде на един хектар земя, но в тази градина ще трябва да се работи от сутрин до вечер. Без добавяне на торове в почвата хубава реколта не може да се получи. Без обработка с хербициди също не може да мине, защото реколтата ще бъде унищожена от многото вредители.“ На аргумента на Анастасия, че в тайгата всичко расте без помощта на човека, учените заявяваха: „Да допуснем, че расте. Но, ако се вярва на твоята отшелница, то програмата на тайгата е зададена от Бог. На човека му е необходимо не само растящото в тайгата. Например овощна градина в тайгата няма. Защото на овощната градина ѝ трябва грижите на човек. Тя не може да вирее сама.“

Няколко пъти посещавах магазини от типа „Всичко за вашата градина“, „Градинар“, „Летовник“. Стоях в тези магазини и наблюдавах колко много хора си купуват различни торбички с химикали. Гледах тези хора и си мислех, че те никога няма да повярват на това, което казва Анастасия — следователно да се пише за бъдещото на Русия е безсмислено. Те няма да повярват в него. Няма да повярват, защото това бъдеще е свързано преди всичко с ново

съзнание, с друго отношение към земята, към нашето обкръжение; няма нито един съвременен човек, който би могъл да потвърди казаното от нея, нито един реален пример, потвърждаващ нейните думи. В действителност всичко ѝ противоречи. И работят заводите, произвеждащи пестициди срещу всякакви там вредители. Съществува мрежа от магазини, които продават торове и пестициди. Има наука за земята и доста хора са заети с научни изследвания. Липсата на убедителни доказателства в полза на твърденията на Анастасия така силно ми подежда, че вече въобще не можех да пиша нищо. Затова се съгласих да отида в Австрия, в Инсбрук. Обади ми се издател от Германия и каза, че директорът на института по биоенергетика Леонард Хошененг ме кани да изнеса лекция за Анастасия пред водещите лечители на Европа. Институтът плащаше пътя, престоя и беше готов да плати по хиляда марки за всеки час от изказването. Не отидох там заради парите, а в търсене на убедителни и разбираеми за много хора аргументи „за“ или „против“ проекта на Анастасия, за твърденията ѝ за бъдещето на Русия.

Доктор Хошенег, който ме покани за изказване пред лечителите, сам беше професионален лекар и прочут потомствен лечител. Неговият дядо е лекувал семейството на японския император и много други високопоставени лица. В неговата лична собственост, освен сградата на института, влизаха и няколко малки китни хотела (в тях отсядаха многото болни от европейските държави), ресторант, парк и още някакви огради в центъра на града. Той беше милионер, но въпреки битуващите у мнозина руснаци представи за начина на живот на богаташ от западна държава, научих, че цялата отговорна работа по лечението на хората той върши изключително сам. Лично посреща всеки човек, а броят на пациентите по някой път достига до 50 на ден и му се налага да работи по 16 часа. Само понякога поверява приема на пациенти на... лечител от Русия.

Държах реч пред събралите се в Инсбрук лечители, осъзнавайки, че ги интересува преди всичко Анастасия. За нея им разказвах през по-голямата част от моето изказване, а накрая споменах за нейния проект, тайно надявайки се да чуя от насъбралите се потвърждение или опровержение на нейния проект за бъдещето на Русия. Но те нито потвърждаваха, нито опровергаваха нещо, само непрекъснато задаваха уточняващи въпроси.

Вечерта Хошененг даде банкет в ресторанта. Бих го нарекъл просто вечеря. Всеки можеше да поръчва каквото си иска, но всички бяха скромни — предпочитаха салати, никой не употребяваше алкохол и не пушеше. Аз също не си поръчах алкохол — не защото се страхувах, че ще изглеждам като бяла лястовица сред тях, а защото по някаква причина нито ми се ядеше месо, нито ми се пиеше. На вечерята пак си говорихме за Анастасия. И там се роди фразата, не помня кой я произнесе за първи път: „Прекрасното бъдеще на Русия е свързано със сибирската Анастасия.“ Думите бяха подхванати и в различни интерпретации бяха повтаряни от лечителите от Италия, Германия, Франция...

Аз чаках нещо конкретно. Защо, за сметка на какво ще се случи прекрасното? Но конкретни доказателства никой не предлагаше. Лечителите се позоваваха на някаква, тяхна интуиция, а на мен ми трябваха доказателства дали земята може да храни човека без никакви особени усилия от негова страна, само заради това, че човек правилно е разбрал мисълта на невидимия Бог.

След като се върнах в Русия, си спомнях думите на европейските лечители. За кой ли път, вече без особена надежда, се опитвах да търся конкретни доказателства. За да ги получа, бях готов да отида на края на света. Но не се наложи да ходя много далеч. Невероятната случайност, като че ли специално нагласена от някой, ми предостави не само теоретичните доказателства, а се яви и като живо, реално потвърждение на думите на Анастасия.

Ето какво се случи.

ВЕЧНАТА ГРАДИНА

Заедно със сътрудниците на Владимирския културен фонд „Анастасия“ отидохме извън града. Разположихме се на живописния бряг на малък вир. Жените приготвиха някакви салати за обяд, мъжете се занимаваха с огъня. Стоях на брега, гледах водата и си мислех за своето. Нямах никакво настроение. И изведнъж Вероника, жителка на близкото село, ми казва:

— Владимир Николаевич, на около седем километра оттук сред ливадите се намират две бивши господарски имения. Там няма и следа от постройките, а са се запазили само овощните градини. Никой не се грижи за тях, а те дават плодове всяка година. Дават повече плодове, отколкото онези в селото, за които се грижат, торят ги. През 1976 година по тези краища е имало големи студове, овощните градини са измръзнали, наложило се да садят нови, но тези две градини наред полето студът не ги е докоснал, нито едно дръвче не е съсипал...

— Защо студът не ги е засегнал? — питам. — От особен студоустойчив сорт ли са?

— Обикновен сорт са, но в тези бивши имения всичко е така подредено, така е засадено всичко на един хектар... Разбирате ли, там всичко много прилича на онова, което казва Анастасия във Вашите книги. Около тези градини преди 200 години хората са засадили сибирски кедри и от нашите дъбове... И още, сеното от тревата, която расте там, е по-сочно. И дълго не се разваля. Ако искате да видите, сега можем да отидем там — има полски път, но джипа ще мине.

Не вярвах на ушите си. Кой? Как? В нужното време, на нужното място поднася такъв подарък? Случайни ли са случайностите, които стават с нас?

— Да тръгваме!

Черният път вървеше през полетата на бившия совхоз. Казах полета, а те повече приличаха на ливади, гъсто обрасли с трева.

— Засетите площи сега са намалели, за торове в агрофирмата няма пари — коментираше Евгений, мъжът на Вероника. — Затова пък

земята почива. И не само земята. Птиците тази година запяха. По-рано не чуруликаха толкова весело. На какво се радват? Може би на това, че тревата в полето е без химикали. Преди революцията по тези ливади е имало села, баба ми разправяше за тях. Сега обаче от селата няма и следа. Ето го, вижте там, вдясно от пътя — бившето господарско имение.

В далечината, на площ, примерно един хектар, гъсто растяха високи дървета. Това място приличаше на зелено, случайно образувало се островче сред полетата и ливадите. Когато го приближихме, видях сред гъсто растящите дъбове (на по двеста години) и храсталаци вход вътре в горския оазис. Ние влязохме през този вход и... Вътре... Разбирате ли, вътре стари със закоравели стволове ябълкови дървета простираха в пространството своите клони. Клони, обсипани необичайно гъсто с плодове. Неокопани, растящи сред трева, непръскани против вредители, старите ябълкови дървета даваха плодове, и техните плодове не бяха червиви. Някои дървета бяха съвсем стари, техните клони се чупеха под тежестта на плодовете. Съвсем старите сигурно даваха плодове последна година.

Скоро ще умрат, но близо до някое съвсем старо ябълково дърво вече пробиваха земята фиданките на новото дърво. Помислих си: „Сигурно няма да умрат тези дървета; няма да умрат, докато не видят свежи и укрепнали фиданките от своето семе.“

Обикалях градината, опитвах плодовете ѝ, бродих сред дъбовете и като че ли виждах мислите на човека, създал прекрасния оазис; като че ли чувах, как е мислил той: „Ето, тук трябва да засадя около градината дъбова гора. Тя ще я защити от студа и от жегата през сушавата година. Птиците ще свият гнезда по високите дървета, няма да дадат те на гъсениците да се разпореждат. Тук ще засадя сенчеста дъбова алея на брега на езерото. Дъбовете ще съберат отгоре своите корони, когато пораснат, а отдолу алеята ще стане просторна и сенчеста.“

И изведнъж някаква още неясна мисъл като че ли накара кръвта ми да пулсира по-бързо в кръвоносните съдове. Какво иска от мен тази мисъл? И... като че ли проблясък... Разбира се, Анастасия! Разбира се, че си права, казвайки; „Бог може да се усети чрез допир до Неговите творения и продължавайки Неговите творения.“ Не чрез кълчене, скокове и модни ритуали, а обръщайки се непосредствено към Него,

към Неговите мисли, сигурно могат да се разберат Неговите желания и собственото ти предназначение. Ето, сега стоя на брега на езерото, творение на човешките ръце, под дъбовете, и сякаш чета мислите на човека, създал живото творение. А той, този човек, този русин, живял тук преди двеста години сигурно, повече от другите хора е усещал мислите на Създателя, затова е успял да създаде райското творение — своята градина, своето родово гнездо.

Той си е отишъл, този руснак, а то е останало и носи плодове, храни дечурлигата от съседните села, идващи тук през есента да похапнат, а някои събират плодовете им и ги продават. А ти, руснако, сигурно би искал да живеят тук твоите внуци и правнуци. Разбира се, че би искал. Защото си сътворил не някаква си паянтова вила, а — вечното. Само че къде са сега твоите внуци и правнуци? Празно е родовото ти имение, обраства с трева, езерото пресъхва, а алеята кой знае защо не е обраснала с буренаци, тревичката по нея е като килим. Сътвореният от тебе райски кът, родовото ти имение сигурно още чака внуците ти. Минават десетилетия, столетия, а то чака. Е, къде са те? Кой са сега? Кому служат, пред кого се прекланят? Кой ги е изгонил оттук?

Имахме революция. Може би тя е виновна за всичко. Разбира се, че е тя. Само че революцията се прави от хора, когато в съзнанието на мнозинството нещо качествено се променя. Какво ли е станало в умовете на връстниците ти, руснако, че е опустяло родовото ти имение?

Местните дълголетници разправят, как е предотвратил кървава касапница в имението си старият руски господар: когато се събрали революционно настроени хора от две околни села, подгreti от джибри и тръгнали вкупом да разграбят родовото му имение, старият господар излязъл насреща им с кошница ябълки в ръце и загинал от изстрел от двуцевка. Още предния ден той знаел, че се канят да разграбят къщата му, но придумал внука си, руски офицер, да напусне имението. Заминал внукът, фронтовак, кавалер на Георгиевски орден, заминал заедно със своите другари по оръжие, зад гърба на когото имало фронтови оръдия, а в каруцата — изпитаната в боевете картечница. Сигурно е емигрирал и сега самият той гледа своите внуци.

Растат внуците ти, русино, в друга държава, а в Русия в родовото ти имение се полюшват от вятъра листенцата на градинските дървета и

раждат плод всяка година старите ябълки, учудвайки околните жители с богатата си реколта. Даже и следа не е останала от къщата ти, от дворните постройки — всичко е разграбено, а градината живее напук на всичко — сигурно с надеждата, че ще се върнат внуците ти и ще опитат от най-хубавите ябълки на света. А внуците все не идват и не идват.

Защо се случва така? Кой ни кара да търсим собственото си благополучие за сметка на себеподобните си? Кой ни кара да вдишваме въздух, наситен с вредни газове и прах, а не с цветен прашец и благотворни етери^[1]? Кой ни кара да пием умъртвена от газове вода? Кой? Кои сме сега? Защо не се завръщат внуците ти, руснако, в родовото си имение?

А ябълките във второто имение бяха още по-вкусни, отколкото в първото. Около тази градина бяха засадени сибирски кедри хубавци. По-рано имаше повече кедри. Сега са останали само двадесет и три, разправяха местните жители. След революцията, когато още имаше трудодни, плащаха на хората за работата с кедрови ядки. Сега ядки събира всеки, който иска. По някой път обаче удрят силно по кедрите с греда за да падат шишарките.

Двадесет и три сибирски кедъра, засадени преди двеста години от човешка ръка, стояха в редица, като воители, защитавайки с клоните си от студените ветрове и от вредители прекрасната градина. Преди били повече, но те един след друг загивали. В Сибир около кедровите горички винаги растат високи борове. Един кедър не може да устои на поривите на вятъра, неговата коренова система е слаборазвита. Кедърът не се храни само чрез корените си, той и с короната си попива от заобикалящото го пространство — затова го пазят борове или подрастващи кедри. А тук те стояха в редица. Първите сто и петдесет години те са издържали, но по-късно, когато техните корони се разраснали, кедрите започнали да падат един след друг.

Никой за петдесет години не се сетил да засади около тях борче или брезичка — и противостояли сибирските кедри на злите ветрове само със своята единствена редица, пазейки градината. Един от тях сигурно беше започнал да пада още миналата година, но се бе подпрял върху короната на съседа си. Гледах силно наклонения ствол на дървото, короната на което се беше сплела с редом стоящото. Те сплели короните си и падащият не загина. И двете дървета бяха

зелени и раждаха плодове. Останали са двадесет и три. Те още стоят, поддържайки се едно друго, раждат плодове и пазят градината.

Моля ви, дръжте се още малко така, сибиряци. Аз ще напиша...

Ех, Анастасия, Анастасия, ти ме научи да пиша книги, но защо не ме научи на такива думи, че да става написаното веднага разбираемо за много хора! За много, много хора! Защо не успявам да пиша разбираемо за мнозина! Защо се обърква мисълта ми? Защо падат кедрите, а хората само ги гледат и нищо не правят?

Близко до бившите имения има села, които са запазили и до наши дни прекрасните си градини и сенчести алеи. Видът на тези села разваля целия околн пейзаж. Ако се гледат отдалеч, се създава впечатление като че ли някакъв червей се е завърдил и е похабил всичко, изпоровил е цъфтящите ливади. Сивите селски къщи, бараките, сглобени от различни изгнили материали, калта по изровените от колелата на колите и тракторите пътища създават такова впечатление. Питам местните жители: „Ходили ли сте в градините които са сред кедрите и дъбовете?“ Мнозина са били там, опитвали са ябълките, младежите ходели там на излети. „Там е хубаво...“, казват и по-младите, и старците. На въпроса: „Защо никой не е направил имението си по подобен начин?“, следваше приблизително един и същи отговор: „Ние нямаме такива пари, каквито са имали господарите, които са създали тази красота.“ Старците разправят, че господарят е донесъл кедровите фиданки чак от Сибир. А на въпроса: „А колко пари трябва, за да се вземе кедрова ядка от онези, които раждат тези кедри и да се засади в земята?“ — мълчание.

Не външна възможност и средства, а нашите си някакви вътрешни нагласи са виновни за неуредиците ни.

Сега много вили са построени от хората С пари. Около тези къщи земята е изровена или залята с асфалт. След двадесет-тридесет години вилата ще има нужда от ремонт, нейният вид вече няма да блести и децата няма да имат нужда от старата съборетина. Няма да е нужно такова родово имение, такава Родина, затова и ще се разотидат те да търсят нова; но ще вземат със себе си все същата тази загадъчна нагласа, наследена от техните родители, и ще повторят живота на наематели на земята, а не на съзидатели на вечното. Кой и по какъв начин ще може да я промени тази загадъчна нагласа за безизходица?

Може би поне малко ще помогне за това разказаното и показаното от Анастасия бъдеще на Русия. А за да разсея съмненията на скептиците, сложих на вътрешната страна на корицата снимки на удивителните руски градини, простиращи клоните си, обсипани с плодове, в бъдещето на Русия.

[1] етер (гр.) — според древните гърци особен вид вещество, което изпълва световното пространство — б.ред. ↑

АНАСТАСИИНАТА РУСИЯ

Когато Анастасия разказваше за бъдещите селища, състоящи се от родови имения, я помолих:

— Анастасия, моля те, покажи ми бъдещата Русия. Ти нали можеш да го направиш.

— Мога. Кое място в бъдещата Русия искаш да видиш, Владимире?

— Ами например Москва.

— Сам ли искаш да отидеш в бъдещето или заедно с мен?

— С теб ще е по-добре, ще обясняваш, ако видя нещо, което не разбирам.

Топлото докосване на дланта на Анастасия започна веднага да ме потапя в дрямка, и аз видях...

Анастасия ми показва бъдещето на Русия по същия начин, както ми показваше живота на другата планета. Някога учените сигурно ще разберат, как прави това, но в дадения случай начинът няма абсолютно никакво значение. По мое мнение най-важна е информацията, с помощта на кои конкретни действия може да се влезе в това прекрасно бъдеще.

Москва на бъдещото беше съвсем различна от тази, която си представях. Площта на града не беше се увеличила. Нямаше ги и очакваните небостъргачи. Стените на старите къщи бяха боядисани в различни весели цветове, на много от тях бяха нарисувани картини, пейзажи, цветя. Както по-късно разбрах, с това са се занимавали чуждестранни работници. Те първо покривали стените с някакъв укрепващ разтвор, а после художниците, също чужденци, нанасяли рисунките. От покривите на много сгради по стените се спускаха виещи се растения, листенцата им се полюшваха от вятъра и сякаш приветстваха минувачите.

Почти всички улици и булеварди на столицата бяха засадени с дървета и цветя. Точно в средата на пътното платно на „Калининския проспект“, който е на „Нови Арбат“, се точеше зелена ивица.

Широчината ѝ беше някъде към четири метра. Бетонният бордюр се извисяваше над асфалта на около половин метър и беше пълен с пръст, засята с трева и полски цветя. На малки разстояния едно от друго се редуваха дървета — офика с червени гроздове, брезички, тополи, храсти с френско грозде, малини и много други растения, каквито се срещат в дивата гора.

Същите зелени ивици разделяха многото московски проспекти и широките улици. На намаленото пътно платно на улиците и проспектите почти нямаше леки коли. Движеха се предимно автобуси, в тях седяха хора, които на външен вид не приличаха на руснаци. И по тротоарите се движеха много такива хора, които не приличаха на руснаци на външен вид. През главата ми даже мина мисълта, че Москва е завзета от технически по-развити страни. Анастасия ме успокои. Каза ми, че това не са завоеватели, а чуждестранни туристи.

— И какво толкова ги привлича в Москва?

— Атмосферата на сътворяване на великото, целебният въздух и вода. Виж колко хора стоят до брега на Москва река и черпят вода, спуснали съдинките си на връвчица от високия парапет към водата; и с най-голямата радост пият речната вода.

— Но нима е възможно да се пие направо от реката непреварена вода?

— Ти, Владимире, само виж колко чиста и бистра е водата в Москва-река. Водата в нея е жива, не е умъртвена от газ както в шишетата, каквито се продават в целия свят по магазините.

— Фантастика, невъзможно е да се повярва в това!

— Фантастика ли? Но по същия начин през годините на твоята младост ти и твоите връстници бихте сметнали за измислица, ако някой ви беше казал, че скоро водата ще се продава.

— Е да, през годините на моята младост едва ли някой би могъл да повярва в това. Но по какъв начин в толкова голям град като Москва е било възможно да се направи чиста водата в реката?

— Като не се замърсява, като не се изхвърлят вредни отпадъци, като се пазят чисти бреговете на реката.

— Толкова ли е лесно?

— Точно така, не е фантастично, наистина всичко е много лесно. Сега Москва-река е оградена дори от стичащите се по асфалта води. На всички мръсни кораби е забранено да преминават по нея. Реката

Ганг, която тече в Индия, се смяташе за свещена, сега целият свят се е преклонил пред Москва-река — пред водата и пред хората, върнали целебността на водата в първичния ѝ вид. И идват хората от различни държави, за да погледат дивното чудо, да опитат вкуса на водата и да се изцелят.

— А къде са самите московчани, защо по улиците има толкова малко леки коли?

— В столицата сега живеят постоянно около милион и половина московчани и повече от десет милиона туристи идват от различни държави — отговори Анастасия и добави: — Колите са малко, защото останалите московчани по-рационално си подреждат деня и не им се налага да пътуват. Работата им, в повечето случаи, е наблизко, до нея може да се стигне пеша. Туристите се придвижват само с метрото и с автобуси.

— А къде са се дянали останалите московчани?

— Те живеят и работят в прекрасните си родови имения.

— Тогава кой работи в заводите, фабриките, кой обслужва туристите?

И ето какво разказа Анастасия.

— Към края на двехилядната година (според приетото на Земята летоброене) ръководството на Русия все още не било определило избора на пътя за развитието на страната. По-голямата част от руснаците не били вдъхновени от пътя, по който се развивали западните държави, смятани за преуспяващи.

След като опитали хранителните стоки от тези държави, не ги харесали. Станало очевидно, че заедно с развитието на така наречения „научно-технически прогрес“ в тези страни се появили различни телесни и духовни болести. Увеличили се престъпността и наркоманията; жените имали все по-малко желание да раждат деца.

Условията, в които живеели хората на западните държави, смятани за развити, не привличали руснаците. Към старото социално устройство те също не искали да се връщат, а още не били видели новия път. В страната се засилвало депресивното състояние, то обхващало все по-голяма част от обществото. Населението на Русия стареело и умирало.

В началото на новото хилядолетие по инициатива на Президента на Русия бил утвърден Указ за безвъзмездно предоставяне по един

хектар земя на всяко желаещо руско семейство за основаване на родово имение. В този Указ се посочвало, че земята се дава за доживотно ползване с право на наследяване. Продукцията, произведена в родовото имение, не се облагала с никакви данъци.

Законодателите подкрепили инициативата на президента и в Конституцията на страната била внесена съответната поправка. Основната цел на Указа според президента и законодателите била намаляване на безработицата в страната, минимално осигуряване на най-бедните семейства, решаване на проблемите с бежанците. Но никой от тях дори не предполагал това, което станало впоследствие.

Отделили първият парцел земя за организиране на селище с население над 200 семейства. Участъци за създаване на родово имение започнали да взимат не само най-бедните, безработните и изпаднали в беда преселници, а най-напред се включили семейства със средни доходи и заможни предприемачи от кръга на твоите читатели, Владимире. Те са се подготвяли за това събитие. И не просто чакали — много от тях вече отглеждали в своите апартаменти семенца в своите пръстени саксии, своите родови дървета, още малките кълнове на бъдещите могъщи кедри и дъбове.

Именно по инициативата на предприемачите и с техни средства бил създаден проект на селище с удобна инфраструктура, както си написал ти в книгата „Сътворение“. В проекта били предвидени магазин, медицински пункт, училище, клуб, пътища и много други неща. От всички хора, изявили желание да подредят бита си и да устроят живота си в първото ново селище, предприемачите били около половината. Всеки от тях имал собствен бизнес, свой източник на доходи. За осъществяване на строителството и поддръждането на участъците им трябвала работна ръка. Привличането на съседите от кръга на по-бедните към строителството и благоустройството се оказало идеално решение. По този начин част от семействата веднага получила работа и, естествено, средства за собственото им строителство. Предприемачите, разбрали, че никой няма да изпълни работата по-усърдно и по-качествено, от тези, които сами ще живеят в селището, и затова отвън канели само специалисти, ако нямало такива сред бъдещите жители на новостроящото се селище.

Единствено засаждането на бъдещата градина, на гората, на родовите дървета и живия плет всеки се стремил да осъществи

самостоятелно. Мнозина все още нямали достатъчно опит и знания как най-добре да подредят участъка си, и затова с особено уважение сред бъдещите жители се ползвали възрастните хора, запазили тези знания. Отделяло се особено внимание не толкова на временните постройки и на къщата, а най-вече на общия изглед на участъка. Самата сграда, в която смятали да живеят хората била само една малка част от живия Божествен дом.

След пет години на всички участъци били построени къщи за постоянно живеене. Те били различни по размери и архитектура, но скоро хората забелязали, че големината на къщата съвсем не е главното й достойнство. Главното било в друго — и то започнало да се очертава в прекрасния изглед на всеки участък поотделно и на селището като цяло.

Дъбовете и кедрите в засадените участъци още били малки, още растял живият плет на именията, но с всяка нова пролет старателно разцъфвали малките ябълкови и вишневи дръвчета в младите градини, цветята в цветните лехи и тревата се стремели да приличат на прекрасен жив килим. Пролетният въздух се напоявал с благотворни аромати и цветен пращец. Въздухът станал целебен. И всяка жена от селището искала да ражда деца. Такова желание се появявало освен у младите и във възрастните семейства, те също започнали да раждат деца. Хората искали, ако не те самите, то поне техните деца да видят в бъдеще прекрасното, сътворено от техните ръце, късче Родина; да го видят за своя радост и да Продължат сътворението, започнато от техните родители.

В началото на новото хилядолетие всяко живо кълнче от всяко имение било предвестник на прекрасното, щастливо бъдеще на Земята. Хората, основали за векове първите родови имения, още не били усетили докрай значимостта на направеното от тях, но поне започнали по-радостно да гледат, заобикалящия ги свят, без още да осъзнават, каква велика радост са донесли със своите действия на Небесния си Баща. Сълзици на радост и умиление сред капчиците дъжд ронел Отецът върху земята. Усмивал се чрез слънцето и с клонките на младите дървета погалвал скришом осъзналите изведнъж вечността, завърналите се при Него Негови деца.

За новото селище започнали да пишат в руската преса и много хора поискали да видят прекрасното, за да сътворят и те подобно. А

може би и по-добро.

Вдъхновено желание за сътворение на прекрасното обхванало милиони руски семейства. Едновременно в различни области на Русия започнали да се строят селища, подобни на първото; започнало всеобщо движение, което приличало на днешното с летовниците.

Девет години след излизане на първия Указ, който дал на хората възможност самостоятелно да подреждат живота си и да го правят щастлив, повече от трийсет милиона семейства били заети със сътворение на родовите си именения, на своето късче Родина. Те обработвали прекрасните си участъци, като използвали живия вечен материал, сътворен от Бога. По този начин те творили заедно с Него.

Всеки превръщал своя, получен за доживотно ползване, хектар земя в райско кътче. На безкрайните простори на Русия един хектар изглеждал като съвсем малко късче. Но тези късчета били много. Тъкмо от тях и се състояла голямата Родина. Чрез тези късчета, сътворени от добри ръце, разцъфвала като райска градина голямата Родина! Тяхната Русия!

На всеки декар земя се засаждали иглолистни и широколистни дървета. Хората вече разбирали как да наторяват земята и че тревичката, растяща наоколо, ще балансира състава на почвата. И никой не си и помислял да ползва химически торове и пестициди.

В Русия се променил съставът на въздуха и на водата. Те станали целебни. Напълно бил решен проблемът с изхранването. Всяко семейство с лекота и без особени усилия не само осигурявало себе си с храни за сметка на отглежданото в имението си, но и можело да продава излишъците.

Всяко руско семейство, имащо имение, ставало свободно и богато; цяла Русия се превръщала в най-мощната и богата държава.

НАЙ-БОГАТАТА ДЪРЖАВА

— Почакай, Анастасия, не ми е ясно, за сметка на какво цялата държава изведнъж се е замогнала. Та нали самата ти каза, че произведената в родовите имения продукция не се облагала с никакви данъци, държавата от какво е започнала да става богата?

— Как от какво? Помисли по-внимателно, Владимире. Нали си предприемач?

— Тъкмо защото съм предприемач, знам: държавата винаги се е стремяла да събере повече данъци от всеки. А сега изобщо освободила от данъци тридесет милиона семейства! Тези семейства, разбира се, биха могли да забогатеят, но държавата при такива условия на всяка цена би следвало да се разори.

— Тя не се е разорила. Първо, напълно е изчезнала безработицата. Човек, който не е реализирал себе си в обичайната за днешния ден промишленост, търговия или някаква държавна структура, е могъл изцяло или частично да се посвети на създанието в имението си. Липсата на безработни веднага освободила паричните средства, необходими за тяхната издръжка. Наличието на хранителни продукти, произведени от тези семейства, избавило държавата от каквито и да било разходи за селско стопанство. Но това не е главното. Руската държава получила доходи доста по-големи от тези, които днес й донася продажбата на нефт, газ и други ресурси, традиционно смятани за основен източник на доходи, благодарение на многото семейства, подредили в съответствие с Божественото предназначение именията си.

— Какво може да донесе по-големи печалби от нефта, газта и продажбата на оръжие?

— Много неща, Владимире — въздухът, водата, етерите, благостта, докосването до енергиите на създанието, съзерцанието на красивото.

— Не е много ясно, Анастасия. Дай малко по-конкретно. Откъде са взели парите?

— Ще се опитам. Необичайните промени в Русия привлекли вниманието на много хора във всички държави по света. За значителната промяна в начина на живот на повечето руснаци започнала да пише пресата на всички страни по света. Тази тема се оказала главна за повечето жители на цялата планета. В Русия нахлул огромен поток от туристи. Те били толкова много, че се оказало невъзможно да се приемат всички желаещи и на мнозина се наложило да чакат с години реда си. Правителството на Русия трябвало да ограничи и срока за пребиваване на чуждестранните туристи в страната — тъй като много от тях, особено възрастните хора, се стремели да останат в Русия в продължение на много месеци, а по някой път и с години.

Правителството на Русия наложило големи такси за всеки чужденец, влизащ в страната, но това не намалило броя на желаещите.

— А те защо са искали непременно лично да дойдат при нас, след като всичко може да се види по телевизията? Ти нали каза, че пресата от целия свят отразявала живота на нова Русия?

— Хората от другите държави искали да подишат целебния въздух на Русия; да пийнат от живата вода; да опитат от плодовете, които никъде по света не се намирали; да поприказват лично с хората, стъпили в Божественото хилядолетие. По този начин те услаждали душата си, изцелявали страдащите си тела.

— И какви необикновени плодове са се появили? Как се наричат?

— Названията са все старите, но качеството е съвсем друго. Нали вече знаеш, Владимире, колко по-добри от парниковите са доматиът или краставицата, отгледани на открито под директните слънчеви лъчи? Още по-вкусни и полезни са плодовете и зеленчуците, отгледани на почва, в която не се внасят вредни химикали. Те стават още по-целебни, когато наоколо растат разни треви и дървета. Имат значение и настроението, и отношението на човека, който отглежда плодовете. Много голяма полза донасят за хората етерите, които се съдържат в плодовете.

— Какво е това етери?

— Етерът — това е ароматът. Ако го има, значи има и етер, който храни не само тялото, но и невидимата същност на човека.

— Не е ясно, мозъка ли?

— Може да се каже, че етерите засилват мисловната енергия и хранят Душата. Само в руските имения се отглеждали такива плодове. Най-голямо благо от тях има, когато човек ги консумирал в деня на брането, хората от различни държави идвали и затова, за да опитат освен всичко друго и тези плодове.

Отгледаното в тези имения веднага изместило не само вносните плодове и зеленчуци, но и тези, които все още растели по големите кооперативни полета. Хората започнали да разбират, да усещат разликата в качеството на продуктите. Вместо популярните сега пепси-кола и други напитки се появили плодови сокове от натурални храстови плодове. А сегашните, дори най-елитните и скъпи алкохолни питиета, не издържали конкуренцията с плодовите ликьори, приготвени в именията от натуралните плодове. Тези напитки също съдържат благотворните етери — хората от именията, които ги приготвят, знаят, че само няколко минути трябва да отделят брането на плодовете и поставянето им в бутилките.

Още по-голям източник на доходи за семействата от именията станали билките, които те събирали в горичките си, градините си и по околните ливади.

Лекарствата от комбинираните билки от Русия се предпочитали пред най-скъпите лекарствени препарати, изготвени в други държави; но само от билки, събрани в именията, а не отгледани в специализираните стопанства на големите полета. Не може една тревичка, растяща на голямото поле, заобиколена от същите като нея, да вземе от земята и от пространството всичко необходимо и полезно за човека. Цената на продукцията от имението няколко пъти надвишавала цената на продукцията, отгледана по индустриален начин, но въпреки това хората от целия свят предпочитали тъкмо нея.

— А защо собствениците на именията са надували цените по такъв начин?

— Долната граница на цените определяло руското правителство.

— Правителството ли? А на него каква му е ползата? Та нали то не взима данъци от реализирането на тази продукция? За какво му е да се стреми да обогатява всяко семейство поотделно?

— Но нали цялата държава, Владимире, се състои тъкмо от отделни семейства, които при необходимост финансирали в селищата си построяването на инфраструктура — училища за децата, пътищата,

например. Понякога те влагали парите си в общодържавни проекти. Политиците и икономистите публикували програмите си, но се приемали само онези, в които хората се съгласявали да вложат парите си.

— А какви програми се смятали за най-популярни сред мнозинството?

— Закупуването на химически концерни извън Русия, заводи за производство на оръжие, научни центрове.

— Ама че обрат. Нали каза, Че у тези семейства се е появило Божествено осъзнаване, доброта? Цялата земя благодарение на тях започнала да се превръща в райската градина, а изведнъж — изкупуване на химически производства и концерни, произвеждащи оръжие!

— Но целта на такива проекти била не производство на вредни химикали и оръжие, а унищожаването на тези предприятия. Руското правителство се е занимавало с пренасочване на световните парични потоци. Смъртоносната за човечеството енергия, подхранвана парите, била насочена към тяхното ликвидиране.

— И какво, на Руското правителство стигали ли са му парите за такива разточителни проекти?

— Стигали са му. Русия не само се превърнала в най-богатата държава на света, тя била несъизмеримо по-богата от всички други държави. Целият световен капитал се стичал в Русия. И хората със средни доходи, и богатите се стремили да съхраняват капиталите си само в руските банки. Мнозина състоятелни люде просто завещавали спестяванията си за развитието на руските програми — това били хората, които разбирали, че бъдещето на цялото човечество зависи от реализирането им. Чуждестранните туристи, които са били в Русия и са видели новите руснаци, вече не могли да живеят с предишните си ценности. Те с възхищение разказвали на познати и приятели за видяното и потокът от туристи се увеличавал, като донасял още по-големи печалби на руската държава.

— Анастасия, а хората в Сибир с какво са се захванали, за да бъдат също толкова богати, колкото онези в централна Русия? Нали в Сибир лятото е по-късо, от отгледаното в градината няма начин да забогатееш.

— В Сибир, Владимире, семействата също започнали да подреждат именията си. Сибиряците отглеждали на земята си култури, подходящи за климата, но те имали и голямо предимство пред живеещите в по-южните райони. На сибирските семейства държавата отделяла парцели в тайгата. Всяко семейство се грижело за имота си и събирало неговите дарове. И тръгнали от Сибир целебни плодове и билки; и маслото на кедровите ядки...

— Колко започнало да струва кедровото масло зад граница в долари?

— Един тон — четири милиона долара.

— Виж ти, най-накрая са го оценили по достойнство — осем пъти е нараснала цената му в сравнение със старата. Любопитно е, сибиряците по колко масло за сезон са приготвяли?

— В годината, която виждаш сега, са произведени три хиляди тона.

— Три-хиляди?! Та това значи, че те са получили дванайсет милиарда долара само от събирането на кедрови ядки.

— Повече. Ти забрави, че от пресованите ядки се произвежда също и прекрасно брашно.

— Тогава какви ли доходи в долари е имало едно средно сибирско семейство за година от своята дейност?

— Средно, три-четири милиона долара.

— Айде бе! И те какво, също ли не са били облагани с данъци?

— Не се облагани.

— Тогава, къде ли са могли да харчат толкова пари? Още когато работех в Сибир, видях по сибирските села, че онзи, който не го мързи, може да се осигури за сметка на лов и риболов. А тук, толкова големи пари.

— Те, както и другите руснаци, участвали с парите си в общодържавни програми. Например в началото, докато хората в Русия още не знаели да управляват движението на облаците, сибиряците трябвало да дават много пари за закупуване на самолета.

— Самолети ли? За какво са им самолети?

— За да не допускат облаците, които носят вредни дъждове. Тези облаци се образували в държавите, където все още имало вредни производства. Авиацията на сибиряците им противостояла.

— А те дали са ловували в определените им родови парцели в тайгата?

— Да ловуват? Сибиряците въобще престанали да убиват зверовете. Мнозина от тях си построили в своите парцели летни жилища, в които се нанасяли през лятото, по времето за брането на билки, горски ягоди, гъби и ядки. Новородените животни още от малки виждали хората, които не им причинявали вреда, и свиквали с тях — като неразделна част от територията си. Започнали да общуват с хората, да дружат с тях. Сибиряците научили много от животните (дресирали ги). Например катерици хвърляли на земята кедровите шишарки с узрелите ядки. Това им доставяло голямо удоволствие. Някои научили мечките да влачат кошове и чували с ядки, да разчистват паднали дървета.

— Да не повярваш, дори мечките започнали да помагат!

— В това няма нищо чудно, Владимире. През времената, които съвременните хора смятат за древни, мечката е била един от най-незаменимите помощници в стопанството. Тя изравяла с лапите си от земята ядивните грудки, слагала ги в кошове и сама влачела кошовете за връв към изкопания зимник близо до жилището на човека; сваляла в гората дънери с мед и ги домъквала до жилището на човека; водела децата в гората да берат вкусни малини и вършела много друга работа в стопанството.

— Ама че работа, тя заменяла и плуг, и трактор, и донасяла плячка, и бавачка била!

— А през зимата спяла, без да иска ремонт и грижи. През пролетта пак идвала към жилището на човека, и той я гощавал с есенните плодове.

— Ясно, каква е работата — в онези мечки, е бил изработен такъв животински рефлекс — струвало им се е, че човекът само за тях съхранява запасите си.

— Може би е рефлекс, ако за теб това разбиране изяснява нещата, а може би така е замислено от Отца. Ще кажа само, че за мечката през пролетта не били важни грудките.

— А какво?

— След като е спала цялата зима в леговището самичка, като се събудела през пролетта, мечката бързала към човека, за да усети ласка, да чуе похвала, а човешката ласка на всекиго е нужна.

— Като се съди по котките и кучетата — нужна е. Ами другите животни от тайгата какво са правили?

— Постепенно си намирали полезно занимание и другите обитатели на тайгата. А най-голямата награда за опитомените животни била ласкавата дума, някакъв жест или погалването, почесването на тези, които особено добре са се представили. Само че по някой път те малко ревнували, ако на някое от тях човекът отделял по-голямо внимание. Дори могли да се сдърпат заради това.

— А сибиряците през зимата с какво са се занимавали?

— С преработване на ядките. Те не лющели шишарките веднага след събирането им, както се прави сега за по-лесното има транспортиране, а се съхранявали в смолистите шишарки. Така те могат да се съхраняват няколко години. Жените през зимата работели и ръкоделие. Например, сега струва много скъпо ръчно изработена риза — изтъкана от копривени влакна и избродирана ръчно. През зимата сибиряците посрещали хора от различни държави и ги лекували.

— Анастасия, но ако Русия е станала толкова благодатно място за живеене, значи, много държави биха искали да я завладеят. Ти казваше, че оръжейните заводи били затворени. Русия фактически е станала аграрна страна, незащитена от външен агресор.

— Русия не се превърнала в аграрна държава, тя станала световен научен център.

Оръжейните заводи в Русия били ликвидирани едва след като била открита енергия, пред която най-съвременните видове въоръжение се оказали не просто безполезни, но и представлявали заплаха за държавите, които ги притежавали.

— Каква е тази енергия? От какво се получава? Как е открита?

— Атлантите са притежавали тази енергия. Овладели са я преждевременно, затова Атлантида е изчезнала от лицето на Земята. И отново я открили децата на новата Русия.

— Децата ли?! По-добре разкажи всичко ред по ред, Анастасия.

— Добре.

А НА ЗЕМЯТА ЩЕ ИМА ДОБРО

В едно руско имение живеело задружно семейство — мъж и жена с двете си деца; момченцето Константин, на 8 години, и момиченцето Даша, на 5 години. Баща им бил един от най-талантливите програмисти в Русия. В кабинета му имало няколко съвременни компютъра, на които той съставял програми за военното ведомство. По някой път, улисан в работа, той се заседявал пред компютрите и вечерно време.

Свикнало вечер да се събира заедно, семейството му идвало в кабинета и там тихичко всеки се занимавал със своите занимания. Съпругата му сядала в креслото и бродирала. Синът Константин четял или рисувал пейзажи от новите селища. Само петгодишната Даша не си намирала винаги занимание по вкуса и тогава сядала в креслото така, че да може да вижда всичките си близки, и дълго и внимателно разглеждала всеки. Понякога затваряла очи и лицето ѝ изразявало многообразие от чувства.

През онази на пръв поглед обичайна вечер семейството седяло в кабинета на бащата и всеки бил зает с работата си. Вратата на кабинета била отворена и затова всички чули кукането на старинния часовник с механична кукувица, донасящо се от детската стая, разположена до кабинета на бащата. Обикновено кукувицата кукала само през деня, а вече била настъпила вечерта. Затова бащата прекъснал заниманието си и погледнал към вратата. И другите членове на семейството учудени погледнали натам, откъдето току-що долетял звукът. Само малката Даша седяла в креслото със затворени очи и нищо не забелязвала. На устните ѝ блуждаела ту едва доловима, ту съвсем откровена усмивка. Изведнъж звукът пак се повторил — сякаш някой се намирал в детската стая, премествал стрелките на часовника и карал механичната кукувица непрекъснато да кука, възвестявайки настъпването на поредния час. Иван Никифорович, така се казвал бащата на семейството, се обърнал във въртящия си стол към сина си и рекъл:

— Костя, отиди, моля те, опитай се да спреш часовника или го поправи. Колко години ни е служил подаръкът на дядо. Някаква странна повреда... Странно... Опитай да се оправиш с него, Костя.

Децата винаги слушали. Те правели това не от страх от наказание, защото никога не ги наказвали. Костя и Даша обичали и уважавали родителите си. За тях било най-голямото удоволствие да вършат нещо заедно с тях или да изпълнят родителска молба. След като чул думите на баща си, Костя веднага станал от мястото си, но за учудване на майка си и баща си, не отишъл в детската стая. Той стоял и гледал по-малката си сестра, седяща в креслото със затворени очи. Галина — майката на семейството, гледала обезпокоено сина си, застинал на място. Изведнъж тя скочила и изплашено извикала:

— Костя... Костя, какво ти е? — Осемгодишният син се обърнал към майката си, учуден от нейната уплаха, и отговорил:

— При мен всичко е наред, майче. Бих искал да изпълня молбата на татко, но не мога.

— Защо? Не можеш да помръднеш ли? Не можеш да влезеш в стаята си ли?

— Мога да се движа. — Костя за доказателство помахал с ръцете и потропал с крака на място. — Няма защо да ходя в стаята, та нали тя е тук и е по-силна.

— Кой е тук? Кой е по-силен? — все повече започвала да се безпокои майката.

— Даша — отговорил Костя и посочил към по-малката си сестра, която седяла със затворени очи в креслото и се усмихвала.

— Тя мести стрелките. Опитах се да ги върна на старото им място, но не успявам, когато тя...

— Какво говориш, Костенка? И ти, и Дашенка сте ни тук пред очите, виждам ви. Как можете да сте тук и в същото време да местите стрелките на часовника в другата стая?

— Ами, да, тук съм — отговорил Костя, — а мисълта е там, където е часовникът. Само че нейната мисъл е по-силна. Мисълта ѝ ускорява стрелките и затова кукувицата кука. Тя напоследък често си играе по този начин. Казвах ѝ да не прави така. Знаех си, че вие може да се притесните, а Даша, като се замисли, и започва да ги върши едни...

— За какво се замисли Даша? — Намесил се в разговора Иван Никифорович. — И защо по-рано не си ни казал нищо за това, Костя?

— Вие и без това виждате, как тя се замисля. Стрелките — това е несъществено. Тя само се забавлява така. Аз също мога това — да премествам стрелките, когато никой не ми пречи. Само че не мога да се замислям като Даша. Когато тя се замисля, не е възможно да се попречи на мисълта ѝ.

— За какво се замисля тя? Ти, Костя, знаеш ли за какво?

— Не знам. Сами я попитайте. Сега ще прекъсна замислеността ѝ, за да не направи още някоя беля.

Костя отишъл при креслото, в което седяла малката му сестра, и малко по-високо от обичайното разделно изговорил:

— Даша, спри да мислиш. Ако не престанеш, няма да ти говоря цял ден. Ти изплаши мама.

Миглите на малкото момиченце трепнали. То обходило присъстващите в кабинета с преценяващ поглед и, като че ли събуждайки се, скочило от креслото. Извинявайки се, свело очи. Кукането спряло и за известно време в кабинета настъпила пълна тишина, която била нарушена от тихия извиняващ се глас на малката Даша. Тя вдигнала главица, погледнала майка си и баща си с блеснали очи и изрекла:

— Майче, татенце, простете, ако ви изплаших. Но на мен обезателно, на мен много, много ми е нужно да я обмисля докрай. Сега не мога да не я обмисля докрай. Аз и утре ще я дообмислям, когато си почина. — Устните на момиченцето започнали да треперят, като че ли то всеки момент щяло да се разплаче, но то продължило: — Ти, Костя, няма да ми говориш, а аз пак ще се замислям, докато не я дообмисля докрай.

— Ела при мен, детето ми — изговорил, стараейки се да бъде сдържан, Иван Никифорович и протегнал към дъщеря си ръце, отваряйки ги за прегръдка.

Даша се хвърлила към баща си. Тя подскочила и го обхванала с ръчичките си около врата, притиснала се не за дълго към бузата му, после се спуснала от коленете му и нежно притиснала главицата си към него. Иван Никифорович, който знае защо, като прикривал трудно вълнението си, заговорил на дъщеря си:

— Ти не се вълнувай, Дашенка, мама повече няма да се плаши, когато ти се замисляш. Ти само ни разкажи за какво се замисляш. Какво непременно трябва да обмислиш докрай и защо стрелките на стенния часовник се Движат толкова бързо, когато ти се замисляш?

— Аз, татенце, искам да разтегля във времето всичко приятно, а неприятното да направя малко и незабележимо. Искam така да дообмисля, че стрелките да пропускат неприятното, и да го няма.

— Но Дашенка, нали всичко — и приятното и неприятното — не зависи от часовниковите стрелки?

— Не от стрелките, татенце. Разбрах, не зависи от стрелките, Но аз пак ги местя, за да усещам времето. Кукувицата отброява скоростта на мисълта ми, защото аз трябва да успея... Затова местя стрелките.

— Как го правиш, Дашенка?

— Лесно. Представям си с крайчеца на мисълта си стрелките на Часовника, после си помислям, че те трябва да се движат по-бързо. Когато започвам да мисля бързо и те се придвижват по-бързо.

— Какво искаш да постигнеш, детето ми, премествайки времето? С какво не ти харесва сегашното?

— То си ми харесва. Разбрах наскоро — не е виновно времето. Самите хора, те развалят времето си. Ти, татенце, често стоиш пред компютъра си, а после заминаваш за дълго. Ти, татенце, разваляш времето, когато заминаваш.

— Аз ли? Развалям ли? По какъв начин?

— Времето е хубаво, когато сме заедно. Когато сме заедно, се случват много хубави минутки и часове, и дори дни. Тогава всичко наоколо се радва. Помниш ли, татенце, когато ябълковото дръвче тъкмо едва-едва почваше да разцъфва... Вие с мама видяхте първите цветчета и ти взе мама на ръце и я въртеше. А мама се смееше толкова звънливо, че всичко наоколо се радваше — и листенцата, и птичките се радваха. И аз изобщо не се обидих, че не мен, а мама въртя на ръцете си, защото много я обичам. Аз се радвах заедно с всички на това време. Но после настъпи друго време. Сега разбрах. Ти, татенце, го направи друго. Ти замина за много дълго време. На ябълковото дърво дори започнаха да се появяват малки ябълки. А теб все те нямаше. А мама идваше при дръвчето и стоеше там сама. Никой не я въртеше и тя не се смееше звънливо, и всичко наоколо нямаше на какво да се радва. Мама

има съвсем друга усмивка, когато ти не си с нас. Усмивката ѝ е тъжна. И това е лошото време.

Даша говорила бързо и развълнувано. Изведнъж тя сякаш се задавила от нещо и изстреляла:

— Ти не бива да го влошаваш, когато то е хубаво... Времето... Тате!

— Даша... Ти си права донякъде... Разбира се... Но ти не знаеш всичко за времето, в което всички ние живеем... Ние живеем, в което... — говорел объркано Иван Никифорович. Той се вълнувал. По някакъв начин трябвало да обясни необходимостта от заминаванията си; да обясни разбираемо за малката си дъщеря. И като не намерил нищо по-добро, той започнал да ѝ разказва за работата си, да ѝ показва на компютъра схеми и модели на ракети.

— Виж, разбери ме, Дашенка. На нас, разбира се, ни е хубаво тук. И на тези, които живеят близо до нас, също им е хубаво. Но по света има други места, други държави. И там има много различни оръжия... За да защитим прекрасната ни градина, градините и къщите на приятелките ти, татковците понякога си отиват. Държавата ни също трябва да има много съвременни оръжия, за да се защитава... А наскоро... Дашенка, разбираш ли, неотдавна в друга държава, не в нашата, са измислили ново оръжие... То засега е по-силно от нашето... Ето, виж тук на монитора, Дашенка. — Иван Никифорович щракнал по клавиатурата и на монитора се е появило изображение на ракета с необичайна форма.

— Виж, Дашенка, гледай. Това е голямата ракета, а на корпуса ѝ има петдесет и шест малки ракети. Голямата ракета излита по команда на човека и се отправя в посочена от него точка, за да унищожи там всичко живо. Освен това тази ракета много трудно може да се свали. При приближаване към нея на какъвто и да е обект бордовият ѝ компютър реагира, от корпуса ѝ се отделя една от малките ракети и го унищожава. Скоростта на малката ракета е по-голяма от тази на голямата, тъй като тя използва при излитането си инерционната скорост на голямата. За да се свали само едно такова чудовище, настреща му трябва да се изпратят петдесет и седем ракети. Държавата, която е произвела тази касетъчна ракета, има засега само три бройки: Те са много добре скрити на различни места (в шахти, дълбоко под земята), но по команда, изпратена с помощта на радиовълни, могат да

излетят. Малка група терористи вече изнудва редица държави, заплашвайки ги с големи разрушения. Дашенка, аз трябва да разгадая програмата на бордовия компютър на касетъчната ракета.

Иван Никифорович станал и започнал да обикаля из стаята. Той продължавал да говори бързо, потапяйки се все повече в мислите си за програмата, сякаш забравил за изправеното до компютъра дете. Иван Никифорович бързо отишъл при монитора, на който бил изобразен външният вид на ракетата, щракнал по клавишите и на екрана се появила схемата на горивопровода на ракетния комплекс, после схемата на радарните площадки, после пак цялото изображение. Иван Никифорович вече забравил за малката си дъщеричка. Той разсъждавал на глас:

— Те явно са осигурили с радарно оборудване всеки сегмент. Да, разбира се, всеки. Но програмата не може да бъде различна. Програмата е една и съща...

Изведнъж съседният компютър издал тревожен звук, сякаш изисквайки незабавно внимание. Иван Никифорович се обърнал към монитора му и замръзнал. На монитора мигало, повтарящо се съобщение със следното съдържание: „Тревога Х“, „Тревога Х“. Иван Никифорович бързо щракнал по клавиатурата и на екрана се е появило изображение на човек във военна униформа:

— Какво се е случило? — попитал го Иван Никифорович.

— Зафиксирани са три необичайни експлозии — отговорил човекът. — Издадена е заповед да се приведе в бойна готовност номер едно целият отбранителен комплекс. Продължават експлозии с по-малка мощност. В Африка има земетресение. Никой не прави никакви коментари. По данни на информационния обмен всички военни блокове на планетата са приведени в бойна готовност номер едно. Нападащата страна не е идентифицирана. Експлозиите продължават, ние се опитваме да изясним ситуацията. На всички сътрудници от нашия отдел е заповядано да се пристъпи към анализ на ситуацията. Човекът от екрана говорел бързо и по войнишки стегнато, и накрая добавил вече не безстрастно, а с известна тревога:

— Експлозиите продължават, Иван Никифорович, експлозиите продължават, изключвам се...

Изображението на човека във военна униформа изчезнало, а Иван Никифорович продължил да гледа изгасналия екран и напрегнато

мислел. Дълбоко замислен, той се обърнал бавно към креслото си, до което все още стояла малката Даша, и трепнал от невероятно хрумване. Той видял как малката му дъщеря с присвити очи, без да мига, гледала екрана с изображението на съвременната ракета. Изведнъж телцето ѝ потреперило, Даша въздъхнала и с облекчение натиснала клавиша „Enter“. Когато се появило изображението на новата ракета, тя пак присвила очи и започнала напрегнато да се вглежда в него.

Иван Никифорович стоял като парализиран, без да може да мръдне от мястото си и само в мислите си трескаво повтарял един и същи въпрос: „Нима тя ги взривява? Взривява ги с мисълта си, защото те не ѝ харесват. Тя ли ги взривява? Нима? Как така?“ Той искал да спре дъщеря си и я повикал, но не могъл и думичка да произнесе на глас, само шепнел: „Даша, Дашенка, детето ми, спри се!“ Костик наблюдавал тази сцена, той бързо станал, дотичал при по-малката си сестра, леко я тупнал по дупенцето и бързо изрекъл:

— Е, сега вече, Дашка, ти и тате изплаши. Два дена няма да ти говоря. Един ден за мама, другият — за тате. Чуваш ли? Чуваш ли, казвам ти, и тате изплаши.

Излизайки бавно от съсредоточеното си състояние, Даша се обърнала към брат си и започнала да го гледа с молещ и извиняващ се поглед. Костя видял пълнещите се със сълзи очи на Даша, сложил ръката си на раменцата ѝ и малко по-меко изрекъл:

— Хайде сега, с приказките избързах, но ще си връзваш сама панделките сутрин. Не си малка. Само не започвай да ревеш. — При тези думи Костя нежно я прегърнал.

Момиченцето завряло лицето си в гърдите на Костя, раменцата му потрепвали, то горчиво нареждало:

— Пак изплаших. Непоносима съм. Искях да е по-добре, а пак ги изплаших.

Галина отишла при децата, приклепнала и погалила Даша по главичката. Момичето веднага се хвърлило на врата на майка си и тихо заплакало.

— Как го прави тя, Костя? Как? — попитал сина си идващия на себе си Иван Никифорович.

— По същия начин както със стрелките на часовника, тате — отговорил Костя.

— Но часовникът е близо, а ракетите са далеч и местонахождението им се пази в дълбока тайна.

— Тате, на Даша ѝ е все едно, къде се намират те. Достатъчно ѝ е да види само външния вид на предмета.

— Но експлозиите... За да се взривят, необходимо е да се включат контактите... И то не един контакт. Нали там има защитни кодове?...

— Даша, тате, включва всички контакти, докато стане късо. Преди тя го правеше много дълго, някъде към петнайсетина минути, а напоследък за минута и половина.

— Преди ли?!

— Да, само че не с ракети. Ние така си играехме. Когато тя започна да премества стрелките на часовника, аз ѝ показах стария ми електромобил, на който обичах да се возя, когато бях малък. Отворих капака и я помолих да включи жиците към фаровете, защото до тях ми беше трудно да достигна сам. Тя ги включи. А когато ме помоли да се повози ѝ казах, че е още малка и няма да може да включва и да спира както трябва. После се съгласих, защото тя настояваше. Обясних ѝ как трябва да се управлява, но Даша направи всичко по своему. Тя се качи, хвана волана и тръгна, без да включи нищо. Тя мислеше, че включва, но аз видях, тя нищо не правеше с ръце. По-точно, тя включваше, но го правеше в мислите си. Тя дружи и с микробите. Те я слушат.

— С микроби ли?! Какви микроби?

— С онези, които са много, които живеят навсякъде около нас и вътре в нас. Те не се виждат, но ги има. Помниш ли, тате, в края на имението ни в гората от земята стърчаха метални подпори от стария силнотокков електропровод?

— Стърчаха, и какво от това?

— Те бяха ръждясали, върху бетонни основи. Когато веднъж с Даша отидохме за гъби, тя видя тези отломки и каза: „Колко е лошо, че те пречат да растат ягоди и гъбки.“ После им нареди: „Вие трябва бързичко, бързичко да ги изядете.“

— И какво?

— След два дена тези ръждясали отпадъци и бетонната основа ги нямаше. Само гола пръст, все още без трева... Микробите изядоха метала и бетона:

— Но защо? Защо, Костя, ти по-рано не си ми казал за всичко, което се случва с Даша?

— Страхувах се, тате.

— От какво?

— Четох по история... В недалечното минало хората с необикновени способности са се старали да ги изолират. Искях да разкажа всичко на теб и на мама, но не знаех какви думи да намеря, за да разберете, да повярвате...

— Костя, но ние винаги ти вярваме, освен това ти би могъл да демонстрираш... По-точно би помолил Даша да ни демонстрира способностите си с нещо безобидно.

— Аз, тате, не се страхувах от това... Тя би могла да ви покаже...

— Костя замълчал, а когато заговорил, речта му била развълнувана и гореща. — Тате, аз ви обичам с мама... С Дашенка понякога съм строг, но и нея обичам. Тя е добра. Даша към всичко наоколо е добра. Тя дори и буболечка не би наранила, нито буболечката нея. Отива към кошера с пчелите, сяда направо пред прелката и гледа как те летят. Пчелите... Много пчелички я полазват по ръчичките, по крачетата, по бузата, но не я жият. Дашенка обръща длан нагоре към долитащите пчели, те кацат на нея и оставят нещо. Тя близва дланта си и се засмива. Тя е добра, тате...

— Успокой се, Костя. Не се вълнувай. Нека спокойно обсъдим ситуацията. Да, трябва спокойно всичко да се обмисли. Даша е още дете, а взриви няколко съвременни ракетни комплекса. Можеше да започне световна война. Страшна война. Но и без война... Ако тя беше разлистила картинки с изображенията не само на чуждите ракети, но и с нашите, ако бяха почнали да се взривяват всички съществуващи ракети, във всички държави, светът би се оказал на ръба на всеобща катастрофа. Биха могли да се погубят стотици милиони човешки животи. Аз също обичам малката ни Даша. Но милионите... Трябва да се посъветвам. Трябва да се намери изход. Но засега... Не знам... Дашенка трябва някак си да се изолира. Някак си... Да. Може би трябва за известно време да я приспим. Може би... А как иначе? Какъв друг изход може да се намери?

— Тате, тате... чакай. Може би могат да се махнат от Земята всички смъртоносни ракети, които не й харесват?

— Да се махнат ли? Но... затова трябва съгласието на всички страни, на всички военни коалиции. Да... Но това не може да се постигне бързо, ако въобще е възможно. А засега... — Иван Никифорович изведнъж трепнал и бързо отишъл при компютъра. На монитора още светело изображението на ракетата, която попречили на Даша да унищожи. Той изключил монитора с изображението на ракетата, преместил се зад клавиатурата на компютъра за свръзка и започнал да предава: „До щаба. Настоящото съобщение е необходимо спешно да се разпространи по всички военни коалиции и международни средства за масова информация. Причината за експлозиите на ракетните комплекси са бактерии, способни да повреждат контакти. Те са управляеми. Необходимо е да се унищожат всичките изображения на боеприпаси, които могат да се взривяват. Всичките!!! От най-малкия патрон до най-съвременния ракетен комплекс. На управляващия бактериите не е нужно да знае местонахождението на взривоопасния обект, достатъчно му е да види изображение на формата му!“

Иван Никифорович погледнал вече усмихнатата Даша, която оживено разговаряла с майка си, и добавил към съобщението: „Местонахождението на площадката за управление на експлозиите не е известно.“ После Иван Никифорович изпратил зашифрованото съобщение в щаба. Сутринта на следващия ден се състояло извънредно заседание на Военния съвет на Русия. Около селището, където се намирало имението на Иван Никифорович, била организирана охрана. Охранителите се стараели да бъдат незабележими, военните били преоблечени в униформа на строителни работници.

На пет километра от селището, в неговите покрайнини, уж започнали да строят окръжен път, „строели“ едновременно всеки метър, през деня и през нощта. В имението на Иван Никифорович били монтирани телевизионни камери, които следели всяка минута от живота на малката Даша. Изображението се изпращало в центъра, който приличал на център за управление на космически полети. Десетки специалисти, психолози, военни, дежурели на смени пред мониторите, готови да дадат необходимите разпореждания в случай на извънредна ситуация. Психолози с помощта на специална връзка непрекъснато давали съвети на родителите на малката Даша за това,

как да се залиса тя с нещо, само и само да не ѝ се даде възможност пак да изпадне в замисленост.

Руското правителство направило международно изявление. То се сторило странно на мнозина. В него се съобщавало, че в Русия има сили, способни да взривяват всякакви видове боеприпаси, където и да се намират те. Тези сили не били напълно под контрола на Руското правителство, но с тях се преговаряло. Невероятността на това изявление изисквала потвърждение. На международен съвет било решено да се изготви серия от снаряди с необичайна форма. Направили ги с четвъртити гилзи. Всяка държава, участничка в експеримента, взела по двадесет такива снаряда и ги скрила на различни места на територията си.

— А защо са направили снарядите с четвъртити гилзи, защо не можело да се вземат обикновени?

— Страхували се, че могат да се взривят не само всичките съществуващи по света снаряди, но и патроните в пълнителите на пистолетите на полицията и военните — на всички, които имали в себе си оръжие с боеприпаси.

— Да, разбира се... И как минал експериментът с четвъртитите боеприпаси?

Иван Никифорович повикал в кабинета си Даша, показал ѝ снимките на четвъртития снаряд и я помолил да взриви снарядите. Даша погледнала снимката и казала:

— Много те обичам, татенце, но не ще мога да изпълня молбата ти.

— Защо? — учудил се Иван Никифорович.

— Защото няма да стане чрез мен.

— Как така, Дашенка, по-рано ставаше — ти взриви цяла серия от съвременните ракети, а сега не може да стане?

— Но тогава се вълнувах, татенце. На мен не ми се искаше да заминаваш, да стоиш много часове пред компютъра си. Когато стоиш пред компютъра си, не приказваш с никого и не вършиш нищо интересно, а сега винаги си до мен. Ти си станал много добър и никакви експлозии чрез мен няма да се получат.

Иван Никифорович разбрал — Даша не била способна да взриви четвъртитите снаряди, защото на нея не ѝ е ясна целта на взривяването, смисъла му. Той развълнувано закрачил из кабинета и

трескаво мислел как да намери изход. Започнал възбудено да убеждава Даша.

Говорел на дъщеря си, а като че ли разсъждавал сам със себе си:

— Няма да се получи... Да... Тъжно е. Хилядолетия в света са продължавали войните. Войните между едни държави свършвали, но други започвали да воюват. Загивали милиони хора, и сега загиват. За въоръжаване се харчат огромни средства... А имаше възможност да се прекрати този унищожителен процес, но уви... — Иван Никифорович погледнал седящата в креслото Даша. Лицето на дъщеря му било спокойно. Тя с интерес наблюдавала, как той обикаля из кабинета и говори, но смисълът на произнасяните думи не я вълнувал. Тя не осъзнавала докрай какво са войните, какви средства и от кого се харчат. Тя мислела за своето: „Защо тати развълнувано обикаля из кабинета си сред безчувствените компютри, които не дават никаква енергия? Защо не иска да излезе в градината, където цъфтят дървета и пеят птици, където всяка тревичка и клонка гаят цялото тяло с нещо невидимо. Там сега са мама и бате Костя. По-скоро тати да приключва скучния си разговор и да отидем заедно в градината. Мама и Костя, щом ни видят, веднага ще се зарадват. Мама ще се усмихва, а Костя още вчера обеща да разкаже за това, как може да се пипне далечната звездичка, като се докоснат камъче и цвете. Костя винаги изпълнява обещанията си...“

— Дашенка, не ти ли е интересно да ме слушаш? Не разбираш ли казаното? — обърнал се към дъщеря си Иван Никифорович. — Ти мислиш за нещо свое, нали?

— Да, татенце, мисля си, защо ние с теб сме тук, а не в градината, където всичко ни чакат.

Иван Никифорович разбрал, че трябва да говори по-искрено и конкретно с дъщеря си и той започнал:

— Дашенка, когато взриви ракетите, като гледаше изображението им, се роди идея да се проверят способностите ти още веднъж. По-точно, да се покаже на целия свят способността на Русия да унищожи боеприпасите в целия свят. Тогава те няма защо да бъдат произвеждани. Безсмислено и опасно ще е. Тези, които са вече направени, хората сами ще ги унищожават. Ще започне всеобщо разоръжаване. Четвъртитите снаряди са направени специално, за да

можеш ти да демонстрираш способностите си и да не загине никой при това. Взриви ги, Дашенка.

— Сега не мога да го направя, татенце.

— Защо? Преди можеше, а сега не можеш.

— Дадох си дума никога повече да не взривявам нищо. А щом дадох такава дума, аз вече нямам способности да взривявам.

— Нямах ли? Но защо си дала такава дума?

— Бате Костя ми показва картинки от книжката си — как телата на хората от експлозиите се разкъсват на части, как се плашат хората от взривовете, как падат дървета и умират от взривовете... и аз си дадох дума...

— Дашенка, сега ти никога ли няма да можеш? Поне веднъж още... Само един път. Ето тези четвъртити снаряди. Иван Никифорович показал снимката на четвъртития снаряд на дъщеря си.

— Те специално са направени за експеримента и са скрити на тайни места в различни страни. Около тях, и дори близо до тях, няма хора. Всички чакат дали те ще се взривят, или не. Взриви ги, детето ми, това няма да е нарушаване на дадената от теб дума. Никой няма да загине. Напротив...

Даша още веднъж безразлично погледнала снимката на четвъртития снаряд и спокойно отговорила:

— Ако дори отменя дадената си дума, тези снаряди пак няма да се взривят, татенце.

— Но защо?

— Защото ти прекалено дълго говориш, татенце. Аз щом погледнах снимката, веднага не ми харесаха тези четвъртити късокрачки. Те са некрасиви и сега...

— Какво сега? Дашенка... Какво?

— Прости ми, моля те, татенце, но ти толкова дълго говори, след като ми показва, че за това време те почти ги изядоха.

— Изядоха ли? Какво изядоха?

— Снарядите, тези четвъртити, почти ги изядоха. Веднага щом не ми харесаха снарядите, усетих — те се раздвижиха и започнаха бързичко-бързичко да ги ядат.

— Кои са те?

— Ами, такива мънички са. Те са навсякъде около нас и вътре в нас. Те са добри. Костя казва, че това са бактерии, или

микроорганизми. Аз ги наричам по-добре, по моя си начин: „мъничките ми, добричките“. Те така повече харесват. По някой път си играя с тях. Хората почти никакво внимание не им обръщат, а те винаги за всеки човек се опитват да направят добри неща. Когато човек се радва, и на тях им е добре от радостната енергия, когато човек се сърди или чупи нещо живо, те загиват в голямо количество. На смяна на загиналите бързат други. Понякога другите не успяват да заменят загиналите и човешкото тяло боледува.

— Но ти си тук, Дашенка, а снарядите са скрити далеч в различни страни под земята. Как те, тези „мъничките“ в другите страни са могли да научат толкова бързо за желанието ти?

— Те едно на друго, като по верижка, много бързо си разказват всичко, много по-бързо, отколкото електрончетата тичат в компютъра ти...

— Компютър... Връзка... Сега... Сега ще проверя всичко, на нашата територия около всеки снаряд са поставени видеокамери. Сега.

Иван Никифорович се обърнал към компютъра за връзка. На екрана светело изображението на четвъртият снаряд. По-точно, на това, което е останало от снаряда. Корпусът на гилзата бил ръждясал, целият бил на дупки, бойната глава се въргала до него, с доста смалени размери. Иван Никифорович превключил монитора — с другите снаряди се случвало същото. На екрана се появил човекът във военната униформа.

— Здравейте, Иван Никифорович, вие вече сами видяхте.

— Какви изводи е направил Съветът? — попита Иван Никифорович.

— Членовете на Съвета са се разделили на групи и се съвещават. Охраната се опитва да разработи допълнителни мерки за безопасност на обекта.

— Не наричайте дъщеря ми обект.

— Вие се нервирате, Иван Никифорович. В дадената ситуация това е недопустимо. След десет минути при вас ще пристигне експертната група от водещи специалисти — психолози, биолози, радиоелектроници. Те са вече на път. Осигурете им общуване с дъщеря Ви. Подгответе я.

— Какво е мнението на повечето членове на Съвета?

— Засега за пълно изолиране на вашето семейство в рамките на имението. Вие трябва да махнете всички изображения на технически средства. Стойте до дъщеря си и се постарайте непрекъснато да я наблюдавате.

Специалистите на Военния съвет пристигнали в имението на Иван Никифорович и в продължение на час и половина беседвала с малката Даша. Малкото момиченце търпеливо отговаряло на въпросите на възрастните, но след час и половина се случило събитие, което ги довело до пълно объркване. Те наблюдавали на огромни монитори в центъра на Съвета за сигурност това, което се случвало. След час и половина общуване с малката Даша вратите на просторния кабинет на Иван Никифорович се разтворили. В кабинета влязъл братът на Даша, Костя. Той носел часовника с кукувицата, която непрекъснато кукала. Костя сложил часовника на масата. Стрелките на часовника сочели единадесет. Когато механичната кукувица трябвало да завърши определен брой кукания, голямата стрелка на часовника бързо правела кръг по циферблата и всичко започвало отначало. Присъстващите недоумяващо гледали ту странните манипулации на часовника, ту Даша и мълчали.

— Ох — възкликнала изведнъж Даша, — изобщо забравих. Трябва да вървя по една важна работа. Това е моята приятелка Верунка, тя върти стрелките. Ние така се уговорихме. Ако забравя. Трябва да вървя.

Двама охранители застанали на вратата, препречвайки изхода от кабинета.

— Да забравиш какво, Дашенка? — попитал дъщеря си Иван Никифорович.

— Ако забравя да отида в имението, където живее приятелката ми Верунка, да погала малкото ѝ цветенце и да го поля. Иначе то тъгува без ласка. То обича да го гледат ласкаво.

— Но нали цветето не е твое? — казал Иван Никифорович. — Защо приятелката ти сама не може да погали цветето си?

— Татенце, нали Верунка е заминала с родителите си на гости.

— Къде на гости?

— Някъде в Сибир.

Възгласите на присъстващите, изричани шепнешком, се раздавали от всички страни:

- Тя не е сама!
- Какви ли способности има приятелката й?
- Тя не е сама!
- Колко, са те?
- Как да разберем кои са?
- Спешно трябва да се вземат мерки за всяко подобно дете!

Всички възгласи стихнали веднага, след като седящият от края възрастен прошарен човек станал от мястото си. Този човек бил с най-високо звание и с най-висока длъжност, и то не само сред присъстващите в кабинета на Иван Никифорович. Той бил председателят на Съвета за сигурност на Русия. Всички се обърнали към него и замлъкнали. Белокосият човек гледал седящата в малкото дървено кресло Даша, а по бузата му се стичала сълза. После белокосият човек бавно отишъл при Даша, спуснал се пред нея на едното си коляно и протегнал към нея ръката си. Даша станала, направила една крачка и хващайки волана на рокличката си, направила реверанс, после сложила малката си ръчичка върху дланта му. Белокосият човек известно време я гледал, после склонил главата си и след като почтително целунал ръчичката на Даша, казал:

- Прости ни, моля те, малка Богиньо.
- Казвам се Даша — отговорило момиченцето.
- Да, разбира се, ти си Даша. Кажи ни, какво има да се случва на Земята ни?

Момиченцето учудено погледнало възрастния човек в лицето, приближило се и внимателно избърсало с длан сълзата върху бузата му, пипнало с пръстчето мустаците му. После се обърнало към брат си и казало:

- Ти, Костенка, обеща да ми помогнеш да пообщувам и с лилиите в езерото на Верунка. Помниш ли, че обеща?
- Помня — отговорил Костя.
- Тогава да вървим.
- Да вървим.

На вратата, след като вече била минала през отдръпналите се пред нея охранители, Даша спряла, обърнала се към все още стоящия върху едното си коляно човек, усмихнала му се и убедено произнесла:

- А на Земята ще има... Ще има добро!

След шест часа, изнасяйки реч на разширено заседание на Съвета за сигурност на Русия, беловласият председател казал:

— Всичко в света е относително. Нашето ново поколение е подобно на боговете. Не то трябва да се сравнява с нас, а ние с него. Цялата военна мощ на планетата с уникалните си технически достижения се оказа безсилна пред едно единствено малко момиченце от новото поколение. И нашата задача, нашият дълг и нашето задължение пред новото поколение се състои в прибирането на боклука. Ние трябва да положим всички усилия, за да изчистим Земята от всякакви оръжия. Нашите технически достижения и открития, внедрени в най-съвременните и, както на нас ни се е струвало, уникални военни комплекси, се оказаха ненужни вехтории пред лицето на новото поколение. Ние трябва да ги разчистим.

НАДПРЕВАРА В РАЗОРЪЖАВАНЕТО

Състояло се международно заседание на съветите за сигурност на военните блокове от различните държави и континенти. На него се разработвали планове за спешно оползотворяване^[1] на военната техника и боеприпасите. Учени от различни страни обменяли опит за подходящите технологии. Психолозите постоянно се изказвали в средствата за масова информация, като се опитвал да предотвратят паниката сред населението, притежаващо огнестрелни оръжия. След като в средствата за масова информация е изтекла новината за руския феномен, настъпила паника. Фактите донякъде били изопачени.

В редица западни медии се говорело, че Русия по най-бързия начин оползотворява намиращите се на нейна територия боеприпаси и се готви в часа „хикс“ да взриви военните запаси на другите страни, унищожавайки по този начин голяма част от населението. Хората започнали да изхвърлят огнестрелното си оръжие и боеприпасите си в реките и да ги заравят по пущинаците, защото официалните приемателни пунктове за предаване на оръжието не успявали да го приемат.

За самостоятелно унищожаване били обявени глоби. Посредническите фирмите искали високи такси за приемането на всеки патрон, но това не спирало желаещите да се отърват от оръжието, което представлявало заплахата за живота на семействата им. Хората, желаещи да се отърват от оръжието, което било в близост до военни бази изисквали от властите незабавна ликвидация на военните обекти. Военната промишленост, пренасочена към оползотворяване на собственото ѝ производство, и без това работела на границата на възможностите си. В пресата на много западни страни започнали усилено да се разпространяват слухове, че от страна на Русия светът бил заплашен от катастрофа, а той не бил в състояние да се отърве бързо от натрупаното оръжие. Много предприятия, заети с конверсията на военното оборудване и боеприпасите, работели на границата на

възможностите си, но не били в състояние за няколко месеца да унищожат произвежданото с години въоръжение.

Обвинили Руското правителство в това, че то уж отдавна знаело за появяването на деца с необичайни способности и вече било добре подготвено за унищожаване на смъртоносното оръжие. В подкрепа на тези слухове се посочвал фактът, че руското правителство се занимавало с изкупуване и демонтаж на екологично неблагонадеждни предприятия не само на собствената си територия, но и в съседните страни; и ако Русия успеела първа да изчисти територията си от опасните оръжия, тя щяла да има възможност да унищожи страните, изоставащи в разоръжаването. Умишлено се преувеличавали възможните разрушения и последици от световната катастрофа. За фирмите, които се занимавали с утилизация на боеприпаси, това било много изгодно — цената на услугите им нараствала. Например, който предава патрони от пистолет, бил принуден да плаща 20 долара за всеки патрон. Самостоятелното погребване или изхвърляне на оръжие се разглеждало като диверсионен акт. Паниката нараствала, защото никой не могъл да предложи действителна защита срещу способностите, открити у руските деца. Руският президент, (както на всички тогава им се сторило) предприел отчаяна и необмислена стъпка — той решил да се изкаже на живо по всички канали на световната телевизия, заобиколен от деца с необикновени способности. И когато били обявени денят и часът на изявлението на президента на Русия на живо; пред екраните на телевизорите се събрало почти цялото население на планетата. Преди този час спрели много от предприятията, затворили се магазините, опустели улиците — хората чакали информацията от Русия. Руският президент искал с изказването си да успокои хората, да покаже на целия свят, че новото поколение на Русия не било от никакви кръвожадни чудовища, а от добри, обикновени деца, и не трябвало да се страхуват от тях. За да бъде убедителен, руският президент помолил помощниците си да съберат в кабинета му тридесетина дечица с необикновени способности и решил да остане насаме с тях в кабинета си. Всичко било направено така.

— И какво е казал президентът на Русия пред световната общност?

— Можеш, ако искаш, сам да видиш тази сцена и да чуеш казаното, Владимире.

— Да, бих искал.

— Гледай тогава.

Президентът на Русия стоеше до ниска трибуна. От двете ѝ страни на малки столчета седяха деца на различна възраст — приблизително от три до десет години. Срещу тях се разположиха журналисти с телевизионни камери. Президентът започна да говори:

— Уважаеми дами и господа, сънародници! Специално поканих децата на среща с вас. И, както вие сами можете да се уверите, в този кабинет с тях съм сам, без охрана, психолози и родители. Тези деца не са чудовища, каквито се опитват да ги представят в редица средства за масова информация на Запад. Сами можете да видите, че това са обикновени деца. В лицата и в действията им липсват признаци на агресивност. Някои от способностите им ние смятаме за необикновени, но дали това наистина е така? Възможно е, способностите, които започнаха да се откриват у подрастващото поколение, да са обичайни за човешкия индивид, а необичайни, неприемливи за човешкото съществуване да са нашите творения. Човешкото общество създаде система за комуникации и военен потенциал, способен да доведе планетата до катастрофа.

В продължение на столетия бяха водени мирни преговори между държавите, притежаващи най-голям военен потенциал, но надпреварата във въоръжаването не е спирала. Днес имаме реална възможност да приключим този безкраен пагубен процес. Сега в по-изгодно положение се оказаха онези страни, на чиято територии не е концентрирано смъртоносно оръжие. За нас това положение изглежда противоестественно. Но нека се замислим — защо в съзнанието ни се вкорени увереността, че за човешкото общество е естествено производството на смъртоносни средства за унищожение на човека, заплашващи цели народи?

Новото поколение промени приоритетите, накара ни да действаме в обратната посока — да се разоръжаваме.

Страхът, паниката, трескавостта в действията, съпътстващи този процес, се създават до голяма степен заради изопаченото подаване на информацията. Руското правителство е обвинявано в това, че отдавна е знаело за появата в страната на деца с необикновени способности. Тези обвинения са безпочвени. На територията на Русия и досега се

съхранява голям военен потенциал. Ние, както и многото други страни, правим всичко възможно за конверсията му.

Руското правителство е обвинено в това, че не се занимава с откриването на всички деца с необичайни способности и не предприема действия за изолирането им — има се предвид насилственото им приспиване, чак до завършване на процеса на разоръжаване. Руското правителство няма да се съгласи на такава стъпка. Децата на Русия са равноправни граждани на страната ни. И нека се замислим — защо да бъдат изолирани тези, които не приемат средствата за убийства, а не онези, които ги произвеждат? Руското правителство предприема мерки за предотвратяване на случаен емоционален изблик у децата, способни да изпратят импулс и да взривят вид оръжие, неприятен за тях.

От програмите на руските телевизионни канали са напълно изключени филми, в които се демонстрират средства за унищожение. Унищожени са играчките, имитиращи оръжие. Родители постоянно се намират около децата си и се стараят да изпреварят негативната им реакция. Русия...

Президентът прекъсна речта си. Белокосо момче, към петгодишно, стана от мястото си и отиде към статива, на който стоеше видеокамерата. То отначало просто разглеждаше винтовете на стойката, а когато се хвана за тях с ръката си, операторът остави камерата си и изплашен отстъпи зад гърбовете на журналистите. Президентът бързо отиде при момчето, изплашило оператора, хвана го за ръката и го заведе при столчето, на което то седеше мирно преди, говорейки му мимоходом:

— Ти засега, моля те, постой мирен, докато не свърша.

Но не му се удаде да продължи речта си. До масата, на която се намираха средствата за свръзка, две мъничета, около три-четиригодишни, се занимаваха с апаратурата за свръзка. Седящите тихо в началото на изказването деца, се разпръснаха из кабинета и се занимаваха кой с каквото намери. Само по-големите деца, а те не бяха много, седяха по местата си и разглеждаха журналистите, които бяха с телекамерите. Сред тях беше и момиченце с панделки в плитките, познах я. Даша, която взриви съвременните ракетни комплекси, като възрастна осмисляше и внимателно преценяваше какво се случва, наблюдаваше реакцията на журналистите.

Приковани към екраните на телевизорите си, хората от целия свят видяха леко обърканото лице на руския президент. Той обходи с поглед разпръснатите се из кабинета деца. Видя две играещи мъничета до апаратите на правителствената връзка, погледна вратата, зад която се намираха помощниците му и родителите на поканените деца, но не повика никой на помощ. Президентът се извини за прекъснатата реч, бързо отиде при двете мъничета, вече смъкнали от масата един от апаратите, хвана ги под мишниците с думите: „Това да не са ви играчки.“ Едно от момченцата, озовало се под мишницата на президента, видя другарчето си, висящо от другата страна, и звънливо се разсмя. Второто мъниче, улучвайки сгоден момент, дръпна президента за вратовръзката и каза: „Играчки са!“

— Ти смяташ така, но не са играчки.

— Играчки са — весело повтори усмихващото се мъниче.

Президентът видя, как към апаратите, привлечени от мигането на цветните лампички и звуците, отидоха още няколко мъничета и започнаха да пипат телефонните слушалки. Тогава той сложи двамата немирници на пода, бързо отиде при масата, натисна някакво копче и каза: „Незабавно изключете цялата връзка в кабинета ми.“

После бързо разпръсна на масата си празни листа, моливи и химикалки и, обръщайки се към тълпящите се около него дечица, изрече: „Ето. Можете да рисувате, кой каквото иска. Ще нарисувате нещо, после ще видим всички заедно, кой се е справил по-добре.“

Децата наобиколиха масата, започнаха да си взимат хартия, моливи и химикалки. На онези, които бяха по-малки на ръст и не можеха да достигнат до масата, президентът започна да слага столове и да ги поставя да седнат или да изправя малките по столовете. След като се увери, че успя да увлече децата с рисуване, президентът пак отиде до трибуната, усмихна се на телевизионните зрители, напълни с въздух дробовите си, като се канеше се да продължи речта си, но не можа. При него дойде малко момченце и започна да го дърпа за панталона.

— Какво става? Ти пък какво искаш?

— Пи... — каза мъничето.

— Какво?

— Пи...

— Пи, пи. Искаш да пишкаш ли? — и президентът пак погледна към вратата.

— Вратата се отвори и веднага двама помощници или охранители на президента бързо се втурнаха към него. Единият от мъжете, със строго и леко напрегнато лице, се наведе, хвана мъничето за ръчичката. Но детенцето, без да пуска крачолата на президентския панталон, улучи момент, издърпа ръчичката си от ръката на завличащия го извън кабината строг мъж и направи протестиращ жест по посока на другите мъже, които се приближаваха. Влезлите мъже се стъписаха. Мъничето пак вдигна лице, и, гледайки отдолу президента, отново го дръпна за крачолата, изговаряйки „пи“ — и леко приклегна.

— Не е време за твоето „пи“. А и на всичко отгоре и капризничиш — каза президентът, бързо взе мъничето на ръце, извини се пред журналистите, тръгна към изхода, казвайки мимоходом: „Ей сега се връщаме“ — и излезе.

По екраните на стотици милиони телевизори телекамерите показваха, сменяйки картините, децата които играеха, рисуваха, помежду си. Най-често показваха президентската трибуна, зад която нямаше никой, И тогава от стола си стана малката Даша. Тя взе стол, примъкна го до президентската трибуна, изкатери се на него, погледна журналистите и обективите на насочените към нея камери, оправи панделките върху плитките си и започна да говори:

— Казвам се Даша. Нашият чичко президент е добър. Сега ще дойде. Ще дойде и ще ви разкаже всичко. Той малко се притеснява. Но ще може да разкаже на всички, как ще бъде хубаво навсякъде, навсякъде по Земята.

И че никой не бива да се страхува от нас. Бате Костя ми разказваше, как сега се страхуват от децата, защото аз взривих големите нови ракети. Не исках да ги взривявам просто така, исках само тате да не заминава от нас за дълго и да не мисли толкова много за тези ракети. И да не ги гледа. Нека по-добре гледа мама. Тя е по-хубава от всички ракети, и се радва, когато той я гледа и приказва с нея. А когато заминава за дълго или гледа ракетите, мама тъгува. Не искам мама да тъгува. Костя, моят батко, е много умен и разсъдлив и казва, че съм изплашила много хора. Повече няма да взривявам. Това въобще не е интересно. Има други занимания — много важни и

интересни. Те носят радост за всички. А ракетите, вие сами ще ги разглобите. Ще ги разглобите, никога да не ги взривява никой. А от нас не се страхувайте, моля ви.

Елате ни на гости. Елате всички. Ние ще дадем на всички да се напие с жива вода. Мама ми е разказвала, как са живеели хората преди у нас. Вършили, вършили работите си, строили разни фабрики и заводи и така се увлекли, че хоп — и не е останала жива вода. Водата станала мръсна. И водата само в шишенца по магазините се продавала. Но в шишенцата водата е мъртва, спарена и хората започнали да боледуват. Така било по-рано, но аз не можех да си представя, че това може да се случи, хората да направят мръсна водата, която самите те пият. Но и тати казваше, че още и сега на Земята има цели страни, в които няма жива чиста вода. Хората в тези страни умират от мъчителни болести. И в тези страни няма ябълки и вкусни ягоди, защото всичко живо боледува и човекът, който яде болното, се мъчи.

Елате при нас, елате всички. И ние ще ви почерпим с ябълки, които не са болни, и с домати, круши, и ягоди. Вие ще ги опитате, а когато се върнете вкъщи, ще си кажете — не бива да се прави мръсотия, по-добре да се живее в чистота. После, когато и при вас всичко стане чисто, ние ще ви дойдем на гости с подаръци.

Президентът стоеше на вратата с малкото момченце на ръце и слушаше какво говори Даша. А когато тя замълча, той отиде при трибуната, и без да пуска мъничето, настанило се удобно в неговите ръце, добави: „Да, разбира се... Вие елате, наистина, при нас може да се излекува тялото. Но това не е най-главното. По-важно е ние всичките да разберем себе си и предназначението си. Това трябва да разберем, за да не бъдем премахнати от лицето на Земята като боклук. Ние всички заедно трябва да почистим след себе си онази мръсотия, която сме натрупали. Благодаря на всички за вниманието.“

Сцената в кабинета изчезна, а гласът на Анастасия продължаваше:

— Трудно е да се каже, дали речта на президента, или на малката Даша е повлияла на хората, които са гледали на живо директно от Русия, но хората престанали да вярват на разнасяните слухове за агресивността на Русия. Хората искали да живеят, да живеят щастливо. Те повярвали, че това е възможно. Желаещите да посетят Русия, да поживеят в нея се увеличили многократно след предаването на живо от

Кремъл. Тези, които се завръщали от Русия, вече не са могли да живеят предишния си живот. Осъзнаването пламвало във всеки като първия слънчев лъч на изгрева сутрин.

[1] конверсия — пренасочване на военните заводи към производство на гражданска продукция; в този смисъл е употребена думата „оползотворяване“ — б.ред. ↑

НАУКА И ЛЪЖЕНАУКА

— Анастасия, но по какъв начин руснаците са приемали такъв голям брой гости? Сигурно им е било тежко. Представям си — да живееш със семейството си в имението си, а иззад оградата всяка минута те зяпат тълпи зяпачи.

— Чуждите туристите, които дошли в Русия на лечение, се заселвали в градовете, в освободените апартаменти. Храните се доставяли от имененията, а там не водели туристите. Само на малцина им се отдавало да погостуват в местата, където постоянно живеели новите руснаци. Психолозите постоянно предупреждавали стопаните на именията, че заради гостоприемството им е възможно с хората, особено тези от страните, които по-рано били смятани за високоразвити, да се получи психически срив. Психолозите били прави. Около четиридесет процента от чужденците, гостували в именията, след завръщането си изпадали в депресивно състояние и били на границата на самоубийството.

— Как така? Защо? Ти нали, казваше, Анастасия, че в именията всичко било прекрасно — и заобикалящата природа, и храната, и разбирателството в семействата.

— Всичко е така, но за мнозина чуждестранни гости видяното се оказвало прекалено прекрасно. Представи си, Владимире, един възрастен човек, изживял по-голямата част от живота си в големия град. Човекът се е стремил на всяка цена да спечели повече пари и по този начин да бъде, както той смятал, не по-зле от другите. В замяна на парите си той получавал жилище, дрехи, кола, храна. И ето го, седи си човекът в обзаведен апартамент, в гаража се намира автомобилът му, в хладилника — храната му.

— Ами, представих си, всичко при него е наред, а какво по-нататък?

— Владимире, сам си отговори: „А какво по-нататък?“

— По-нататък... Може да отиде някъде този човек, може да си купи нови мебели или кола.

— А после?

— После ли? Не знам, какво после?

— После този човек ще умре. Ще умре завинаги или за милиони земни години. Второто му „Аз“, Душата му, няма да придобие възможност отново за земно битие. Няма да може, защото той нищо добро не е сътворил през земния си живот. Интуитивно всеки го разбира, затова и смъртта е страшна за хората. Когато стремежите на повечето хора са единни и начинът им на живот си прилича, те смятат, че само така (както всички) може и трябва да се живее. Но ето, човекът е видял на Земята съвсем различен живот. Видял е земен рай, пространство на любовта, създадено по Божествения образ от човешка ръка. Той смята, че животът му вече е изминал и е изживян в ад. Такъв човек умира в мъки и мъките му траят милиони години.

— А защо не са изпадали в депресия всички, които са видели новия начин на живот на руснаците?

— Другите хора интуитивно разбирали, че дори в старостта, с отслабващи ръце, започнат ли да творят пространство на любовта на Земята, Създателят ще продължи живота им. И изправяйки се, озарявайки с усмивка лица си, старците тръгвали на помощ на младите.

— И все пак, Анастасия, някак си лошо се получава — туристите са дошли в Русия отдалеч, а не са могли да повървят поне по улиците на селищата на новите руснаци, да подишат чистия въздух.

— Туристите по градовете също са могли да усетят свежото дишане на земята, да пийнат живителна вода. Ветрецът, обявяващ градовете, донасял от потъналите в зеленина имения, чистота, етери и прашец. А туристите, наблюдавали тези райски оазиси от почтително разстояние. Стараели, се когато отивали на екскурзии, да не безпокоят семействата, които живеели в тях. Виж, гледай, как всичко се е случвало.

И пак възникна нова картина от бъдещето.

Видях път, който съединяваше градовете Владимир и Суздал, намиращи се на разстояние трийсетина километра един от друг. Случвало ми се е по-рано да минавам по този път. Преди по него много рядко се срещаха автобуси с туристи, които желаят да видят древните храмове и манастири на Суздал. Повечето от автомобилите по пътя бяха с местни номера. Но сега този път беше съвсем различен. По

магистралата разширена около два пъти се движеха красиви автобуси, вероятно електромобили — не се виждаха отработени газове, не се чуваше шум от двигатели, само шумолене на гуми. В електромобилите седяха туристи от различни народности. Мнозина оглеждаха околностите с бинокли.

На километър от пътя, зад върховете на различни дървета, се виждаха покривите на еднофамилни къщи. Там, зад изравнен жив плет, се разполагаха родовете имения на руснаците. От двете страни на пътя, в продължение на два километра, се извисяваха красиви двуетажни магазини и закусвални. Пред тях — малки асфалтирани площадки, на които спираше поредният електромобил, ако бяха свободни. Туристите излизаха от електромобила и всеки се стремеше да си купи или да опита на място стоките.

Всички магазини и кафенета се снабдяваха с хранителни продукти, отгледани в именията. В магазините имаше и избродирани руски ризи, кърпи, изделия от дърво и много други неща, произведени от майсторите. Анастасия обясни, че хората с желание купуват тези неща, защото знаят: ризата, избродирана от добрите ръце на щастлива жена, е много по-ценна, отколкото произведената на конвейер.

Ако се погледнеше отгоре това, което се намираше зад ивицата гора, щяха да се видят сенчести алеи и очертани от жив плет имения. Гора обграждаше селището, в което се намираха близо деветдесет имения, после поле, на километър — отново селище, заобиколено от гора, и така на разстояние тридесет километра. Участъците еднакви по размери изобщо не си приличаха. В едни преобладаваха плодови насаждения, в други — стройни борове, клонести кедри, дъбове и брези.

Във всяко имение задължително имаше езеро или басейн. Къщите, заобиколени от цветни лехи, също бяха различни: големи двуетажни еднофамилни къщи и едноетажни. Те бяха в различни стилове: едни — с плоски покриви, други — с островърхи. А няколко къщи бяха белички, като че ли къщички от украинско село. Аз не видях коли на алеите, които разделяха участъците. И в самите стопанства не се наблюдаваше особено оживление и работа. Създаваше се впечатление, че цялата необикновена красота се твори от някой отгоре, а хората само се наслаждават на творението. В центъра на всяко селище имаше големи красиви двуетажни сгради, около които

оживено сновяха дечица. Значи, в центъра на селищата са построени училища или клубове.

Казах на Анастасия:

— Ето в центъра на селището, където е училището или клубът, все още се вижда някакъв живот, а в самите имения сигурно е скука. Ако стопаните им са могли така да разположат насажденията, че да няма нужда от торене на земята, от борба с вредителите и плевелите, какво им остава да правят? Все пак, мисля, че на човек му е по-радостно от интензивния труд, от творчеството, от изобретателството, а тук нищо подобно няма.

— Владимире, тук, в тези прекрасни имения, хората тъкмо с това се занимават, с всичко, което изреди, и техните дейности са значими. Те изискват много по-голям интелект, осмисленост и вдъхновение, отколкото от художниците и изобретателите на познатия ти свят.

— Но ако те всичките са художници и изобретатели, къде са тогава плодовете на техния труд?

— Владимире, ти смяташ ли за художник човека, който е взел в ръцете си четка и е нарисувал върху платното прекрасен пейзаж?

— Разбира се. Хората ще гледат картината му и, ако я харесат, ще я купят или ще я изложат в картинна галерия.

— Но защо тогава не смяташ за художник човека, който е взел вместо платно хектар земя и е създал върху него също толкова прекрасен пейзаж или още по-добър? А за да създаде нещо прекрасно от живия материал, от създателя се изисква не само художествено въображение и вкус, но и познаване на свойствата на живите материали. И в първия, и във втория случай сътвореното е призвано да предизвиква у съзерцаващите го хора положителни емоции, да радва окото. Но за разлика от нарисуваната върху платното, живата картина още е и многофункционална. Тя пречиства въздуха, произвежда за човека благотворни етери, храни тялото му. Живата картина променя оттенъците на цветовете си и можеш безкрайно да я усъвършенстваш. Тя е свързана с Вселената с невидими нишки. Тя е несравнимо по-значима от нарисуваната върху платното, следователно по-велик ще е и сътворилият я художник.

— Да, разбира се, трудно мога да не се съглася. Но защо смяташ собствениците на тези имения и за изобретатели, учени? Нима те имат някакво отношение към науката?

— Имат отношение към науката.

— Посредством какво?

Смяташ ли за учен човек, който се занимава със селекция на растения, с генно инженерство?

— Разбира се. Тези хора всички ги смятат за учени. Те работят в научно-изследователски институти. Отглеждат нови сортове плодове и зеленчуци, и други растения.

— Да, разбира се, отглеждат, но нали е важен резултатът от дейността им, значимостта му.

— И резултат има — получени са студоустойчиви и дълготрайни сортове зеленчуци, картофи, които не ги яде колорадският бръмбар. Във високоразвитите страни са получили от една клетка живо същество. Сега се канят да получават различни органи за присаждане на болни хора — бъбреци, например.

— Да, това е така. Но ти не си ли се замислял, Владимире, защо в тези високоразвити страни се появяват все нови и нови видове заболявания? Защо те са на първото място по ракови заболявания? Защо им трябва все по-голямо количество лекарствени препарати? Защо все по-голям брой хора страдат от безплодие?

— Защо?

— Защото мнозина от хората, които ти наричаш учени, въобще не са разумни същества. Тяхната човешката същност е парализирана. Чрез техния (само външно човешки) облик действат силите на унищожението. Помисли сам, Владимире, тези, уж учени, са започнали да видоизменят съществуващите в природата растения, а следователно и даваните от тях плодове. Започнали са да ги видоизменят, без да определят дори предназначението на плодовете. В природата и във Вселената всичко е в тясно взаимодействие. Ако в автомобила ти механикът махне или промени някакъв детайл, да речем, филтъра — колата ще се движи още известно време, но скоро какво ще стане?

— Ще излезе от строя цялата система за подаване на горивото, ще спре двигателят.

— Значи, всеки детайл на автомобила изпълнява функцията си и преди той да бъде променен, трябва да се определи предназначението му.

— Разбира се! Затова не е задължително да си механик.

— Но нали природата също е съвършен механизъм и той засега от никого не е изучен докрай. Всеки детайл от този велик жив механизъм има свое предназначение, има тясна взаимовръзка с цялото Мироздание. Промяната на свойствата или премахването на един детайл задължително ще повлияе на работата на целия природен механизъм. Природата има много защитни функции. Първо тя ще сигнализира за недопустимите действия. Ако това не помогне, природата ще бъде принудена да унищожи калпавия механик. Човек използва плодовете за храна, и ако започне да се храни с мутирани плодове, тогава лека по лека сам ще се превърне в мутант. Такова видоизменение е неизбежно при употребата на видоизменени плодове. Това вече става. Отслабват имунната система на човека, разумът и чувствата му. Човек започва да губи присъщите само на него способности, превръща се в лесно управляем биоробот, губи независимостта си. Появяването на новите болести е потвърждение за това, сигнал за недопустими човешки действия.

— Да допуснем, че си права. На мен самия също не ми харесват тези хибридни растения. Тях първо ги рекламираха, а сега правителствата на много страни започнаха да издават закони на продуктите, получени в резултат на генно инженерство, да се лепят специални етикети. И в нашата страна е издаден такъв указ. И много хора внимават да не купуват продукти-мутанти. Но казват че изцяло не може да се отървем от тях засега, защото са станали прекалено много, а истинските продукти са малко и струват по-скъпо.

— Ето, виждаш ли, това са силите на разрушението, на които им се удаде да вкарат човешкото общество в икономическа зависимост. На тях им се удаде да внушат: „Ако не ни ядете продуктите — ще умрете от глад“. Но това не е така, Владимире. Човекът ще загине, ако ги яде.

— Възможно е, Анастасия, но всички няма да загинат. Мнозина вече знаят за това и не ядат мутанти.

— Ти, Владимире, как ги разпознаваш?

— Не купувам вносни зеленчуци... Много по-вкусно е това, което продават по пазарите местните жители от помощните си стопанства.

— А те откъде взимат семена?

— Как откъде ги взимат? Купуват ги. Сега много фирми продават семена. Продават ги в цветни красиви опаковки.

— Значи, хората купуват семената, ориентирайки се по информацията на опаковката? Те не знаят с абсолютна сигурност, доколко съдържанието в опаковката отговаря на информацията за него?

— Ти искаш да кажеш, че и семената могат да бъдат мутанти?

— Да. Днес на Земята са останали само девет ябълкови дървета, които раждат първо създадените плодове; ябълката — едно от най-полезните и вкусни за човека творения на Бога. Но тя е и една от първите подложени на мутация. Още в Стария Завет се среща предупреждението: „Не правете присадки...“ Но тях упорито ги правят и като резултат — ябълките ги няма. Това, което сега ти можеш да видиш по градините и магазините, не отговаря на Божествения плод. Онези, които чупят и унищожават първосъздадените Божествени творения, ти наричаш учени, а как могат да се нарекат тези, които възстановяват функциите на всички детайли на природния механизъм?

— Също учени, но сигурно по-грамотни, по-знаещи.

— Руските семейства, които живеят в именията, виждаш ги сега, тъкмо това правят — възстановяват онова, което е било развалено.

— А те откъде са получили по-големи знания, отколкото учените-селекционери и генетици?

— Тези знания съществуват изначално във всеки човек. Целта, намеренията, осмислеността на своето предназначение им дават възможност те да се разкрият.

— Я виж ти, излиза, че хората от именията са и художници, и учени. Тогава, кои сме ние хората, живеещи днес на планетата?

— Всеки сам може да си даде отговор, ако освободи мисълта си поне за девет дена.

СВОБОДНА ЛИ Е МИСЪЛТА НИ?

— Какво значи „да е свободна“? Мислите на всички хора са свободни и без това.

— В условията на бита на технократското общество, Владимире, човешката мисъл е затворена, поробена е в рамките и условностите на този свят. Технократският свят може да съществува само при условие, че се ликвидира свободата на човешката мисъл. Той я поробва и поглъща енергията ѝ.

— Не ми е ясно. Всеки човек през живота си може да премисли много различни неща, не всичко. Има страни, с по-голяма свобода на словото, други — с по-малка. Всеки е свободен да мисли за какво ли не.

— Това е илюзия, Владимире. Повечето хора са принудени да мислят за едно и също през целия си живот. Това е лесно да се види, ако се разделят различните мисловни моменти на един типичен човек, живеещ в твоето време, на отделни времеви отрязъци и после да се съберат еднаквите мисли. С помощта на това просто действие ти ще определиш главната мисъл на човешкото общество от своето време.

— Любопитно е. Нека заедно опитаме да определим тази мисъл.

— Добре. Тогава ми кажи, каква е средната продължителност на човешкия живот?

— Важно ли е това?

— Не особено, при тази еднаквост на мислите. Числото ни трябва за по-нататъшните изчисления.

— Добре, човекът в наше време живее около осемдесет години.

— И така, човекът се е родил. По-точно казано — сдобил се е с материален план на битието си...

— По-добре просто се е родил, така е по-разбираемо.

— Добре. Малкото дете гледа света, който му предстои да опознае. Облеклото, жилището и храната му осигуряват родителите. Но родителите с поведението си, с отношението си, волно или неволно, се стремят да му предадат мислите си и отношението си към

заобикалящия го свят. Видимият процес на опознаване трае някъде към осемнадесет години. През всичките тези години технократският свят се опитва да внуши на младия човек значимостта си. По-нататък, през останалите шестдесет и две години, се предполага, че човек може сам да се разпорежда с насоката на мисълта си.

— Да, може, а ти казваше, че нея някой я сковава.

— Казвах. Ето, нека да сметнем, колко време той може да мисли свободно.

— Нека.

— Всекидневно човек определено време спи, почива. Колко часа всекидневно човек прекарва в сън?

— Като правило — осем.

— Ние взехме за основа 62 години от човешкия живот. Умножаваме ги по осем часа за сън. Като отчитам високосните години, получаваме, че 587928 часа от живота си човек спи. Всекидневният осемчасов сън е равен на двадесет и две години непрекъснат сън. Да извадим тези двадесет и две години от шестдесет и двете години живот и ще получим четиридесет години бодърстване. По време на бодърстването повечето хора се занимават с приготвянето на храната си. Колко според теб човекът прекарва в приготвяне и консумиране на храната си?

— Основно готвят жените. На мъжете им се налага да прекарват повече време в печелене на пари за продуктите.

— И колко все пак според теб, Владимире, отива за приготвянето и консумирането на храната всекидневно?

— Ами, ако се отчита закупуването на продуктите, приготвянето на закуската, обяда и вечерята, сигурно в делничен ден към три часа. Само че не всички в семейството се занимават с приготвянето, останалите ядат, може би помагат в пазаруването, в миенето на съдовете, така че на всеки човек се падат по два часа и половина.

— В действителност са повече, но нека да бъде по твоemu. Ако умножим два часа и половина по броя на изживените дни, ще се получат 61 242,5 часа, т.е. 25 517 дни, или 7 години. Да ги извадим от 40 години — ще останат 33. За да има възможност да получи храна, облекло и жилище, човекът от технократичния свят е длъжен да изпълнява една от необходимите за този свят функции — да работи. Искам да обърна вниманието ти, Владимире, човек е длъжен да

работи, да се занимава с някаква работа, не защото това много му харесва, а в услуга на технократския свят — иначе той ще бъде лишен от жизненоважни за него неща. Та колко време са принудени да прекарват повечето хора в работа всекидневно?

— В нашата страна — осем, а и в път към нея и обратно отиват още примерно два часа, но всяка седмица има два поливни дни.

— Опитай се да пресметнеш сам, колко години от живота си прекарва човек на далеч не винаги любимата си работа.

— Дълго е да се смята без калкулатор, ти кажи сама.

— Общо взето, от тридесетте години на така наречената „трудова дейност“ десет години той непрекъснато работи за някой, а по-точно за технократичния свят. И сега от 33 години живот ние трябва да извадим тези десет години, ще останат 23. С какво още се занимава човек през живота си?

— Гледа телевизия.

— Колко време всекидневно?

— Към три часа, не по-малко.

— Тези три часа правят осем години непрекъснато седене пред телевизора. Ще ги извадим от останалите 23, ще останат 15. Но и това време още не е свободно за заниманията, присъщи само на човека. Човешката мисъл е инертна. Тя не може рязко да превключва от едно на друго. Известно време мисълта анализира получената информация. Общо взето, средностатистическият човек за целия си живот се замисля над Мирозданието едва 15–20 минути. Някой въобще нито веднъж не се замисля за това, друг — размишлява в продължение на няколко години. Всеки сам за себе си може да определи, като анализира изживените години. Всеки човек е индивидуален — той е по-значим, отколкото всички галактики, взети заедно, защото е способен да ги сътворява. Но всеки човек е частица на човешката общност, която е единен организъм, единна същност. Попадайки в капана на технократната зависимост, великата същност на Вселената се затваря в самата себе си, губи истинската си свобода, става зависима, включва механизма на самоунищожение.

Друг, различен от обикновения начин на живот, ще водят хората, които ще живеят в селищата на бъдещето. Мисълта им ще е свободна и човечна, тя ще е слята в единен порив и ще изведе човешкото съобщество от задънената улица. Галактиките тръпнат в радостно

предчувствие пред слятата в едно цяло човешка мечта. Светът скоро ще види новото ѝ сътворяване. Човешката мисъл ще материализира прекрасна нова планета.

— Виж ти, колко високопарно говориш за заселниците. А външно те са обикновени хора.

— И външният им вид се отличава. В него има сияние на велика енергия. Вгледай се по-внимателно, ето возят се баба и внук...

ЕЗДАЧКАТА ОТ БЪДЕЩЕТО

Видях, как излезе от селището каручка, а по-точно, каляска с гюрук, с впрегнато рижаво конче. На меката седалка седеше възрастна жена, пред нея имаше кошници с ябълки и зеленчуци. Отпред момченце, към седемгодишно, голо до кръста, държеше поводите, но не управляваше кончето. Те сигурно не за първи път извършваха обиколката си и кончето в лек, бавен тръс бягаше по известния му маршрут.

Момчето се обърна с лице към възрастната жена и нещо й каза. Бабата се усмихна и запя, а момчето й пригласяше, подхващайки припева. Преминаващите туристи едва ли можеха да чуят песента им. Кончето тичаше по пътя приблизително на километър от магистралата.

Почти всички туристи гледаха с бинокли със затаен дъх към каруцата — като на някакво чудо или като на извънземни. Аз пак си помислих, че нещо не е добре — идват хората от далечни страни, а не могат да пообщуват нормално с тези, при които са дошли; само така отдалеч наблюдават. А тези двамата в каляската дори не гледат в тяхна посока. Един от автобусите забави движението си и започна да се движи паралелно със скоростта на тичащото в тръс конче. В този автобус имаше групичка чуждестранни деца, те махаха с ръце на бабата и на внука, пътуващи в далечината с красивата си каляска; по-скоро махаха на момчето, но то нито веднъж дори не погледна в тяхна посока. Изведнъж, от красивия, обрасъл с живи виещи се растения, портал на селището, се появи млада ездачка. Нейният дорест породист кон в стремителен галоп започна да настига каляската. След като се изравни с нея, разгорещеният кон заподскача отстрани. Възрастната жена се усмихваше, слушаше, какво й говори младата ездачка.

Момчето, сигурно недоволено от прекъсването на песента, но все пак със затаена радост изрече назидателно: „Виж каква си немирница, майче, нито минутка не оставаш сама.“ Младата жена се засмя, извади от платнената чанта завързана за седлото, пирожка и я подаде на момченцето. То я взе, опита я и я подаде на възрастната жена с думите:

„Опитай, бабо, още е топличка.“ След това опъна поводите и спря каляската. Момчето се наведе, вдигна с двете си ръце кошницата, пълна с красиви ябълки, подаде я на ездачката, посочи с поглед към спрелия автобус с децата и каза: „Заповядай, занеси и на тях, майко.“

Младата ездачка с лекота подхвана с едната си ръка тежката кошница с ябълки, а с другата леко тупаше по врата танцуващия си жребец; след това стремително се спусна към автобуса с децата. През това време там спряха още няколко автобуса. Пътниците им с възторг гледаха ездачката, която се носеше по ливадата с кошница ябълки в ръце. Тя долетя до изсипалите се от автобуса дечица, спря коня, леко се наведе към земята и без да слиза от седлото, сложи пред възхитените деца кошницата с ябълки. Успя и да погали по главицата някакво мургаво момченце, махна на всички с ръка в знак на приветствие и препусна с коня си направо по средата на широката магистрала. Шофьорът на автобуса, в който пътуваха децата, каза по радиото: „Тя препуска по разделителната линия. Тя е прекрасна!“

Множество туристически автобуси отбиха и спряха. Хората излизаха бързо от тях, редяха се покрай пътя и със затаен дъх гледаха младата красавица, носеща се в стремителен галоп. Не възгласи, а възхитено шепнене се отронваше от многото устни. И имаше на какво да се възхищават. Горещият жребец галопираше стремително, изпод копитата му излизаха искри. Никой не го пришпорваше. Възседналата го жена нямаше нито камшик, нито пръчка, а конят все повече ускоряваше стремителното си препускане, копитата му едва докосваха земята, а гривата му се развяваше от насрещния вятър. Сигурно и той много се гордееше с ездачката си — може би искаше да бъде достоен за яздещата го красавица.

Външната ѝ красота беше необичайна. Естествено беше да се възхищаваш на фините черти на лицето, на русата плитка и на гъстите мигли. Разбира се, под избродираната бяла блуза и пола на бели маргаритки ясно можеше да се усети стегнатата изваяна снага на великолепната фигура. Меки и нежни, линиите на цялата фигура сякаш обкръжаваха някаква неудържима енергия. Единствено, играещата върху бузите ѝ руменина, издаваше величието и неудържимите възможности на тази непозната енергия. Младата на вид ездачка се открояваше с необикновено здравия си вид в сравнение с хората, които бяха спрели на отбивката. Тя възсядаше буйния си кон без никакво

напрежение. Не се държеше нито за дъгата на седлото, нито за юздите. И не беше сложила в стремето краката си, прехвърлени от едната страна на коня. Със сведен поглед, с меко движение на ръцете тя преплиташе леко разрошените си коси в стегната плитка. От време на време красавицата вдигаше мигли. И тогава погледът ѝ сякаш огряваше с невидим приятен огън някой от стоящите в тълпата хора. Човекът, трепнал от този поглед, сякаш видимо се изправяше.

Като че ли хората улавяха със сетивата си излъчващите се от ездачката светлина и енергия и се опитваха поне за малко да се напълнят с нея. Тя разбираше желанието им и щедро я споделяше с тях. Носеше се напред и беше прекрасна. Изведнъж, темпераментен италианец изтича, за да пресече пътя на галопиращия кон, разпери ръце и възторжено възкликна: „Русия! Ай лав ю, Русия!“ Ездачката нито трепна, нито се изплаши от това, че конят ѝ се изправи на задните си крака и заподскача на място. Тя само се хвана с едната си ръка за дъгата на седлото, а с другата откъсна цвете от венеца, украсяващ главата ѝ, и го хвърли на италианеца. Той улови подаръка, внимателно го притисна към гърдите си като най-голямата скъпоценност, като повтаряше непрекъснато: „Маммамия, маммамия.“

Но красавицата не гледаше горещия италианец. Тя пипна юздите на коня си и той с бавна стъпка, леко танцувайки, тръгна към стоящите на отбивката хора. Тълпата се разпръсна, младата ездачка леко скочи от коня и застана срещу жена, на вид европейка, с малко момиченце на ръце. Момиченцето спеше.

Леко прегърбената майка, с бледо лице и изморени очи, едва го удържаше, стараейки се да не наруши съня на детето. Ездачката спря срещу жената и ѝ се усмихна. Погледите на двете жени, на двете майки се срещнаха. И можеше да се види колко е различно вътрешното състояние на двете жени. Тъгата на майката с детето на ръцете я караше да прилича на прецъфтяло, завяхващо цвете на фона на младата жена, дошла при нея. Нейният вид можеше да се сравни с неударимо буйно цъфтене на хиляди градини.

Двете жени мълчаливо се гледаха в очите. И изведнъж, сякаш отърсила се от някакво замайване, майката със спящото момиченце се изправи, на лицето и се появи усмивка. С меки, необикновено грациозни, нежни движения на ръцете, рускинята свали от главата си красивия венец и го сложи на главата ѝ. Те така и не си казаха нито

дума една на друга. Като скочи леко на седлото на мирно стоящия наблизно жребец, красавицата пак се понесе напред. Неясно защо, хората започнаха да ѝ ръкопляскаат. След нея гледаше и усмихнатата, изправена жена, със събудилото се усмихнато детенце, и горещият италианец. Той беше свалил от ръката си скъп часовник, тичаше и викаше: „Сувенир, маммания.“ Но тя вече беше далеч.

Буйният жребец сви от пътя към друга площадка — там на дълги маси седяха туристи, пиеха квас^[1] и плодови сокове, опитваха още някакви ястия, които непрекъснато им поднасяха келнери от красива, украсена с дърворезба къща. Двама майстори нагаждаха към прозореца на новата къща (вероятно магазин или закусвалня) красив, украсен с дърворезба, перваз. Чул тропота на копитата, един от мъжете се обърна по посока на приближаващата се ездачка, каза нещо на приятеля си и скочи от строителното скеле. Пламенната красавица спря коня си, скочи на земята, бързо отвърза платнената си чанта от седлото, затича се към мъжа и смутено му протегна чантата.

— Пирожки... Те са с ябълки, както ги обичаш, още са топли.

— Каква си ми немирница, Екатеринушка — ласкаво каза мъжът, като вадеше от чантата пирожки. Опита и замижа от удоволствие.

Туристите престанаха да се хранят и се любуваха на влюбените. Мъжът и младата красавица, която беше слязла от горещия си кон, така стояха един срещу друг, сякаш не бяха съпрузи, които вече имат деца, а пламенни влюбени. След като измина с коня си петнайсетина километра пред възхитените погледи на туристите, красавицата, която досега изглеждаше всемогъща и свободна като вятър, стоеше кротка пред любимия си и ту вдигаше очи, ту смутено свеждаше поглед. Мъжът изведнъж престана да яде и каза:

— Екатеринушка, виж, появило се е мокро петънце на блузката ти — време е да кърмиш Ванечка.

Тя покри с дланта си малкото мокро петънце върху напращяла от мляко гръд и смутено отговори:

— Има време. Той още спи. Има време за всичко.

— Тогава побързай. Аз след малко също ще съм си вкъщи. Ние вече приключваме работата си. Виж, харесва ли ти?

Тя погледна към прозорците, чиито первази бяха украсени с дърворезба.

— Да, много ми харесва. Искях да ти кажа още нещо.

— Казвай.

Жената се приближи плътно до мъжа си, изправи се на пръсти, опитвайки се да достигне ухото му. Той се наведе, вслушвайки се, а тя бързо го целуна по бузата и, без да се обръща, скочи на седлото на коня. Щастливият звънлив смях на красавицата се сля с тропота на копитата. Тя се понесе към къщи през ливадата. Всички туристи продължаваха да я следват с поглед. И какво толкова особено имаше в тази галопираща по ливадата на буен кон млада жена, майка на две деца?! Да, красива е; да, прелива от енергия; да, добра е, но защо всички хора не откъсват поглед от нея? Може би това не е просто жена, която се носи по ливадата на кон, а самото материализирано щастие бърза за дома си, за да накърми бебето си и да посрещне любимия си съпруг? И хората се любуват на бързащото към дома си щастие!

[1] квас — леко газирано питие, приготвено от ръж — б.ред. ↑

ГРАДЪТ НА НЕВА

И в Петербург ли са настъпили такива промени, както в Москва?

— В Града, който е построен на река Нева, събитията са се развивали малко по-различно. В него децата усетили нужда сами да строят бъдещето по различен начин по-рано от възрастните. И децата започнали сами да променят града, без да дочакат указ от властта.

— Да не повярваш, пак деца. И как започнало всичко?

— На ъгъла на крайбрежната улица на река Фонтанка и „Невския проспект“ строители изровили трап, в него случайно паднало едно единадесетгодишно момче и си наранило крака. Докато не можело да ходи, то прекарвало много време до прозореца в апартамент от блок номер 25, който е на крайбрежната улица на Фонтанка. Прозорците на апартамента гледали към двора. Пред прозореца имало очукана тухлена стена, а до нея бил залепен блок с ръждиви петна на покрива.

Веднъж момчето попитало баща си:

— Засега нашият град е най-хубавият в страната, нали?

— Разбира се — отговорил му бащата, — той не е от последните и в света.

— А защо той е най-хубав?

— Как защо? В него има много различни паметници, музеи, архитектурата в центъра на града буди възхищение у всички.

— Но нали и ние живеем в центъра, а от прозореца се виждат само очуканата стена и ръждясалият покрив на блока.

— Стена ли... Е да, с гледката от прозореца не ни е провървяло.

— Само на нас ли?

— Може би още на някой, но в общи линии...

Момчето заснело гледката от прозореца, а когато пак започнало да ходи на училище, показало снимката на приятелите си. Гледките от прозорците на апартаментите си фотографирали всички деца в класа и сравнили снимките. Общата картина не радвала окото. Момчето отишло с приятелите си в редакцията на един вестник с въпроса:

— Защо градът ни се смята за по-прекрасен от другите?

Опитали се да посочат Александрийския стълб, Ермитажа, разказвали му за Казанския събор, за легендарния „Невски проспект“...

— С какво е красив „Невски“? — запитвало момчето. — На мен ми се струва, че той прилича на каменна траншея с очукани краища.

Опитвали се да му обяснят достойнствата на архитектурата, говорили за барелефите на фасадите. Казвали, че градът няма засега достатъчно средства, за да реставрира всички сгради наведнъж, но скоро ще има пари и тогава всички ще видят, колко е прекрасен „Невски“.

— Но нима може да бъде прекрасна каменна траншея, дори и с обновени барелефи? Тя скоро пак ще се очука и някой отново ще замазва дупки и ще лепи опадалата мазилка.

Момчето обикаляло редакциите с приятели, показвало вече огромната колекция от снимки на разни гледки и задавало все един и същи въпрос. Неговата натрапчивост отначало дразнела журналистите. В коридора репортер от младежки вестник веднъж му казал:

— Пак ли си тук? И съмишленици мъкнеш със себе си, а те са все повече и повече. Не ви харесва градът, гледките от прозорците, но самите вие поне нещо да сте способни да направите? И без вас има кой да критикува. Марш по къщите, не ни пречете да работим!

Възрастен журналист чул троснатия разговор с децата. Гледайки след излизащите деца, той казал замислено на младия репортер:

— Знаеш ли, не знам защо, но натрапчивостта им ми напомня една приказка.

— Приказка ли? Каква приказка? — попитал репортерът.

— „Краля е гол.“ — Има такива думички в приказката.

Момчето престанало да безпокои редакциите с въпросите си и с многото снимки. Завършила учебната година, започнала друга. По всички редакции тръгнал слух: „Пак се е появило момчето с приятелите си.“ Старият редактор вече за кой ли път разказвал на колегите в Дома на журналистите с възхищение:

— То се появи... Да-с... Представете си, все пак успя да се промъкне по време на прием. И не само това — те седяха тихо в приемната, всички заедно, близо три часа. Аз ги приех. Предупредих ги да говорят бързо, стигнаха им две минути. Влязоха и разгърнаха на бюрото пред мене един лист. Погледнах шедьовъра и онемах. Гледах,

без да откъсвам очи и мълчах. Така сигурно са минали две минути, защото момчето каза:

— Трябва да вървим. Времето тук вече не е наше.

— Какво е това? — извиках, когато те излизаха през вратата.

То се обърна, усетих върху себе си поглед от друго време. Да-с... ние много трябва да осмислим още... Да с...

— Е и, поне нещо каза ли?

— Стига си го усуквал, кани ли се да дойде пак? — питали насъбралите се.

Старият редактор отговорил:

— То се обърна и отговори на въпроса ми: „Пред очите ви е «Невски». Засега е само на рисунка. После целият град ще е такъв.“ — И вратата се затвори.

За кой ли път се навеждали над проекта журналистите и се възхищавали на чудната красота. Сградите на „Невски“ не били залепени една за друга, не образували непрекъсната каменна стена. Част от старите сгради останали, всяка втора сграда била премахната. От пространството между сградите лъхали с аромати великолепни зелени оазиси. По брежите, боровете и кедрите свили гнезда птици и загледалите се в картината, сякаш чули пеенето им. Красиви цветни лехи, храсти от малини и френско грозде обграждали хората, седящи по пейките. Зелените оазиси заемали част от проспекта и „Невени“ се превърнал от каменна траншея в чудесна жива зелена алея. По фасадите на сградите били вградени множество огледала. Хиляди слънчеви зайчета се отразявали в тях, играейки си с минувачите, галели венчелистчета на цветята и трепкали в струите на малките фонтанчета от всеки зелен оазис. Хората пиели вода със слънчеви зайчета и се усмихвали...

— Анастасия, а момчето никога повече ли не се появило?

— Какво момче?

— Ами онова, което все ходело с въпроса си по редакциите.

— Момчето си отишло завинаги. То станало велик строител-творец. Заедно с приятелите си творило прекрасните градове на бъдещото — градове и села, където започнали да живеят щастливи хора. А първото му прекрасно творение на Земята бил преобразеният от него град на Нева.

Анастасия, през коя година ще дойде в Русия прекрасното й бъдеще?

— Владимире, ти и сам можеш да определиш годината.

— Как така, сам? Нима времето е подвластно на човека?

— Всекиму са подвластни деянията във времето. Всичко, сътворено от мечта, вече съществува в пространството. Мечтанията на многото човешки души — на читателите ти — ще въплътят в материалното Божествената мечта. Това, което видя, може да се въплъти след триста години, но може и сега, точно в този миг.

— Миг ли?... Но за миг не може да се построи къща, градина няма да порасне дори за година.

— Но ако ти засадиш семе в малка саксийка с пръст сега, от което да покълне родовото ти дърво, което ще се извисява в бъдещото ти родово имение...

— Нали сама казваш, че ще бъде, а не е. Значи не може за миг мечта да се материализира.

— Как да не може, нали е материално засаденото от теб семенце, то е и началото на реализацията. Кълнчето взаимодейства с цялото пространство, материализира мечтата ти, ще те обгърнат прекрасни и светли енергии, ще застанеш ти самият пред Отца — като негова въплътена мечта.

— Да, интересно е. Значи трябва да се действа незабавно.

— Разбира се.

— Само че как да намеря думи, за да обясня на хората разбираемо?

— Думите ще се намерят, ако успееш да бъдеш искрен пред хората, правдив.

— Това ще е, както стане, но аз ще започна да действам. Мечтата ти ми влезе в главата, Анастасия. И много ми се иска по-бързо да претворя в реалност видяното бъдеще.

ЗА ДА СЕ ПРЕТВОРИ В РЕАЛНОСТ

Преди всичко трябваше да се разбере дали ще се намерят желаещи да се захванат със строителството, а впоследствие и да живеят, и да работят в екоселището. Помолих фонд „Анастасия“ за култура и подпомагане на творчеството в град Владимир да се разпространи информацията за строителство на екоселище по проекта на Анастасия. Само след два месеца 139 човека откликнаха и изявиха желание да се захванат със строителство в бъдещото селище. Сред тези хора имаше и руснаци, емигрирали зад граница. При разпространението на книгата, разказваща за бъдещето на Русия и информацията за новия начин на живот на руснаците, броят на желаещите може да се увеличи стотици и хиляди пъти, и те ще бъдат от различни региони. Следователно организирането на строителството на селищата трябва да се започне едновременно на няколко места. Владимирският фонд, който събира и обобщава информацията, въз основа съществуващите закони предложи на читателите, които споделят възгледите на Анастасия, да започнат от следните неща.

Първо, организиране на инициативна група в областта, за да може впоследствие тя да получи според законодателството юридически статут.

Възможно е на някои места вече да има читателски клубове или обществени организации, които обединяват читателите на Анастасия. Те биха могли да поемат началната организация, но ако вие не знаете за такива във вашия регион, обърнете се към владимирския Фонд „Анастасия“. Там се получават много писма и ще ви бъдат дадени адресите. Аз лично храня големи надежди за предприемачите. Те имат по-голям опит в организационните въпроси и затова, дори някъде да съществуват обществени обединения, опитайте се да се свържете и с предприемачите.

Необходимо е, поне временно или с изпитателен срок, да си изберете собствен пълномощен представител — председател, който ще ви представя пред органите на властта (ще подава заявление за

предоставяне на земя, ще организира, ако е необходимо, събрания и т.н.). На този председател да се даде малка заплата. Представител може да бъде както физическо, така и юридическо лице. В качеството на юридическо лице може да се привлече например някоя известна строителна компания, която впоследствие ще има приоритетно право да получи договора за строителство както за отделните жилищни сгради, така и за други инфраструктурни обекти. Такъв мащабен договор ще е много изгоден за строителната компания и затова тя би се съгласила да поеме грижите по оформянето на документите за прехвърлянето на земята и разработването на проектно счетоводната документация.

Второ, обърнете се към местните административни органи и непосредствено към председателя на администрацията в своя регион с официално искане за предоставяне на земя за обработване, с площ не по-малка от 150 хектара. Големината на участъка ще зависи от това, колко желаещи има да получат земя и от поземлените възможностите на вашата област.

Необходимо е да се вземе под внимание това, че в бъдещото селище много семейства ще живеят постоянно, следователно, там трябва да има начално училище, медицински пункт, клуб, със строителството на които по-леко могат да се справят по-голям брой хора. Малките селища не ще са в състояние да създадат необходимата инфраструктура.

Трето, след получаването на земята е необходимо да се привлекат специалисти по външно оформяне, архитекти и строители, които да съставят проекта на селището. Важно е да се разполага с информация на каква дълбочина се намира водата на всеки участък, за да се определят възможностите за изкопаване на кладенци и получаване на вода във всяка къща; на каква дълбочина да са залагат основите на къщата; има ли възможност да се направи малко езеро във всеки участък. Общото планиране е важно и за определяне на мястото на бъдещото училище, терените за съвместен отдих, входните пътища.

По поръчка на Владимирския фонд компетентни специалисти вече работят над типов проект и, ако той е готов, когато организират инициативната група, можете да го поискате от Фонда. Така ще излезе по-евтино. После може да адаптирате типовия проект към местността си, да направите в него промени, да го споделите с други инициативни

групи. Сполучливите, одобрени и от други групи предложения, ще бъдат приети. Така ние ще сътворим общ проект.

Четвърто, след приключването на работата по проекта на селището, в която могат да вземат участие не само специалистите, но и бъдещите жители, вие ще получите подробен чертеж, общ план, на който ще са обозначени участъците, с площ не по-малка от един хектар. На всеки трябва да бъде официално предоставен, може би с помощта на жребий, участък земя. Ползването на участъка задължително трябва да бъде узаконено със съответния юридически документ и задължително записано на името на неговия собственик, а не на името на организацията, както са го направили в индийския Ауровил.

И така, вие стоите върху своя участък земя, върху своя хектар. Това е родовото ви имение — мястото, където ще се раждат и ще живеят вашите потомци, ще споменават с добра дума основателя, родоначалника, а може би и ще го укоряват за някои грешки в поддръждането на мястото. Проектът на всичко, което ще се разполага на участъка, сега зависи само от вас. Къде ще засадите родовото си дърво (например дъб или кедър). Кедърът расте до 550 години — ще го съзерцават със собствените си очи може би девет поколения от потомците ви и ще си спомнят за вас.

Сега трябва да решите къде ще бъде езерото, къде да засадите градина, малка горичка, къде да бъдат къщата и цветните лехи и какъв да сътворите живия плет около родовото си имение. Може би ще използвате описанието на Анастасия, може би имението ви ще стане по-приказно, по-функционално и полезно, отколкото го описах в предишната ми книга. Можете да го строите и сега — преди получаването на документите за земята, преди организирането на инициативната група от съмишленици. Започнете строителство в главата си, като обмисляте всяко кътче на бъдещото си родово имение.

Трябва да помните, че построената от вас къща, дори и да е достатъчно здрава, ще изкара сто години и ще овехтее, но живото поддръждане, заложено от вас, ще се усъвършенства, ще укрепва и ще се разраства с векове. Във вековете, а може би в хилядолетията то ще предава живата ви мисъл на вашите потомци.

Може да се строи още сега — и не само в мислите; още сега могат да се засеят в саксии на перваза семената на бъдещите

величествени родови дървета на имението ви. Естествено, че могат да се купят и готови фиданки за засаждане от специален разсадник или да се изкопаят младите издънки от гората, без тя да се накърнява — да се вземат оттам, където трябва да се разреждат гъсторастящите дървета. Естествено, може, но мисля, че Анастасия е права — по-добре да се отгледа фиданката лично — особено ако това е фиданката на бъдещото родово дърво. Фиданка от разсадника е като дете от детски дом. И не една фиданка трябва да се отгледа, а няколко различни. Преди да засадите малкото зрънце в саксията, трябва да го наситите с информация за себе си.

Разбирам, че за преодоляване на административните спънки, които могат да възникнат в някои райони, е необходима поддръжка на държавно равнище. Ако няма поддръжка, поне да няма противодействие. Необходима е съответна политика на законодателните органи. За да не се седи „сърс скръстени ръце“ и да се чака, докато това стане от само себе си или поне една от съществуващите сега политически структури узрее за оказване на поддръжка на тази идея, по моя молба владимирският фонд „Анастасия“ разработи проект за устав на нова партия — партията на арендаторите на земя. Кръстихме това зараждащо се ново обществено формирование „Сътворение“. В устава му, който още подлежи на обсъждане и доработка, от моя гледна точка има един главен пункт — „На всяко желаещо семейство държавата трябва да отдели за пожизнено ползване един хектар земя за създаване на собствено родово имение“.

Това движение засега все още е младо и няма ръководство, но аз мисля, че с времето в него ще се появят и грамотни политици, способни да формират към новото движение съответното отношение в държавната политика. Засега функциите на „Сътворение“ се състоят в организирането на информационен център. С появата на финансова възможност ще започне да работи и юридически отдел. Засега работата по „Сътворение“ изпълнява секретариатът на владимирския „Фонд за култура и подпомагане на творчеството“.

Регионалните инициативни групи по организирането на нови селища ще могат да постигнат по-големи успехи, ако получат поддръжката на Местната администрация. Това е възможно, в случай че администрацията види значителни плюсове за региона. И те още

сега трябва да бъдат изтъкнати — тях ги има и те са значими. Опитайте да организирате обсъждане на проекта в местния печат. Нека специалисти — еколози, икономисти, социолози — да изкажат мнението си за влиянието на дадения проект конкретно за вашия регион.

За да помогна по някакъв начин за отделянето на земя за организиране на родови имения, реших да напиша и публикувам в тази книга открито писмо до президента на Русия.

ОТКРИТО ОБРЪЩЕНИЕ

ДО ПРЕЗИДЕНТА НА РУСКАТА ФЕДЕРАЦИЯ ВЛАДИМИР ВЛАДИМИРОВИЧ ПУТИН

ОТ ГРАЖДАНИНА НА РУСКАТА ФЕДЕРАЦИЯ ВЛАДИМИР НИКОЛАЕВИЧ МЕГРЕ

Уважаеми Владимир Владимирович! Навярно, именно на нашето поколение много му е провървяло. На нас ни се предостави реална възможност да започнем строителство на благополучна, процъфтяваща държава, здраво защитена от външен агресор, вътрешни конфликти и престъпност; държава, в която ще живеят в охолство щастливи семейства. Нашето поколение не само може да започне строителството на прекрасна страна, но и самото то ще успее да поживее в нея, ако властимащите на законодателно равнище имат добрата воля да отделят на всяко желаещо семейство един хектар земя за създаване върху нея на родово имение. Достатъчно елементарно като действие, то ще предизвика творчески порив у повечето хора от различни слоеве на обществото към съзидание, към творчество. Земята трябва да се дава безплатно за доживотно ползване, с право на наследяване. Продукцията, произведена в родовите имения, не трябва да се облага с никакви данъци.

Съгласете се, Владимир Владимирович, сега се е създала ненормална, нелогична ситуация — всеки руснак като че ли си има Родина, а къде е лично неговото парченце от тази Родина, никой не може да посочи. Ако всяко семейство го получи и превърне в райско кътче, то и голямата Родина ще стане прекрасна.

Днешните планове за развитие на страната не вдъхновяват народа към съзидание, защото не е ясно към какво бъдеще ще го доведат те. Построяването на демократична, икономически развита държава по западен модел от по-голямата част от населението може би дори интуитивно се отхвърля. И, мисля, че ненапразно се отхвърля. Ако разсъждаваме правилно, то за какво ни е на нас, на всеки по отделно и на всички, взети заедно, да хабим усилия за това, да

построим държава, в която ще процъфтяват наркоманията, проституцията и бандитизмът. Та нали всичко това го има на Запад.

По-рано ние смятахме, че в така наречените „високоразвити“ страни има изобилие от хранителни продукти, но се оказва, че това изобилие е достигнато чрез използването на всевъзможни химически торове в почвата и на пестициди, а също така и въз основа на генно инженерство. Ние видяхме, че вносните хранителни Продукти са по-лоши по вкусовите си качества от нашите. В Германия с удоволствие купуват картофи, докарани от Русия.

В редица държави Правителствата, обезпокоени от положението с хранителните продукти, вече са издали постановления за тяхното специално маркиране. Употребяването на Хранителни продукти, получени в резултат на генното инженерство, предизвиква все по-голяма предпазливост и у учените. Америка И Германия се оказаха в първите редици по брой на ракови заболявания на глава от населението. Трябва ли ние да вървим по техния път? Мисля, че такъв път ще вдъхнови малко хора, но ние се примирихме с това, че се пропагандират вносните стоки и западният начин на живот. Примирихме се с това, че се появяват все нови и нови заболявания; с това, че водата може да се пие само от бутилки, купени от магазина; с това, че населението на Русия намалява със седемстотин и петдесет хиляди души всяка година. Всичко е така както при тях. Нали и във високоразвитите страни пада раждаемостта. Ние в много неща се стремим да приличаме на тях. На мен неведнъж ми се е случвало да чувам от хората, живеещи в тези Страни, за надеждата им — надежда за това, че Русия се намира в търсене и непременно трябва да намери своя път на развитие, да покаже на целия свят по-щастлив начин на живот.

Господин Президент, несъмнено на Вас са Ви предлагани различни програми за развитие на страната. Ако това предложение Ви се стори съмнително, моля Ви, да го изпробвате като експеримент в регионите, чиито Губернатори ще видят в него рационално зърно...

По-подробно за това предложение се разказва в книгите от поредицата „Звънтящите кедри на Русия“, автор на които съм аз. Трудно ми е да си представя, че намирайки се във водовъртежа на държавните дела, Вие лично сте успели да ги прочетете. Административните органи са запознати с тях и вече са произнесли

своята присъда. Те са решили, че тези книги са родили в Русия нова религия, която се разпространява „със скоростта на горски пожар“. Такова мнение се изказва и в редица публикации в пресата. За мен това заключение е пълна изненада. Аз изказвах в книгите си отношението си към Бога, но не съм мислил за създаване на някаква религия. Просто писах книги за необикновено красива отшелница в сибирската тайга и горещата ѝ мечта за прекрасното. Бурната реакция на хората от различни социални слоеве, популярността на книгите в Русия и зад граница, е възможно да прилича на религия. Но аз мисля, че работата е съвсем друга. Идеите, философията, информираността на сибирската отшелница, езикът, на който тя общува, вълнуват човешките души.

Сигурно аналитиците още дълго време няма да стигнат до единно мнение за това, коя е Анастасия и какво означават книгите с изказванията ѝ, какво определение да се даде на реакцията на хората към тях. Нека изясняват, но само да не потънат в тези анализи конкретните предложения, които прави Анастасия.

Владимир Владимирович, в потвърждение на ефективността на предложението на Анастасия относно земята може да се проведе експеримент, без да се взима предвид коя е Анастасия или кой е В. Мегре. Може да се изпробват нейни твърдения, които са по-малко значими.

Първо, мисля, че на сътрудниците от вашия апарат няма да е трудно да дадат поръчка на съответния научноизследователски институт за провеждане на прост анализ за проверка на ефективността на предложението на Анастасия за пречистването на въздуха от вредоносния прах в големите градове. Същината на това предложение е разгледана още в първата ми книга.

Второ, да се направи анализ на маслото от ядката на сибирския кедър като лекарствено и общоукрепващо средство. Информацията от древните източници и съвременните изследвания на учените от Томския университет потвърждават твърдението на Анастасия, че този природен продукт, при спазване на определена технология за получаването му, е едно от най-ефективните средства в света за лечение на широк спектър болести. В света не съществуват по-обширни територии с плодоносен кедър, отколкото в Сибир.

Руският бюджет би могъл да има осезаеми печалби от доставките на този продукт на международния пазар и използването

му вътре в страната. Необходима е държавна програма за използването на диворастящите растения на Сибир — програма, която да предвижда мрежа от малки предприятия, в които да работят хора от отдалечените сибирски региони. За осъществяването на тази програма не са нужни големи инвестиции, нужно е единствено законодателно решение, позволяващо на местните жители да получават земите в тайгата за дългосрочна аренда.

Владимир Владимирович, животът постоянно потвърждава и по-невероятни на пръв поглед твърдения. Аз лично съм абсолютно убеден в прекрасното бъдеще на страната ни. Въпросът е само в това — ще го ускорят ли днешните хора, или ще го спират. Искрено ви желая, Владимир Владимирович, а и на всички нас, които живеем днес, да бъдем съзидатели на прекрасното бъдещо!

С уважение: Владимир Мегре

ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ

Проектът на Анастасия ме увлече. Искаше ми се да го обмислям и да го обсъждам всекидневно. Искаше ми се независимо от всичко да го защита, да го браня от подигравки, да разсея съмненията на скептиците. Разказвах за него на читателските конференции в град Геленджик и в Централния дом на литераторите в Москва. Мнозинството от присъстващите (повече от две хиляди, от различни страни на ОНД и от далечни страни) поддържаха този проект и се заинтересуваха от него. Сега ще разгледам основните въпроси, забележките на скептиците и ще дам отговорите, основани на твърденията на Анастасия, на собствените ми убеждения и на информацията, която успях да събера.

Въпрос: В съвременния свят икономиката на която и да е държава не може да съществува извън световната икономическа система. Съвременните икономически процеси свидетелстват за необходимостта от създаване на големи промишлени структури, от специално познаване на законите на съвременния пазар, структурата му; приоритетните направления на финансовите потоци. Усеща се, че вие нямате икономическо образование.

Предложението ви акцентира върху производството на дребно, което може да ни отклони от главното и да разклати икономиката на държавата.

Отговор: Аз действително нямам икономическо образование. Абсолютно съм съгласен с Вас, че големите концерни и заводи имат голямо значение за икономиката на държавата. Мисля, че и вие ще се съгласите с това, че голям завод е икономически изгоден за държавата само тогава, когато той работи и произвежда търсена продукция. Когато голямото предприятие спре (а такива случаи не са редки в държавата ни, а се случва и в други страни), то донася загуби. Държавата е принудена да плаща на работниците обезщетения за престой. С това мизерно обезщетение стотици хиляди хора са принудени да влачат жалко съществуване. Те не знаят какво да правят,

свикнали са да се изхранват само от работата си в предприятието. Ето в такива случаи те биха могли да използват свободното си време за по-интензивен труд в стопанството си.

Родовото имение не е само място за живеене и за приятно прекарване на времето, то може да стане и доходно работно място, дори и по-доходно, отколкото много, дори големи предприятия. Що се отнася до държавата като цяло тя не се състои само от големи и дребни концерни, нейната основна съставяна част са именно семействата.

За всяко семейство имението може да стане опората, спасителният сал при всевъзможни икономически катаклизми в държавата. Мисля, че няма нищо лошо в това, че на всяко семейство ще бъде предоставена възможността самостоятелно да осигури охолното си съществуване. Също така смятам, че личната свобода не е възможна без икономическа свобода. Работническото семейство, живеещо в съвременния градски апартамент, не може да бъде свободно. То зависи от работодателя, от комуналните служби, които осигуряват или не, топлина, вода, светлина; от доставките на храни, от цените на услугите и на хранителните стоки. То е роб на всичко това и децата в такова семейство се раждат с робска психология.

Въпрос: Русия е индустриално развита страна и мощна ядрена държава. И само такава тя може да осигури безопасността на гражданите си. Ако всички жители на страната започнат да се занимават само със земята, страната ще се превърне в чисто аграрна държава и ще стане беззащитна пред агресора.

Отговор: Не мисля, че непременно всички веднага ще се съгласят да се занимават само с участъците си. Процесът ще протича постепенно и положението ще се регулира естествено. Мощта на държавата зависи не само от наличието на достатъчно количество ядрени бойни глави, но и от общото икономическо положение, което включва в себе си както достатъчни, така и качествени хранителни запаси. И ако в държавата не достигат храни, необходими за човека, тя е принудена да продава природните си ресурси, въоръжението си и засилва по този начин вероятния противник.

Предлаганият проект е способен да укрепи икономическото положение на държавата, а следователно и да даде възможност на науката да работи по-успешно, на промишлеността да издържа по-боеспособна армия. Но в недалечно бъдеще, при мащабно внедряване

на подобен начин на живот, аз мисля и съм убеден в това, че той непременно ще предизвика голям интерес у мнозина граждани на други държави, в това число и на страните, които са недружелюбни към нас сега. И в тях също хората ще поискат да подредят живота си така, както повечето руснаци. Началото на осъществяването на проекта в различни страни ще послужи за начало на мирното съвместно съществуване на народите.

Въпрос: В някои по-благоприятни региони на Русия този проект, разбира се, може да се осъществи, но не ви ли се струва наивно да смятате, че осъществяването му е възможно в такава открай време бандитска република като Чечня?

Отговор: Значителното намаляване на социалното напрежение особено в така наречените „горещи точки“ пълното прекратяване на конфликтите с помощта на този проект ми се вижда не наивно, а абсолютно реално. Ако се вземе за пример Северен Кавказ и неговата най-болна точка — Чечня, то вече стана ясно, за това говорят и в печата, че в основата на конфликта стои борбата на малка група за притежаване на нефтените находища на републиката, за власт, за пари. Това е характерно за повечето „горещи точки“, а и за всички конфликти от всички времена. Тогава, защо във военните действия в Чечня е въввлечена голяма част от населението и особено мъжкото?

В Чечня са съществували стотици нелегални нефтопреработващи предприятия, собственост на малко хора. В тези предприятия работели десетки хиляди работници от местното население. При опитите да се въдвори ред тези хора остават безработни и следователно техните семейства са без средства за Съществуване. Тази категория от населението е застанала на страната на командосите, защитавайки фактически работните си места; бранейки, макар и минималното благосъстояние на семейството си. Известно е, че за участие в бойните действия се получават доста повече средства в сравнение с обезщетението при безработицата. За повечето редови командоси участието в действията на бандите е също такава работа, както за милиционера или офицера от руската армия, но по-високо платена. Затова много от редовите командоси явно смятат прекратяването на военните действия за безперспективно за благоденствието на семействата си.

Но по какъв начин все пак е възможна ликвидацията на безработицата в Чечня, след като ние не успяхме да я ликвидираме напълно нито в един, дори благополучен регион? Да предположим, че правителството отпусне за Чечня огромни средства и започне да строи там всевъзможни предприятия, за да осигури работа на всеки желаещ. Тогава възниква още един проблем — размера на заплатата. Ако специално за чеченското население тя се повиши, то тогава за Чечня ще работи цяла Русия. Нали парите в дадения случай ще се вземат само от данъкоплатеца? Но и в този случай по-голямата част от тях ще попада не по предназначение, тъй като и досега още не е решен проблемът отделяните средства да достигат до нуждаещите се. Ще имаме същия резултат, при значително увеличение на разходите.

Чеченската република е благоприятен район за селско стопанство. Нека си представим, че в страната ни вече действа закон за отпускане на земя за родово имение. Да си представим, че държавата охранява родовите имения от всякакви посегателства. Чеченското семейство получава родовото си имение, където цялата произведена продукция е изключително негова собственост и ще бъде собственост на бъдещите му поколения, като им осигурява охолно съществуване и живот не под бомби, не като отцепници, а в прекрасно кътче, подредено от тях самите, късче Родина. Убеден съм, че такова семейство няма да противостои на държава, осигурила му такава възможност; то ще я защитава с по-голямо старание, отколкото сега ѝ противостои; то ще защитава такава държава със същото отчаяние, с което би защитавало родовото си гнездо; то ще прекратява всякакви опити на подстрекатели към отделяне от такава държава, всякакви опити за расова дискриминация.

Убеден съм, че при достатъчно мащабна акция по организирането на подобни селища на територията на Чечня, дори като експеримент, „горещата точка“ с име Чечня ще се превърне в един от най-благонадеждните региони на Русия, ще стане един от значимите духовни центрове на Земята. Всичко ще се обърне на сто и осемдесет градуса. Когато Анастасия говореше за факторите, с помощта на които може да се ликвидира престъпността, на мен също ми беше трудно да повярвам веднага на думите ѝ. Но животът после неотклонно потвърждаваше справедливостта на нейните думите. Що се отнася до Чеченската република...

На читателската конференция в град Геленджик бяха дошли повече от хиляда човека, от различни райони на Русия и страни на ОНД. Най-много от всичко ме учуди това, че там присъстваше и делегация от Чечня. Никой никого не беше канил специално на конференцията. Чеченците дойдоха сами. С някои от тях после разговарях специално.

Сега ние говорим за Чечня, но нима в други места на страната ни няма престъпност? Има, и то с най-различни прояви. Една от причините пораждаща престъпността, е безработицата, ситуацията, която не позволява на излезлия от затвора човек да се реализира в обществото ни. Проектът на Анастасия е способен да реши и този проблем.

Въпрос: Ако в Русия на всяко желаещо семейство се дава по един хектар земя, земята за всички няма да стигне. И със сигурност няма да стигне за зараждащото се поколение.

Отговор: В настоящия момент по-остро стои въпросът за това, че няма кой да обработва земята. Имам предвид не само пущинаците и негодната за обработване земя, но и земята, годна за разораване. Що се отнася до новото поколение, то за съжаление у нас сега всяка година повече умират хора, отколкото се раждат. По данните на Държавния статистически институт населението на Русия всяка година намалява със 750 хиляди души, проблемът сега е в това, въобще да се появи новото поколение.

Първоначално имах илюзорната представа, че семейство или сам човек, който живее, да речем, в пететажен блок, заема по-малко земя, отколкото човек с частен дом със земя за лично ползване. Оказа се, че това въобще не е така. Всеки човек, на който и етаж да живее той, всекидневно употребява като храна всичко онова, което расте на земята. За да му се достави продукцията, растяща на земята, се използват пътища, коли, складове и магазини, които също се разполагат на земя.

Следователно на всеки човек неговият участък земя му служи всяка минута. Служи му независимо от това, че човекът го е зарязал и не мисли за него.

Разбира се, не успях веднага да отговоря на зададения въпрос с конкретни цифри, но по-късно ги намерих и сега мога да ги посоча в тази книга.

Общата площ на Руската федерация е 1 709,8 милиона хектара. За селскостопанска обработка могат да се използват само 667,7 милиона хектара. В началото на 1996 година общата площ на селскостопанските земи е 222 милиона хектара, или 13% от общите ресурси на земята в страната, в това число орна земя — 130,2 милиона хектара (7,6%).

Населението на Руската федерация към текущата година наброява 147 милиона човека. Проблем с отделянето на хектар земя за всяко желаещо семейство, както показват цифрите, не съществува. Нещо повече, проблемът е тъкмо в другото — населението на държавата ни катастрофално намалява. И ето какви прогнози дават аналитиците за бъдещето. Обобщените характеристики за населението на Русия през 2000–2045 години (прогнозата е направена въз основа на съществуващите тенденции) показват, че броят на децата до 15 години ще намалее два пъти, а възрастните хора ще станат 1,5 пъти повече. Потенциалът на населението за възпроизвеждане ще бъде практически изчерпан.

Съществува още един проблем — качеството на орните земи на държавата ни.

Върху големи площи почвеният слой е разрушен. Специалистите смятат, че тези процеси вече са придобили масов характер. Селскостопанските земи на Русия, подложени на ерозия и с опасност от ерозия, възлизат на 117 милиона хектара (или 63%). През последните 50 години скоростта на процесите на ерозия е нараснала 30 пъти — особено бързо от началото на деветдесетте. По оценки на експертите на ФАО (ООН) страната ни се намира в десетката по темпове на разпространение на ерозията. Към 2002 година от нея ще бъдат засегнати до 75% от селскостопанските земи. Могат да се посочат и по-подробни статистически данни за земите на държавата ни, те са тъжни. Аз ще ги поместя към края на тази книга.

Сега, след запознаване с цифрите, мога с увереност да кажа, че проектът на Анастасия е способен да спре развихрилата се вакханалия с ресурсите на земята в държавата ни. Към днешния ден той се явява единствено ефективен и реално изпълним. Той предвижда възстановяването на плодородието на почвите за сметка на естествените природни процеси. Той не изисква допълнителни държавни инвестиции, при това решава проблемите на екологията,

бежанците и безработицата, премахва проблеми, които ние със сегашното си отношение към земята подготвяме за децата си.

Може би в природата съществува по-ефективен и реално изпълним проект, но тогава нека някой да го обнародва. Засега определени структури само изискват големи пари за възстановяване на селскостопанското производство по стария начин. Държавата не разполага с необходимите пари. Но най-тъжно е, че ако ги намерят с помощта, да речем, на чуждестранни кредити, ще започнат да тъпчат в земята химически торове, замърсявайки я още повече — нали ние нямаме оборски тор в достатъчно количество.

Парите после ще трябва да се връщат с лихви; положението със земята още повече ще се влоши, а проблемът ще се стовари на плещите на подрастващото поколение. Ще положа всички усилия, за да отстоя проекта на Анастасия. Естествено, отшелницата от тайгата не е авторитет за повечето чиновници, а аз — не съм специалист-агроном. Ще ми бъде трудно да доказвам на опитните политици неговата ефективност, но аз все пак ще действам с всички достъпни ми средства.

Ще бъда благодарен и на онези читатели, които разбират по-добре хитроумните държавни механизми и ще могат на по-професионален език да обяснят на отговорните държавни мъже ефективността на проекта на Анастасия. Може би тази книга ще попадне и в структурите на властта, задължени да решават подобни задачи, затова още веднъж се обръщам към тях с молба от името на всички желаещи. Не знам, какъв е броят желаещи, но съм убеден, че те ще бъдат милиони. От тяхното име се обръщам с молба да се реши въпросът със земята на законодателно равнище и безплатно да се отдели на всяко желаещо семейство в държавата ни по един хектар земя; да се даде възможност на всяко желаещо семейство да подреди родовото си имение, да го облагороди и с любов да се грижи за късчето си Родина. Тогава и голямата Родина ще бъде хубава и щастлива — нали тя се състои от множество малки парченца.

Въпрос: В много части на страната ни екологичната обстановка е сложна. Може да се каже, че днес тя е катастрофална. Не е ли по-добре първо да се положат усилия за подобряването на екологичната ситуация като цяло, както с това се занимават много екологични организации, а после вече да се занимаваме с индивидуални имения?

Отговор: Вие сам казвате, че за екологичната ситуация са загрижени много организации, но тя се влошава. Не значи ли това, че само загрижеността тук не е достатъчна, след като обстановката продължава да се влошава и дори става катастрофална? Нека си представим прекрасна градина, други дървета, растящи само в едно прекрасно подредено имение, само едно райско кътче, с размер един хектар. Това, разбира се, не е достатъчно за глобална промяна в екологията на страната или планетата, но нека си представим милиони такива кътчета и ще видим като цъфтяща райска градина цялата Земя. Трябва всеки първо да започне с подреждането собственото си кътче. Може би тогава ние ще преминем от всеобща загриженост към всеобщи конкретни действия.

Въпрос: Вие смятате, че безработно семейство може да стане богато с помощта на един хектар собствена земя? Ако вие смятате така, то защо тогава бездейства днешното село? В селата хората имат земя, но гладуват.

Отговор: Нека заедно помислим За този феномен, но предварително ще добавя към зададения още няколко въпроса.

Защо милиони хора казват, че за тях половин декар земя от вилния парцел е съществена материална помощ и съществено се е подобрил техният хранителен режим, а хората по селата, които имат по 1,5–2,5 декара казват: „Ние гладуваме, мизерствуваме?“

Защо? Не зависи ли нашето благосъстояние и от степента на нашето осъзнаване? По-голямата част от селското население смята, че да се живее хубаво може само по градовете, младежта напуска селата. Мисля, че за това явление е виновна и нашата доскорошна пропаганда. Нека си спомним възторжените статии в пресата на петдесетте, шестдесетте години. Кой са героите — миньори, дървари, шлосери, летци, моряци?...

Дори художниците рисуваха градски пейзажи с множество димящи комини на индустриални гиганти. Снизходително, по някой път се споменавахе и колхозникът. Човекът, отделящ внимание на земята си, беше представян по негативен начин. Дори са правени опити да се построят в селска местност блокове от типа на градските, като хората са лишавани от личните им дворове и са принуждавани да работят само на така наречените „обществени земи“. Всичко както в индийския Ауровил — можеш да живееш на земята и да работиш, но

земята никога не ще бъде твоя — всичко това и води до плачевен резултат.

За всеобщата бедност на съвременното село, както и на по-голямата част от населението, се говори непрекъснато и от политиците, и в средствата за масова информация. Говори се толкова много, че се получава някакво мащабно внушение — селският жител може да бъде само беден. Почти не се посочват примери как може благосъстоянието в голяма степен да зависи от теб самия. На някои им е изгодно да внушават: „Не се надявай на себе си, само аз ще те направя щастлив.“ Така говорят мнозина лидери на духовни общности, множество политици, събирайки електорат за себе си. Който иска да бъде беден и жалък, да продължава да им вярва. Аз искам да говоря не как да станеш беден, а как да станеш богат. На въпроса: Може ли да се живее охолно от свое късче земя?, ще отговоря — може! И ще посоча конкретен пример.

През 1999 година един мой познат, московски предприемач, който прочел „Анастасия“, ме покани на гости. Заинтригува ме, като ми каза, че може да подреди почти същата маса, каквато е подредила Анастасия в тайгата. Когато отидох при него, масата все още беше празна. Ние седяхме и приказвахме. Андрей — така се казва предприемачът — поглеждаше часовника, извинявайки се, че някой си там закъснява.

Скоро влезе шофьорът му с две големи кошници. На масата се появиха домати, краставици, хляб и много други неща. Стаята се изпълни със съблазнителни аромати. Жените за няколко минути подредиха прекрасна маса. Ние пихме не пепси-кола, а великолепен, ароматен руски квас. Не пихме френски коняк, а домашно вино с наkisнати билки в него. Доматите, краставиците не бяха толкова прекрасни, каквито опитвах-при Анастасия в тайгата, но бяха доста по-вкусни от онези, които се продават по супермаркетите и дори на колхозните пазари. „Откъде го имаш всичко това?“ — недоумяващо попитах аз и научих следното.

Веднъж, като се връщал в Москва от Рязан, шофьорът на Андрей спрял джипа си до малко крайпътно пазарче. Купили литров буркан кисели краставици и буркан домати. Спрели до малко кафене и решили да обядват. Отворили купените буркани и опитали. След обяда Андрей казал на приятеля си да обърне колата и да тръгне в посока

противоположна на Москва, към крайпътното пазарче. Той изкупил от възрастната жена всичко, каквото тя имала, и предложил да я откара в къщата ѝ с джипа си. Жената живеела сама в много стара къщичка с малка градинка. Имота ѝ бил в малко село на петнадесетина километра от пътя. Предприемчивият ум на Андрей реагирал бързо и по-нататък всичко станало така...

Андрей купил къща в селото, в края на гората с 2 декара земя — на 120 километра от Москва в екологично чиста зона. Регистрирал къщата на името на тази жена, сложил пред нея документите и договор, съгласно който се задължавал да ѝ изплаща всеки месец 300 американски долара. Жената трябвало да дава на семейството му отгледаната в градината продукция, без тази, която ще изяде сама. Жената се казвала Надежда Ивановна. Била на 61 години. Тя не разбирала много от хартийки и не им вярвала. Тогава Андрей я откарал в селския съвет и помолил председателя да ѝ прочете и обясни законността на документите. Председателят на селския съвет се запознал с документите и казал на жената: „А какво губиш ти, Ивановна, нали никой не иска съборетината ти в замяна? Ако не ти хареса, винаги ще можеш да се върнеш.“ Надежда Ивановна, в края на краищата, се съгласила.

Сега тя вече три години живее в солидна къща. Андрей наел работници, които пробили кладенец, направили парно и автономна котелна, изкопали и подредили мазе. Заградили цялото стопанство с ограда, докарали целия необходим инвентар, купили коза, кокошки, смеси и много други неща, необходими в стопанството.

При Надежда Ивановна дошла да живее дъщеря ѝ с малкото ѝ внуче. Алексей прочел това, което казваше Анастасия за отглеждането на зеленчуците. Сам отглежда разсад, но семената взима само от Надежда Ивановна. Бащата на Алексей, бивш директор на ресторант, сега — пенсионер, през лятото закарва разсад и с удоволствие помага на жените в стопанството. Надежда Ивановна и дъщеря ѝ получили жилище и работа. Семейството на Андрей — той, съпругата му, баща му и двете му деца — се осигуряват през цялото лято с пресни, наистина екологично чисти зеленчуци и плодове, а през зимата — с великолепна зимнина и с целебни билки за през цялата година, при необходимост.

Някой ще реши, че посоченият от мен пример е изключение. Нищо подобно! Още преди десет години, когато бях президент на Междурегионалната асоциация на предприемачите на Сибир, много от предприемачите, участващи в нея, се стараеха по подобен начин да организират помощните си стопанства; някой — за фирмата си, друг — само за семейството си. И сега вие можете да срещнете по вестниците обяви, в които се предлагат подобни услуги. Но има едно „но“ — много е трудно да се намери човек, способен да работи, а по-точно умеещ да прави това, което прави Надежда Ивановна. А щом е трудно да се намери, нека си спомним сами как трябва да се отнасяме към земята. Нека обменяме опит как да станем богати и щастливи върху земята си, а не как да бъдем бедни.

Въпрос: Владимир Николаевич, аз съм предприемач. На мен също ми е известно, че много от състоятелните хора се ползват от услугите на селските жители, способни грамотно да отглеждат и да съхраняват селскостопанската продукция, която наистина превъзхожда по вкусовите си качества произведената в големите стопанства, но при масовото производство търсенето ще спадне. За сметка на какво тогава ще съществува семейството с доход само от хектара си земя, ако отгледаните домати и краставици се окажат никому ненужни?

Отговор: На земята не се раждат само домати и краставици, но и много други неща. Обаче, ако дори и половината от руските семейства придобият свои имения, те няма да могат да задоволят в близките двадесет-тридесет години търсенето, тъй като продукцията ще е нужна не само на руснаците, но и на хората от много чужди страни, особено богатите. Работата е там, че селскостопанските производители на повечето страни така са се увлекли в селекцията и химическата обработка на растенията, че чисто и просто са унищожили първичния им вид; не само външния им вид, а цялото съдържание. Ако вземем за пример домати и краставиците, всеки може да се увери, ако влезте в среден, а още по-добре в хубав супермаркет (те сега не са рядкост в големите градове), че на рафта има много красиви вносни домати и краставици. Цената им започва от 30 рубли за килограм. Те са еднакви по големина, красиви, дори по някой път се продават със зелено клонче. Но те нямат аромат и са безвкусни. Това са мутанти! Това е илюзия, макет, външно напомнящ това, което трябва да бъде. С такива мутанти днес се храни по-голямата част от населението на света. Това

не е мое откритие, от това са обезпокоени хората в много страни на Запада, които ние смятаме за високоразвити.

Например, в Германия е взето решение да се посочва на магазинните етикети, че зеленчуците са произведени с използване на определени добавки. Тези хора, които са по-заможни, избягват да ги купуват. Продукцията, отгледана в екологично чисти райони с използване на ограничено количество химически торове, на Запад струва значително по-скъпо — само че съществуващата на Запад фермерска система в селското стопанство не позволява да се отгледа напълно екологично чиста продукция. Западният фермер е принуден да използва и труд на наемни работници, и всевъзможна техника, и химически торове, унищожавачи плевелите.

Той се стреми да получи по-голяма печалба. Да предположим, че някой от западните фермери, а такива вече има, поиска да отгледа екологично чиста продукция, вземайки под внимание това, което казва Анастасия. Ако си спомняте, тя говореше, че не всички плевели трябва да бъдат унищожавани, тъй като и те имат своята роля. Но да предположим, че някой фермер все пак поиска, поне за своето семейство и за познатите си, да отгледа такава продукция. Пред него възниква трудно разрешим проблем — семената. Селекцията е свършила работата си — от първоначалния вид на Запад не е останал. И в Русия има много малко — особено, след като разрешиха продажбата на вносни семена. Ако се използват семена от собствения участък, зеленчуковата култура постепенно ще се стреми да възстанови първоначалните си свойства, да вземе от земята всичко, необходимо за човека, но за пълно възстановяване ще й потрябват десетилетия. В Русия благодарение тъкмо на бедността и на множеството малки помощни стопанства много хора използват собствени семена. И в това е тяхното предимство — скоро то ще възвърне стократно и реалната продукция.

Ние говорим за семената, за необходимостта да се отглежда селскостопанска продукция в екологично чисти райони, да не се използват химически торове — всичко това е вярно, за това говорят в много държави по света, но само говорят. Достатъчно количество вкусна и здрава селскостопанска продукция няма — особено във високоразвитите страни. Но това още не е всичко.

Преработката! Консервирането! При всички усилия на технократичния ни свят заводите, оборудвани технически по най-добрия начин, не могат да произведат кисели краставички, домати, зеле, превъзхождащи по вкус онези, които правят руските стопанки. В какво е тайната? Освен другите премъдрости, малко са онези, които знаят, че трябва да минат не повече от петнадесет минути от откъсването на същия този домати или краставица от лехата, в която расте, до консервирането. Колкото по-малко е това време, толкова по-добре. Тогава се запазват чудесният аромат, етерите, аурата. Същото се отнася и за подправките — за копъра, например.

Огромно значение има водата. Ами, какво хубаво можем да получим ние, използвайки хлорирана, мъртва вода? Ние я преваряваме, обработваме буркана с пара, но има хора, които взимат изворна вода, добавят в нея, освен другите неща, червена боровинка и... Искате ли да опитате? Вземете изворна вода, сложете в нея една трета червени боровинки — ще пиете тази вода с удоволствие, дори след половин година.

Чувствително по-добри са домашно приготвените от много руски майстори консервирани плодове и зеленчуци за зимата. В това, че те превъзхождат по вкусовите си качества продукцията дори на най-известните фирми на света всеки от вас ще може да се увери сам, сравнявайки едната и другата. Сега, нека си представим — живеещото в имението си семейство, е „сложило“ в хиляда буркана краставици и домати. Получила се е първокласна, най-добрата по много показатели продукция; продукция, която по вкусовите си качества и екологичната си чистота няма равна в света; продукция, която ще поискат да имат на трапезата си много хора от различни страни по света — и милиардерът от Америка, и почиващите туристи в курортите на Кипър. И на етикетите на бурканите ще пише: „От имението на Иванов“, „От имението на Петров“, „От имението на Сидоров“.

Естествено, че да се занимават с продажба на хиляда буркана на предприемачите не им е интересно, но ако в селището има, да речем, 300 стопанства, те ще подготвят 300 хиляди буркана, а това вече е интересен бизнес дори за голяма фирма. Предполагам, че първоначалната цена на един буркан ще бъде същата, каквато е сега в супермаркета, в рамките на един долар, но когато бъдат опитани, тя ще се качи може би десетки пъти.

Пресните краставици и домати посочих само като пример. Има още много разни неща, които могат да се произвеждат в имението, например вино, ликьори, настойки от френско грозде, малини, къпини, сладка офика — и много други неща. Всеки ще съставя сам „букета“, достигайки все по-голямо съвършенство. И никакви супер скъпи елитни вина няма да могат да се сравнят с тях. В света няма такава суровина за вина, каквато може да се получи в Русия. Освен това могат да се правят вина по древни рецепти, с използване на билки, да се правят целебни, витаминизирани вина.

Анастасия казва, че скоро за най-модерна в света ще се смята руската риза с ръчна бродерия. И в тази насока Може да се мисли, и изделията от дърво с ръчна дърворезба могат да се правят в стопанството през зимата. В края на краищата, има народна мъдрост: „Ако искаш да бъдеш щастлив — бъди такъв“. Също така може да се каже: „Ако искаш да бъдеш богат — бъди такъв.“ Главното е, да не се програмира човека за бедност, а да се настройва към богатство. Да мисли много по-рационално за това, как да стане състоятелен, да не си внушава, че не е възможно да стане такъв.

Въпрос: Анастасия твърди, че да се запази обичта на младоженците е значително по-лесно в условията на такова имение, както Вие го описвате, отколкото в обикновен апартамент. Кажете, моля, Вие говорихте ли за това с психолози и учени, които се занимават с проблемите на семейството? Ако да, то какво казват те по тази тема. Как може да стане това?

Отговор: Не съм говорил за това с учените. По каква причина се запазва обичта не ме интересува особено. Важно е тя да се запази. А че това ще стане, вие и сами ще можете да се уверите, обръщайки се към себе си. Помислете, къде бихте искали да живеят сина или дъщерята — в апартамента, като в каменен бункер, или в къща, заобиколена от прекрасна градина?

Помислете, с какво искате да храните децата или внуците си — с консервирани храни или с пресни и екологично чисти? И здрави ли бихте искали да видите децата си, или зависими от аптеката? Задайте въпрос на млада жена, ако тя има еднакво отношение към двама мъже, за кого би предпочела да се омъжи — за този, който е подредил бита си, бъдещото си родово гнездо в апартаментче на панелния блок или в къща с прекрасна градина? Мисля, че повечето ще изберат второто.

Забележка: Възраждането на всяка държава може да се започне от духовното ѝ оформяне. Това са го разбрали и са започнали да говорят за духовността и някои членове на правителството ни и президентът. Анастасия се оценява от повечето читатели като личност с висок дух, живееща по законите на Бога-Творец. Тя говори за духовните ценности, а вие занимавате хората с частни случаи, призовавате ги да се захванат с бизнес на собствения си участък. По този начин вие ги отклонявате от духовността.

Отговор: Смятам, че никой и никога не ще може да отклони човечеството от истинските ценности. Хубаво е, че съвременните управници говорят за духовност.

Изказванията на Анастасия отначало не бяха винаги разбираеми за мен, но впоследствие стават конкретни. Конкретното ми е по-ясно, отколкото философските размишления, затова и говоря за конкретни неща, които смятам, че са много важни и в духовен план. Вероятно в света съществуват безброй представи за духовност, за Бог.

След общуването ми с Анастасия и осмисляне на случилото се, те се създадоха и у мен. За мен Бог е личност. Личност добра, умна и утвърждаваща живота. Личност, стремяща се към щастливото битие на хората — на децата си, на всички хора заедно и на всеки човек поотделно; Отец, любящ, който се тревожи за всекиго, който е предоставил на всеки човек пълна свобода на избор. Бог е най-мъдрата личност, стремяща се във всеки миг да прави за децата си само добро. И изгрыва всеки ден Неговото слънце; растат тревите и цветята; растат дърветата, прелитат облаците и ромоли водата, готова да утоли жаждата на всеки човек.

Аз не вярвам и за нищо на света няма да повярвам, че мъдрият ни отец може да сметне за достижение на духовността само непрекъснатите разговори за нея, без конкретни действия.

От момента, в който е изчезнала така наречената „желязна завеса“, в страната ни са се втурнали тълпи всевъзможни, уж духовни, проповедници, а и доста местни са се появили.

И всички се опитват да ни поучат, какво иска от нас Отец. Едните говорят, че трябва да се храним някак си по-различно, другите — учат с какви думи по-добре да се обръщаме към Бога, трети (например кришнарите) твърдят, че трябва да се скача и да се крещят мантри от сутрин до вечер. За мен това са просто глупости. Убеден съм, че по-

голяма болка за Бога не може да се измисли, отколкото подобно кълчене, скачане и виене. Всеки любещ родител се стреми към това, синът или дъщеря му да продължат бащиното дело, да вземат участие в съвместното сътворение. Непосредствените творения на Бога Са около нас. И какво може да бъде по-високо проявление на обичта към Бога, от грижовното отношение към тях, от подреждането на собствения живот, собствения бит и бита на децата ни с помощта на тези Божествени творения?

Нито страната като цяло, нито всеки един от нас поотделно сме станали по-щастливи от всевъзможните кълчения и медитации. Не сме станали по-щастливи, защото тъкмо те ни отдалечават от истината, от Бога. Отдалечават ни усилено, неуморно, подхвърляйки ни все нови варианти на кълчене вместо истината. Учения идват и си отиват. Някои от тях съществуват стотици години, после предизвикват само смях, някои се появяват за няколко години и изчезват безследно, като светкавица. Само боклук, мръсотия и разбити хорски съдби се налага да се гледат след тях.

На въпроса: „Защо сме принудени да слушаме непрекъснато разни думи за Бог от устата на всевъзможни проповедници, защо Бог сам не ни казва думите си?“, Анастасия отговори: „Думите ли? Толкова много думи с различен смисъл имат земните народи, толкова много различни езици и диалекти, но има един език на Божествените възвания. И той е изтъкан от шумоленето на тревата, от пеенето на птиците и от шума на вълните. Божественият език има аромати и цвят. Бог с този език дава отговор на молбата на всяка молитва.“

Бог ни говори всеки миг, но поради духовния си мързел ние не искаме да Го слушаме? Ето сега ще изпея мантра, ще подскачам и ще се изсипе от небето манна небесна, и ще ме ошастливи, и ще ме направи избран над всички. Хоп — и готово! А тук трябва с години да градиш своя рай, да чакаш, докато пораснат тези дървета, даващи плодове, да поникнат цветята... Но като не правим това, ние не просто отхвърляме Бога, ние Го наскърбяваме; унижаваме Го с демагогията си и с кълченето си.

Може и да не слушате Анастасия, и още повече мен. Но влезте в пролетната гора или градина и, след като помълчите, се вслушайте в сърцето си. Сърцата на мнозина непременно ще чуят гласа на Отца, който (по думите на Анастасия) на въпроса: „Какво ще може Той, Бог,

да направи, когато на Земята над всичко преобладава енергията на разрушението, когато, използвайки Неговото име за собствената си корист, едни хора изведнъж решават да подчинят други?“, Той отговори: „С ден настъпващ ще изгрея като утринна заря. Слънчевият лъч ласкае всички творения по Земята без изключение и ще помогне на дъщерите и синовете ми да разберат, че всеки може сам с Душата си да говори с Моята Душа.“ Той е вярвал и вярва в нас, затова твърди: „За многообразието от причини, които водят до безизходица, има едно славно препятствие — то ще бъде преграда на всичко, което носи лъжа. У синовете и дъщерите Ми има стремеж към опознаване на истината. Лъжата винаги има ограничения, но истината е безгранична — едничка тя ще се намира в Душите на дъщерите и синовете Ми в пътя към осъществяването.“

Ето, затова нека всеки, без да го мързи да потърси в своята Душа и да осъзнае, че е Божи син, а не роб или слабоумен биоробот, скачащ под звънчета.

И докога ще молим своя Отец: „Дай, поднеси, освободи?“ Не е ли време самите ние поне нещо приятно да направим за Него? И какво може да Му бъде приятно, да Му донесе радост? Анастасия отговори на подобен въпрос, като даде елементарен тест, с помощта на който може да се проверят множество духовни концепции и направления. Тя каза: „Когато Душата ти се разтревожи от дошло от нечия уста твърдение, уж от името на Отец, ти обърни внимание на това, как живее самият проповедник. После си представи какво ще стане със света, ако всички започнат да живеят така.“ С помощта на този прост тест могат да се проверят много неща. Опитах се да си представя, какво ще стане с човечеството, ако всички хора на Земята до един започнат да повтарят мантри от сутрин до вечер, както го правят кришнарите — веднага се появи крайт на света. Сега си представете, че всеки човек на Земята ще отгледа своя градина. Разбира се, цялата Земя ще се превърне в цветуща райска градина.

Аз съм предприемач, засега бивш, но все пак предприемач. Разбира се, на мен са ми близки конкретните неща и може би затова смятам. Че духовен може да се нарича човек, който е способен на действия, които са полезни за Земята, за семейството му, за родителите му — значи и за Бог. Ако този, който нарича себе си духовен, не може

да направи щастлив себе си, любимата си жена, семейството си, децата си, то неговата истина е лъжовна.

Въпрос: Анастасия е говорила за качествено ново възпитание на децата, за ново училище. То само в условията на описаното от нея селище ли е възможно, или и в големите съвременни градове също? Какво говори за това Щетинин? Още в първата книга са посочени думите на Анастасия за това, че тя смята за главно възпитанието на децата и винаги се е стремяла да говори за възпитание, но вие непрекъснато подминавате този въпрос, той почти не се обяснява в книгите Ви. Защо?

Отговор: Михаил Петрович Щетинин е организиран училище-интернат в гората. Веднага след като бъде започнато изливането на основите на първото селище, състоящо от собствени родови имения, ще трябва да помолим Михаил Петрович да разработи специална програма за бъдещото училище. И ще го моля, ако той не може да преподава там, то поне да насочи в него най-добрите си ученици, да подбере подходящи учители от работещите сега при него.

Смятам за невъзможна организацията на подобно училище в днешните градове. Нека сами, без Анастасия, да си припомним училищните години. В училището казват едно — на улицата е друго, в семейството — трето. Докато осъзнаеш, къде е истината, докато се опитваш да получиш цялостното възприятие на света, гледаш — половината живот вече е минал. Мисля, че трябва да се постареем самите ние да живеем нормално, преди да възпитаваме децата си. А след като сме си осигурили достойно човешко съществуване, да се грижим за децата си заедно с училището, като действаме в хармония и се допълваме.

Анастасия наистина често говори за възпитанието на детето, но това, което казва тя, не прилича на някаква разписана по дни, часове и минути система. Много често изказванията ѝ въобще не са много разбираеми. Например тя говори, че възпитанието на детето трябва да се започне от собственото ни възпитание, от подреждането на собственото щастливо битие, от собствените ни опити да се докоснат мислите на Бога. Един от главните елементи на възпитанието е тъкмо прекрасното родово имение.

ФИЛОСОФИЯТА НА ЖИВОТА

Три пъти бях на гости на този човек. Той живее в престижен вилен район на московските предградия. Двамата му сина, с доста високи постове в държавните структури, са построили за възрастния си баща голяма двуетажна къща, наели са домашна помощница да се грижи за него и за къщата. Наминават при баща си, в най-добрия случай, за рождения ден.

Той се казва Николай Фьодорович, вече е прехвърлил седемдесетте. Има болни крака и затова почти цялото си време прекарва във вносния си инвалиден стол. Половината от първия етаж на огромната къща, направена в най-добрия европейски стил, заема библиотеката му, с голямо количество книги на най-различни езици. Книгите, основно на философски теми, са в скъпи подвързии. Николай Фьодорович, преди да излезе в пенсия, преподавал философия в престижен московски университет, имал висока научна степен. Когато остарял, се заселил в къщата и почти цялото си време прекарва в библиотеката в четене и размисли.

Запознах се с него благодарение на настойчивостта на домашната му помощница Галина. Тя беше дошла на една от моите читателски конференции. Сега съм й благодарен за това познанство.

Николай Фьодорович е прочел книгите за Анастасия. С него беше интересно да се приказва. Въпреки учените си степени, този възрастен човек можеше на прост разбираем език да обясни неразбираеми неща от изказванията на Анастасия или да открива в тях нови страни.

След излизане на третата книга — „Пространството на любовта“ — секретариатът на Фонда ми предаде няколко писма, в които ръководители на духовни общности в много агресивна форма се изказваха за Анастасия. Те я наричаха и глупачка, и негодница, а един дори ни написа дълго писмо с нецензурни думи.

Не можех да разбера, защо Анастасия изведнъж започна да предизвиква у някои ръководители на духовни общности откровена

агресия. Затова препратих няколко такива писма на Николай Фьодорович, за да изкаже той мнението си. След около два месеца ме намери в хотела домашната му помощница Галина и развълнувано и настоятелно започна да моли да отида незабавно при Николай Фьодорович — да говоря с него, защото тя се безпокои за здравето му. Да се устои пред натиска на Галина беше трудно.

Галина е жена с едро и пищно телосложение — не е дебела, а едра и физически силна руска жена към четиридесет — четиридест и петгодишна. Целия си живот тя е прекарала в някакво украинско село, работила като трактористка, шофьор, животновъд. Умее хубаво да готви, познава билките и е голяма чистница. Когато се вълнува, говори с ясно изразен украински акцент.

Не знам как са я намерили синовете на Николай Фьодорович и как са я взели за гледачка на баща си. Беше странно да гледаш интелигентен стар професор по философия да общува с полуграмотна селска жена. Галина живееше в една от стаите на къщата. Добре беше, ако просто се занимава с домакинството в къщата (това вършеше добре), но тя непременно трябваше да слуша за какво си говорим с Николай Фьодорович. Задължително започваше някаква работа наоколо, бърше прах все на едно място, а освен това коментираше чутото на глас, уж сама на себе си.

Този път Галина дойде да ме вземе с „Нивата“. Синовете на Николай Фьодорович купили колата, за да може, когато се налага, Галина да ходи в града за продукти, за билки в гората и за лекарства за баща им. Зарязах работата си и тръгнах с нея. Докато пътувахме из Москва, Галина мълчеше. Из града тя караше напрегнато и дори капчици пот избиха на челото ѝ, докато излезем на околоръстното шосе. Когато се озовахме на познатата ѝ магистрала, Галина въздъхна: „Ох, измъкнахме се.“ По-нататък започна да кара по-спокойно и по-бързо, като заразказва за тревогите си, смесвайки украинска и руска реч:

— Такъв спокоен човек беше. По цели дни спокойно си седеше в инвалидния стол, четеше си книги, мислеше. Сутрин му забъркам овесена каша или елда, нахраня го и можех да отида на пазар или в гората, за да набера целебни билки. Със спокойно сърце можех да отида, знаех, че ще мисли за своите работи в стола си или ще чете книга. Сега всичко е другояче. Донесох му писмата, които ти изпрати.

Прочете ги. Два дена след като ги прочете, ми каза: „Вземете пари, Галина Никифоровна, идете и купете книгите за Анастасия. Когато отидете на пазар, не бързайте да се връщате вкъщи. Останете на пазара и наблюдавайте хората. Когато видите тъжен или болнав човек, подарете му книга.“ Така направих веднъж, направих дважд, а той все не мирясва: „Вие не бързайте за обед, Галина Никифоровна, казва. Сам ще се оправя, ако огладнея.“ Но аз въпреки това винаги успявах за обед.

А одеве се върнах от пазара, влязох в библиотеката да му дам да пийне билков чай... Гледам, столът празен, а той лежи по очи върху килима. Втурнах се към телефона, грабнах слушалката, за да извикам докторите, които са ми заръчали синовете му. Дали са ми специален номер, не като на всички. Набрах го. „Спасете, помогнете“, крещя в слушалката. А той вдигна глава от килима и ми казва: „Отменете повикването, Галина Никифоровна, добре съм, занимавам се с физически упражнения, правя малко лицеви опори.“ Сkochих при него, вдигнах го отведнъж от пода, сложих в стола. Та как ли сам ще стане от пода, когато краката му са болни. „Какви са тези упражнения, казвам, когато човек, без да мърда, лежи на пода?“ А той ми отговаря: „Ами, направих упражненията и сега просто си почивах. Напразно се тревожите.“

Следващия път пак сам изпълзя на пода от количката за упражненията си. Тогава му купих гирички, не гирички — експандер се казва. С дръжчици и гумички — ако искаш една гумичка си закачи, за да е по-лесно да правиш упражненията, ако искаш — четири, когато се появи силища. Купих му експандер, а той пак все гледа от количката да стане, направо като неразумно дете. Сърцето вече не е младо, а щом не е младо, не бива веднага на тежко да минава, по-полека трябва. А той е като неразумно дете. Скоро ще станат пет години, откак работя при него, а това никога не е било. И сама не знам, какво ми става на мен в душичката. Ти му поприказвай, кажи му да кара по-полека с упражненията си, щом толкова са му притрябвали. Кажи му по-полека...

Влязох в широкия кабинет на Николай Фьодорович. Камината беше запалена. Стариият професор по философия не седеше както обикновено в инвалидния си стол, а зад голямото бюро и пишеше или чертаеше нещо. Дори външният му вид говореше за промените,

станали с него. Не беше както обикновено с халат, а с риза и вратовръзка. Поздрави ме по-темпераментно от друг път, бързо предложи да седна, попита „Как сте“ и прочее, започна да говори горещо и темпераментно.

— Знаете ли, Владимире, какви прекрасни времена настъпват на Земята? Не да умираш, да живееш ти се иска на такава Земя. Аз прочетох кореспонденцията с ругатни по адрес на Анастасия. Благодаря ви, че ми я изпратихте. Благодарение на това разбрах много неща. Отшелницата от тайгата, Анастасия, я наричаха вещица, магьосница, а тя е най-великият воин. Да, да, представете си, Анастасия е най-великият воин на светлите сили. Предстои потомците да осъзнаят значимостта и величието ѝ. Човешкото съзнание, разумът и чувствата в дошлите до нас сказания, билините^[1] и легендите дори са успели да си представят величието на този воин. Бие само не се учудвайте, Владимире, моля ви не бъдете нащрек, какъвто сте обикновено, когато се отнася до Анастасия. Тя е и човек, и жена с цялото, абсолютно цялото човешко естество, с всички женски слабости и достойнства, с предназначението на майка, но тя е едновременно и велик воин! Сега. Ще се опитам да се изразя не толкова объркано. Цялата работа е във философската концепция. Вие виждате, Владимире, в шкафа в кабинета ми има много книги. Това са философските трудове на мислителите от различни времена, от различни краища на света — Николай Фьодорович сочеше с ръка различни рафтове и изброяваше: — Това са антични реторики, говорещи за живото, одушевеното тяло на Космоса. До него е това, което е написано за Сократ — самият той нищо не е написал. Там, по-надясно са Лукреций, Плутарх, Марк Аврелий. Малко по-надолу на рафтовете са петте поеми на Низами Гянджеви, по-нататък — Арани, Декарт, Франклин; Кант, Лаплас, Хегел, Стендал. Всички са се опитвали да опознаят същината на нещата, да се докоснат до законите на Вселената. За тях Дюран е казал: „Историята на философията по същество е описание на усилията на великите хора да предотвратят социалната дезинтеграция чрез създаване на естествени морални санкции, заместващи свърхестествените санкции, които самите те са разрушили.“

Великите мислители, всеки по свой начин, са се опитвали да се приближат към разбирането на Абсолютното. От философските им

концепции възниквали и умирали философските течения, подобни на религии. В резултат на това, погазвайки плахите опити на противостоене, като преобладаваща концепция в живота ни се яви, ако се изразяваме кратко, концепцията на подчинение на някакъв висш разум. Не е важно къде се намира той — в безкрайните вселенски простори или е локализиран в същината на отделната човешка Душа. Важно е друг — преобладаването над всичко на концепцията на подчинение, на преклонение. После идват подробностите — подчинение на учителя, наставника, ритуала. На тези рафтове има и предсказанията на Нострадамус. Всички заедно те формират философската концепция — човекът е тленен, човекът е порочен и нищожен, но му предстои, предстои му много да познае. Тази концепция, именно тя, осакатява и унищожава човешката Душа. Привърженикът на тази концепция не може да бъде щастлив. Нито един човек на Земята не може да бъде щастлив, щом в човешкото съзнание преобладава подобна концепция.

Тя тегне и над философа, и над човека, който никога не е докосвал философските трудове; тя тегне над току-що роденото дете и над стареца. Тя тегне над зародиш в майчината утроба, още не видял светлината. Мнозина привърженици на тази концепция живеят днес. Имало ги е в различни времена, и днес техните последователи внушават на човешката общност тленност и нищожност на човешката същност. Но не! Настъпват други времена! Като светкавица от светлина бяха за мен думите от Бога, които предаде Анастасия. Вие ги записахте, Владимире, аз ги помня.

Адам е попитал Бог: „Къде е краят на Вселената? Какво ще правя аз, когато стигна до него, когато запълня всичко със себе си и сътворя намисленото?“

И Бог отговорил на своя син, отговорил на всички ни:

„Сине мой, Вселената представлява мисълта, от мисълта се е родила мечта, отчасти е видима в материята тя. Когато до края на всичко стигнеш ти, ново начало и продължение ще открие мисълта ти. От нищо възниква новото прекрасно раждане, като отразява, теб, стремежа, Душата и мечтата ти в себе си. Сине мой, ти си безкраен, вечен си ти, в теб са творящите ти мечти.“

Това е най-великият, обясняващ всичко, философски обземащ всичко, точен и лаконичен отговор.

Той стои по-високо от всички философски определения, взети заедно. Вие виждате, Владимире, множеството книги по рафтовете на библиотеката ми, но тук няма главната книга — онази, която струва несъизмеримо по-скъпо от всички, някога напечатани философски трудове, взети заедно. Тази книга са я виждали мнозина, но не всеки може да я прочете. Езикът на тази книга не е възможно да се изучи, но него можеш да го усетиш.

— Какъв е този език?

— Езикът на Бога, Владимире. Ще припомня, какво каза за него Анастасия: „Толкова много думи със смисъл различен имат земните народи, толкова много различни езици, диалекти, но има един език за всички — език на Божествените възвания. И изтъкан е той от шумоленето на листата, от песните на птиците и на вълните. Има аромат Божественият език, има и цвят. Бог с този език на молбата на всеки и на молитвата, молитвен дава отговор.“ Анастасия усеща и разбира този език, но ние? Как можехме ние с векове да не му обръщаме внимание? Логика! Неоспоримата логика говори за това, че ако Бог е създал Земята, заобикалящата ни жива природа, тогава тревичките, дърветата, облаците, водата и звездите не са нищо друго, освен Неговите материализирани мисли.

Но ние не само че не им обръщаме внимание, ние тъпчем, чупим, мачкаме ги, при това говорим за вяра. За каква вяра? Пред кого се прекланяме в действителност? „Върволицата управници земни, каквито и храмове да са издигнали, потомците ще си ги спомнят само с това, че е трябвало мръсотията да поемат от тях. За всичко критерий е водата, но с всеки изминал ден все по-мръсна става тя.“ Така е казала Анастасия. Така можеше да каже най-великият философ и над това би трябвало да се замислим всички ние. Помислете, Владимире, всяка постройка, дори да е култова, е преходна, както и самата религия. Религиите идват и си отиват, отиват си с храмовете си и с философиите си. Водата съществува от сътворяването на света, както и ние. Ние в голямата си част също се състоим от вода.

— Николай Фьодорович, а защо Вие смятате определенията на Анастасия за най-верни?

— Защото те са взети от главната книга. И логика има, Владимире, философска логика. Има преди това фраза от името на Бог, в която на въпроса на всички вселенски същности: „Какво желаеш Ти

толкова горещо?“, Бог отговорил: „Съвместно творение и радост за всички от съзерцанието му.“

Късичка фраза! Само няколко думи! В няколко думи се изразяват стремежът и желанието на Бога: Никой от великите философи не е успял да даде по-точно и по-вярно определение. „Действителността трябва да се определя със себе си“, е казала Анастасия. Ето, нека всеки, любещ децата си, родител да каже — не мечтае ли той за същото? Кой от нас, синовете и дъщерите на Бога, не би искал съвместно творение със своите деца и радост от съзерцаването му?

Велика сила и мъдрост се съдържат във философските определения на Анастасия. Те са съдбоносни за човечеството! Те са действени. Тъкмо срещу тях се опитват да се противопоставят пълчищата, предричащи тъмата. Те още ще се проявят — и не само по подобен начин, както в изпратените по адрес на Анастасия ругателства. Те ще се проявяват по различни начини. Много хилави проповедничета, събрали около себе си шепа последователи, ще вещаят, уж, истината на хората, които ги мързи да мислят самостоятелно.

Анастасия е казала за тях по-рано: „Хей, вие, нарекли себе си учители на човешките души, обуздайте своя плам сега. Нека знаят всички: Създателят на всеки дава всичко изначално, изначално има истина на всеки в Душата. И само не бива да се затулват с тъма от постулати, с измислици за собствена угода, на Създателя великите творения.“ Ето, те ще се нахвърлят върху Анастасия. Защото Анастасия унищожава концепцията им; отменя с философията си края на света. И това е днешната ни реалност, ние сме свидетели и участници в най-прекрасните дела... Ние сме на прага на новото хилядолетие, встъпваме в нова реалност. Ние вече живеем в тази реалност.

— Почакайте, Николай Фьодорович. Не разбрах за реалността и за действията. Хубаво, нека един, някой си там философ, е казал нещо и втори също. Анастасия също казва нещо. Какво общо имат с това реалността и действията? Само думи, нищо повече. Философите говорят, а животът си тече.

— Животът на всяко човешко съобщество винаги се е градил и сега се гради под въздействие на философските концепции. Философията на юдеите проповядва един начин на живот,

философията на кръстоносците — друг. Хитлер е имал своя философия, а ние, през съветската власт — своя. Революцията не е нищо друго, освен смяна на една философска концепция с друга. Но всичко това са частни неща, обусловени от локалността на обсега. Това, което вече е сътворила Анастасия, е по-глобално. То ще повлияе на цялата човешка общност изобщо и на всеки негов член поотделно. Тя е казала: „Ще пренесе човечеството през времето на тъмните сили.“ Тя го е направила, Владимире. Тя е прокарала мост през пропастта за всеки, и всеки Сам може да реши: да върви по него, или не.

Аз съм философ, Владимире, сега много добре виждам това, и нещо повече — усещам го. На прага на новото хилядолетие като ярък лъч е лумнала философската ѝ концепция. А всеки действа чрез постъпките си всеки час, така или иначе, в зависимост от философските си убеждения. Ако философските убеждения се сменят, променят се и действията. Ето аз например си седях в кабинета, препрочитах разни философски Трудове, съжалявах цялото човечество, което необратимо се приближава към смъртта си. Мислех си къде ще ме погребат, дали ще дойдат синовете с внуците ми на погребението, или ще е трудно на внуците да дойдат при дядо си. Съжалявах цялото човечество и мислех за смъртта си. После прочетох за Анастасия — нейната философска концепция е съвсем друга, и действията ми станаха други.

— Какви са промените във Вашите действия?

— Ето аз... Сега... Сега ще стана и ще почна да действам благодарение на новата философска концепция.

Николай Фьодорович се подпря с ръцете на масата и, държейки се ту за креслото, ту за шкафа, трудно, но отиде с болните си крака при един от книжните шкафове. Той разглеждаше заглавията на кориците на книгите, после извади една книга в скъпа подвързия и тръгна, държейки се за различните мебели в кабинета, към камината. Стигна до нея, хвърли в пламъка книгата, извадена от рафта, и каза:

— Предсказанията на Ностардамус за всякакви катаклизми и край на света. Вие спомняте ли си, Владимире, думите на Анастасия? Вие трябва да ги помните. И аз ги запомних: „Не си предсказал, Ностардамус, датите на страшните катаклизми на Земята — ти си ги създал с мисълта си и човешката мисъл си включил за въплътяване на страшното. Ето и сега те витаят над Земята, и плашат хората с

безизходица.“ Така е могъл Да каже само най-великият философ и мислител, разбиращ, че предсказанието не е нищо друго освен моделиране на бъдещето. Колкото повече хора повярват във всеобщата кончина, толкова повече човешки мисли ще започнат да я моделират и тя ще се случи.

Може да се случи, защото човешката мисъл е материална и тя твори материалното. И цели секти се самоизгарят в разни краища на света, самоизгарят се, повярвали в края. Живеят онези, които вярват в бъдещето. А тя, напук на безизходицата, унищожава мисълта за края на света, като заявява: „Но сега тя няма да се въплъти, нека твоята мисъл се срази с моята. Аз съм човек. Аз съм Анастасия. И съм по-силна от теб.“ И казва още: „Цялото зло на Земята, остави делата си, ела при мене. Срещни се в бой с мен, опитай.“ И още: „Ще изгоря с лъча си за един миг тъмата на постулатите вековни.“ С пълчища безбройни тя самичка е излязла да се бори. С милионите от онези, които моделират гибелта на цялото човечество. При това не иска да ни въвлича в борбата. Само иска да сме щастливи, тъкмо затова казва в молитвата си към Бога:

„През идващите векове всички ще живеят в мечтата
Ти.
И ще бъде така! Аз искам така! Аз съм дъщеря Твоя,
Мой Отец, Който Си навсякъде.“

И тя ще постигне своето. Необикновено силна е нейната философия. И идващите векове ще живеят в Божествената мечта, в прекрасните райски градини. И тя няма да занимава никого със спомени за себе си. Няма да ѝ издигат паметници, и не ще си спомнят за нея, когато на всички стане ясно, къде е истински човешкото. Ще се опиват хората от Божественото състояние, не ще си спомнят за нея. Но ще цъфтят в градините цветя, а сред тях едно прекрасно цвете — с името Анастасия.

Стар съм, но искам и днес да бъда неин редник. Вие казвате, Владимире, че философията е само думи. Но тези думи, изречени някъде далеч в тайгата, сърцето ми прие с възхищение. Ето, налице са конкретни материални действия, в огъня гори не човечеството, а

изгарят предсказанията за неговия край. Тъкмо затова са се разтревожили и са се опълчили привържениците на гибелта. Разтревожили са се онези, които върху това са градили философията си, шантажирали са хората с уж неизбежния край на света.

— А нима преди Анастасия никой не се изказвал против края на света?

— Имало е плахи, затова и незначителни опити. Дори не са им обърнали внимание. Никой още не е говорил като нея. Ничии думи с такава готовност и радост не са възприемали човешките сърца. И никога нито една философска концепция не е привличала толкова хората. А нейната привлича. Побеждава тъмата на вековните постулати.

Как ѝ се удава това, няма да можем да разберем засега. В нейните думи има и необичаен ритъм, и велика логика, може би и още нещо. Може би... Да! Несъмнено! Тази нейна фраза: „... Творящият блесна с някаква нова енергия, говореща по нов начин за това, което виждаме всеки ден...“ Без съмнение във Вселената се е появила нова енергия, която започват да я притежават все нови и нови хора от нашето време. Факт е, че десетилетия, а може би и столетия са нужни за разпространяване на значима философска концепция. А тя само за няколко години... Потресаващо е! Вие смятахте, Владимире, че думите ѝ са си просто думи. Но нейните думи са толкова силни, че ето тези ръце — той вдигна едната си ръка, погледна я и добави, — дори старите ми ръце материализират нейните думи. И краят на света изгаря в пламъка. А животът ще продължава. Тези тук ръце още могат да подпомагат продължаването на живота. Ръцете на редника на Анастасия.

Николай Фьодорович, като се държеше за мебелите, отиде до масата и взе гарафа с вода. Придържайки се с едната си ръка за стената, той тръгна към прозореца; мъчно, бавно, но стигна до прозореца, на който стоеше красива саксия. От пръстта, която се намираще в саксията, растеше съвсем мъничко зелено кълнче.

— Ето, поникна най-сетне моето кедърче. И сега ще го полеят, ще го напоят ръцете ми, материализирайки думите, близки до сърцето.

Николай Фьодорович се опря с едното си рамо върху перваза, хвана с двете си ръце стените на гарафата и каза: „Не е ли студена водата за теб?“ Помисли малко, напълни устата си с вода, поддържа я

известно време и, подпирайки се с ръце на перваза, на тънка струйка изпусна водата от устата си в пръстта около зеленото стръкче.

Галина беше в кабинета по време на нашия разговор. Тя през цялото време си измисляше някаква работа, за да стои около нас — ту донасяше чай, ту бършеше праха, като непрестанно тихо си мърмореше, коментирайки чутото и видяното. Последните действия на Николай Фьодорович изкоментира по-високо:

— Може ли да се измисли подобно нещо! На това всички добри хора има да се чудят. Бива ли на стари години да се докарват такива главоболия? Не иска да се вози в стола, измъчва старите си нозе, насилва ги да ходят. И защо не им се живее на хората? Топло, охолно е къщи, а все нещо не им стига, все им е малко.

Аз си спомних, как ме молеше Галина, загрижена за здравето на Николай Фьодорович, да го предпазя, но сега не разбирах от какво, и попитах:

— Какво сте намислили, Николай Фьодорович?

Той с вълнение твърдо изрече:

— Имам към Вас голяма молба, Владимире. Само че Ви се моля, почетете стария човек.

— Казвайте, ако мога, ще изпълня молбата Ви.

— Чух, че планирате да съберете хора, желаещи да започнат строителство на екологично селище. Искате да им издействате по един хектар земя за поддръждане на родово имение.

— Да, има такова нещо. Заявленията са вече написани от Фонда и са предадени в администрациите на няколко области. Но засега въпросът с раздаването на земята още не е решен. Раздават парцели за няколко семейства, а трябва да са наведнъж поне за 150, иначе не може да се изгради инфраструктура.

— Земята, Владимире, ще я раздадат. Задължително ще я раздадат.

— Добре би било. А в какво се състои молбата Ви?

— Когато започнат да раздават земя за родовите имения, а нея непременно ще я раздават във всеки регион на Русия, моля Ви, Владимире, не отказвайте на стария човек. Приемете ме и мен в общността на тези хора. Искам преди смъртта си да подредя своето късче Родина.

Николай Фьодорович се развълнува и заговори горещо и бързо:

— За себе си да подреда, за децата си и за внуците. Ето отглеждам кедърчето в саксийката, за да засадя фиданката с ръцете си върху късчето си Родина. Няма да им тежа на хората. Сам ще подреда всичко върху хектара си земя, градина ще направя, ще засадя жив плет. Ще мога да помогна на съседите. Имам спестявания, хонорари за различни статии и досега пристигат. Синовете... Що се отнася до материалната помощ, никога не отказват. Ще си построя там малка къщичка и на съседите строителството ще финансирам.

— Бива ли това да се случва? — още по-високо отпреди занарежда Галина. — Човек съвсем не мисли. Как може да се сади градина, когато краката не вървят. А още на комшиите се кани да помага. Ех, чуйте само, добри хора... Какво ще си помислят хората? Такава къща синовете са му построили, живеят и се радват, благодарят на Бога и на синовете. Ама не може да миряса. Виждано ли е на стари години да се измисля подобно нещо? Какво могат да помислят добрите хора за такъв човек?

Николай Фьодорович слушаше думите на Галина, но не им обръщаше внимание, или се правеше, че не им обръща и продължаваше:

— Разбирам, Владимире, решението ми може да бъде възприето като излишна емоционалност, но това не е така. Решението ми е плод на дълги размисли. Привидно животът ми може да ви се стори прекрасен — голяма къща с всички удобства, сякаш дворец, домашна помощница, синовете не са на последно място в обществото, но в действителност бях мъртъв преди запознанството си с Анастасия. Да, Владимире, това е така. Представете си, вече пета година живея тук. Времето си прекарвам основно в кабинета си. И никому не съм нужен, абсолютно на нищо не мога да влияя. И синовете ми ги чака същата съдба, и внуците ми — съдбата да усещаш смъртта си още докато си жив. Човек, Владимире, се смята за умрял, когато тялото му преставя да диша, но това не е така. Човек умира, щом стане никому ненужен и от него вече нищо не зависи.

Съседите ми имат по-обикновени къщи, но сред тях аз нямам приятели. А и синовете помолиха да не изричам фамилното си име дори пред съседите. Много са завистливите хора. Наоколо се интересуват хората чия е тази голяма къща, сякаш дворец. Научат ли на кого е, ще почнат в пресата да разнищват с какви средства е

построена. И че са спечелени със собствен труд не ще докажеш на никого. Ето и седя си тук, сякаш в затвор, сякаш умрял, седя в кабинета си, на втория етаж и не се качвам — няма защо. Много от публикациите ми са на философските теми, но след запознанството с Анастасия... Сега ще Ви кажа, Владимире, моля, да не мислите казаното за плод на старческо въображение. Ще докажа справедливостта на следния извод. Разбирате ли, Владимире, тъкмо сега, в настоящия миг се върши Божият съд.

— Съд ли? Но къде и как тече той? Защо никой не знае за това?

— Разбирате ли, Владимире, ние дълго време сме си го представяли този съд като пришествие на някое страховито същество отгоре, заедно със страховитата му свита. И това висше същество ще казва, в какво е праведен всеки човек и в какво не е. После това висше същество на всеки ще определи мярка за наказание, отпращайки осъдения в ада или в рая. Ние така примитивно си представяхме Божия съд. Но Бог не е примитивен. Той не може да съди така. Той даде на човека вечната свобода, а всякакъв съд — това е насилие над личността, това е лишаване от свобода.

— Тогава защо казахте, че и в настоящия миг се извършва Божият съд?

— И ще повторя казаното. Божият съд се извършва и в настоящия миг. А на всеки е предоставено да съди самия себе си. Разбрах какво е сътворила Анастасия. Философията ѝ, силата и логиката ѝ ускоряват процесите. Представете си, Владимире, мнозина ще ѝ повярват и ще осъществят идеята за прекрасните Божествени селища. Те, повярвалите, ще се озоват в райска градина. Другите няма да повярват и ще останат там, където се намират, сега. Всичко в света е относително.

Докато не ни се предостави възможност да сравним живота си с друг, ние си мислим, че той е сносен. Но когато до нас има друг, когато неповярвалите разберат, те ще се видят в ада. Някои се смятат за щастливи само затова, че не знаят доколко са нещастни. Точно сега става Божи съд, необичаен за нашето разбиране. Това не е само мое откритие. Психоложка от Новосибирск, която е изследвала реакциите на различни групи от населението относно изказванията на Анастасия, фактически е казала същото. Ние не се познаваме с нея, прочетох изводите ѝ в публикация, и те са подобни на моите.

Хората от различни градове усещат и разбират величието на произтичащото. Професор Ерьомкин, чиито стихове са публикувани в сборника „Народно творчество“, също се изказва чрез великолепни стихове за „явлението Анастасия.“ Ще ви припомня тези стихове, Владимире, посветени на Анастасия:

Видях във тебе аз човека —
от новия, от идващия век,
където моите внучета сред Богини
ще бъдат твое възплъщение.

Запомних наизуст тези прекрасни стихове. Искам и моите внучета да живеят сред Богините, и затова трябва да им осигуря тази възможност — да започна да подреждам за тях късче прекрасна Родина. Да купя земя, и то не един хектар, за мен не е проблем, но има голямо значение кой ще живее наоколо. Тъкмо затова искам да подреда земята сред съмишленици. Да я подреда за внуците си. Някой от тях със сигурност ще поиска да живее там. И синовете ще поискат да дойдат да си починат от грижите в прекрасната бащина градина. Сега те много рядко идват при мен. А в градината, направена от мен, ще дойдат. Ще помоля да ме погребат в тази градина. Ще дойдат синовете...

За внуците говоря, за синовете, но преди всичко това на мен ми е необходимо, да сътворя присъщото на човешката ми същност, иначе... Разбирате ли, Владимире... Изведнъж поисках да живея, да действам. Ще смогна. Ще стана редник в редиците след Анастасия.

— Ама и тук може да се живее. Защо да не се живее тук спокойно? — изрече Галина.

Този път Николай Фьодорович реши да отговори на думите ѝ. Той се извърна и каза, обръщайки се към нея:

— Разбирам безпокойството Ви, Галина Никифоровна. Вие се страхувате да не загубите работата и покрива над главата си. Не се безпокойте, моля. Ще ви помогна да построите малка къщичка в съседство с моята, ще имате собствена къщичка и своя земя. Ще се омъжите, ще си намерите избраник.

Галина изведнъж се изправи в целия си ръст, хвърли на ниската масичка белия парцал, с който през цялото време на разговора уж бършеше праха и подпря ръце на яките си бедра. Искаше да каже нещо, но не успя — сякаш не ѝ достигаше въздух от възмущение. После все пак се овладя и тихо каза:

— А аз може би и не желая да живея в съседство с такъв съсед... А къщичка и сама мога да си построя, щом получа земя. На баща ми още от момиче съм помагала да строи дървени къщи. И парички малко съм поспестила. А работата тук изобщо не ми е по сърце. За кого разтребвам денем по етажите? Никой не ходи там, а аз като глупачка разтребвам. Не желая да живея в съседство, щом съседите са неразбрани...

Галина изведнъж рязко се обърна и бързо отиде в стаята си, но след малко вратата на стаята ѝ се отвори. Галина държеше в ръцете си две саксии, в които се виждаха същите зелени стръкчета, като тези в красивата саксия на Николай Фьодорович. Тя отиде до прозореца и също сложи саксиите си на перваза. После се върна в стаята си и изнесе голяма кошница, пълна с множество малки парцалени вързопчета. Тя остави кошницата в краката на Николай Фьодорович и каза:

— Това са семена. Те са истински, щото в гората съм ги събирала цяла есен и цяло лято. От разни истински билки. А онези, които ги сеят по полетата, за да ги продават по аптеките, нямат такава сила. Ще ги разхвърляте сам с ръката си върху земята си — те ще умножават здравето и силите Ви. И когато растат, и когато пиете билков чай от тях през зимата. А на кедърчето ще му е скучно самичко, трябва то да не е само, ето там са приятелите и братята му. — Галина посочи прозореца, където сега вече имаше три саксии с кълнове, и тръгна бавно да излиза, като подхвърли, пътьом: „Останете си със здраве, философът Може и да знаете вие философията на смъртта, ама на философията на живота още трябва да се учите.“

По всичко личеше, че нещо силно е засегнало Галина, и тя си отиваше завинаги. Николай Фьодорович направи стъпка след нея, но залитна, защото направи крачка без да се държи за нищо. Залитайки, той се опита да се подпре с ръка на облегалката на стола, но столът падна. Николай Фьодорович се олюляваше, разперил ръце и крака. Станах да го подхвамя, но закъснях. Стигнала вече изхода на стаята,

Галина бързо се обърна от шума на падащия стол, видя олюляващия се Николай Фьодорович и светкавично се озова до него. Успя да хване със силните си ръце вече свличащия се върху подкосилите се крака старец и го държеше, притискайки го към пицната си гръд. После отпусна едната си ръка, хвана с нея Николай Фьодорович под краката и го понесе като дете към инвалидния стол, сложи го в него, взе одеяло и започна да му завива краката, нареждайки при това:

— Е, какъв такъв кекав редник има Анастасия. И не редник, донаторник само.

Николай Фьодорович сложи ръката си върху ръката на Галина и, гледайки внимателно светлата поглед, приклепнала в краката му жена, каза, изведнъж минавайки на „ти“:

— Прости ми, Галя. Аз мислех, че се присмиваш над моите стремежи, а ти...

— Аз ли да се присмивам? Та да не съм изумила съвсем? — бързо занарежда Галина. — Та аз всяка вечер една съкровена мисъл имам. Само нея си и мисля. Как ще засея билките — истинските, целящите; мисля, как ще ги дам на златния ми сокол, как силиците ще се върнат при него. Истинска чорба ще сготвя от пресничко, не миришещо на никаква химия. Ще го напоя с мляко, току-що издоено, не обезмаслено, а щом разпери крила соколът златен, може би и детенце ще му родя. Изобщо не съм се присмивала. Само така си приказвах, за да видя, колко е твърдо решението ти, дали няма да се промени наред път.

— Твърдо е, Галина, няма да се промени.

— А щом е така, щом е така, не ме гони за съседка. Не ми предричай друг избраник.

— Не съм те гонил, Галя. Просто не съм предполагал за съгласието ти да бъдеш до мен не само в благоустроената къща. Радвам се на желанието ти, Галя. Огромно благодаря за него. Не съм и предполагал...

— А защо и да не предположиш? Та каква жена от такъв решителен редник ще погледне настрана? Аз, щом прочетох за Анастасия, щом прочетох за Анастасия...

Може и дълго да съм чела на срички, затова пък веднага схванах. На нас, на всички, на жените, ни е нужно да станем малко като Анастасия. И затова съм решила да ти бъда на тебе малко Анастасия.

Тя още няма редници, само неукрепнали донаборници. Ние, жените, тъкмо ще ги подкрепим и ще ги изправим на крака.

— Благодаря ти, Галина. Та значи Вие, Галина Никифоровна, сте чели... И сте обмисляли вечерно време...

— Четох. Всички книжки за Анастасия четох и мислех през вечерите. Само че сега не бива да ме наричаш като чужда. Отдавна исках да те помоля. По-добре да съм си Галя.

— Добре, Галя. Колко интересно казахте, когато се обидихте, да, колко интересно: „Философията на смъртта вие знаете, а на философията на живота тепърва ви предстои да се учите.“ Колко изчерпателно определение на двете противоположни философски направления. Много точно определение — философията на живота, философията на смъртта. Потресаващо! Анастасия — това е философията на живота. Да! Разбира се, че е така, потресаващо! — Николай Фьодорович възхитено, развълнувано и нежно погали ръката на Галина и добави: — Вие сте философ, Галина, а аз и не предполагах.

После заговори, обръщайки се към мен:

— Несъмнено, ние още много неща трябва да осмислим и от философска позиция, и с помощта на езотерични определения. Опитвам се да оценявам Анастасия като човек, човек — каквито трябва да бъдем всички ние. Но, за да я възприемем като подобен на нас човек, ни пречат някои от необяснимите й възможности.

Вие, Владимире, описвахте един епизод, в който тя спасяваше от изтезания хора на разстояние. Тях тя е спасила, но сама, спомнете ли си, сама е загубила съзнание, побеляла, и край нея е побеляла зелената трева. Какъв е този механизъм, защо и самата тя, и тревата наоколо са побелели? Не съм срещал подобно нещо никъде, въпреки че се опитвах да говоря с някои езотерици. Подобно явление не е познато нито на философите, нито на физиците, нито на езотериците.

— Как така, да не е познато? — намеси се в разговора седящата на пода, в краката на професора, Галина. — Какво има да се мисли, очите им трябва да се издерат.

— На кого да се издерат очите, Галя? Вие да не би да имате собствено мнение и по повод на този феномен? — учудено попита Николай Фьодорович, обръщайки се към Галина.

А тя веднага с готовност заяви:

— Та това на всички е ясно, като Божи ден. Щом нечистата сила нападне някой човечец с някакво лошо известие или заплахи, или го хули със зло, побелява човекът. Бледнее, значи. Тогава избледнява, когато не отразява злобата, а я изгаря в себе си, изживява я и я изгаря в себе си и побелява, затова има много примери в живота. Анастасия изгаря таз нечиста сила в себе си, а тревичката, по-бяла, защото се опитва да помогне, а ако питаш мене, трябва да се дерат очите на нечистата сила.

— Удивително е, наистина. Много хора бледнеят — учудено изрече Николай Фьодорович, гледайки внимателно Галина, и добави: — И наистина човек бледнее, когато не отразява неприятността, а се опитва просто да я преживее вътре в себе си. Значи, се получава, че я изгаря в себе си. Наистина е вярно! Колко просто се оказва всичко. Анастасия изгаря в себе си насочената към нея агресивна енергия. Ако я отразява, тя няма да стане по-малко в пространството и ще падне върху някого другиго. Анастасия не иска да е върху другите. А към нея ще се насочи много — много енергия, трупана с векове, а и сега произвеждана от философите на смъртта. Кому е по силите да издържи подобен натиск? Кому? Дръж се Анастасия. Дръж се, велики войне.

— И ще издържи. Сега ние ще помогнем. Като започнах да подарявам книжките на пазара, жените, които са чели, сега започнаха да се събират на ъгъла. И на тях им дадох семена от кедъра. Те си насадиха. И за билките им разказах. Жените говорят:

— Трябва да се прави нещо. Ние, разбира се, няма да бием мъжете, както там предлагаше една на ъгъла... А дете ще помислим от кой да раждаме.

— Как така, Галина? — учуди се Николай Фьодорович. — Вие вече и партийно звено си имате?

— Не бе. Какво ти партийно звено? Ние само малко стоим на ъгъла, на приказки за живота.

— А защо се каните да биете мъжете? Какви са ви аргументите?

— Как така какви? А те какво? Дай, раждай им дете. Ние раждаме, а гнезденцето за пиленцата ни го нямат. А щом не можеш гнезденце да свиеш, защо ще искаш дете? Коя жена ще е доволна от мъжа си, когато детето ѝ пред очите ѝ нещастно се мотае. Два пъти вече идва една даскалка при нас. Тя казва, че някакъв си там психически фактор им пречи да повярват в себе си, все чакат кредит от

някой си там задокеански фонд. Синдром, казва, било на неверие в себе си. Този синдром психически разни причини измислял, да не се свива гнездо. А още даскалката разправя на жените, че този кредит след едни колко си години трябвало да се връща. Може след двадесет, може след тридесет, не запомних. Но запомних — ще трябва да се връща малко повече, отколкото дават. Та какво се получава, мъжът, днешният, започна да продава децата си, така ли?

— Защо е това сравнение, Галина?

— Та как така, защо? Сега мъжете са станали будали, взимат пари на заем. А кой ще ги връща парите? На дечицата, които сега са още съвсем мънички, ще се наложи да връщат този заем. Да, на дечицата, които и не са родени още. А и освен това, ще трябва да връщат малко повече, отколкото са ни дали, дечицата ни. Щом жените започнали да проумяват такава картина на бъдещето, започнали да издивяват заради децата. Поискали да набият мутрите на мъжете. А аз помислих, не ни трябва да чакаме помощ отникъде, време е сами да им помогнем, на горкичките. Аз щом опитах един път чуждоземен салам, сърцето ми заплака. И така силно ми се прииска да му изпратя на онзи, който е направил този салам, парче украинска сланина и домашна кървавица. Боже мой милостиви! Вече не си и представят хората в тези държави, какъв трябва да бъде саламът. Не може да се взима кредит от такива хора, лоши пари ще бъдат това, няма да има файда от тях, само пакост. А да бием, нали това казвам, само една предложи — всичките мъже да ги напердашим. Жените не се съгласиха. А за какво да се съгласяват. Така и последният мозък може да им се избие. И без това жените си разправят една на друга, какъв калпав живот са им спретнали мъжете им. А аз се хваля, казвам, моя си взе живота в ръцете. Наканил се да свива гнезденце.

— Твоя ли? Кой е той?

— Как така кой? Нали съм им разправяла за тебе — как отглеждаш кедърчето, как помоли да ти докарам дъска с голяма линийка. Ей онази там, върху статива. — Галина посочи чертожна дъска до бюрото. — Разправях им, как ме пита какви дървета е по-добре да се засадят около хектара и как си чертал на листове, рисувал си хубавото селище, където ще живеят добри хора. Когато място не ти стигна върху листовите, ме помоли да докарам по-големи листове и дъска, и линийка. Аз щом им казах на жените, веднага тръгнахме

всички заедно да избираме дъската. Избрахме най-голямата и най-добрата — скъпата. Жените говорят: „Не издребнявай, Галина.“ Помагаха ми, а очите им — завистливи. Завиждат, мършите, че моето дете ще се роди в дивната градина върху родна земя, сред добри хора. Не им се сърдя за завиждащите очи, на всички щастие им желая. Те с общи пари ми купиха фотоапарат, помолиха ме да им снимам картината. Взех фотоапарата, те ми обясниха, къде да натискам копчето, в кое прозорче да гледам. Само че все не смеех да те попитам за разрешение и все не натисках копчето.

— Добре направи, Галина, че не си започнала да снимаш проекта без разрешение. Когато свърша, тогава може би ще го публикувам, като един от вариантите на бъдещото селище.

— Та ти няма да завършиш бързо, а на хубавото, на красивото бъдеще жениците нямат търпение още сега поне едно око да хвърлят. Красива картина ти се е получила върху големия лист.

— Защо смяташ, че няма да завърша бързо? Всичко е почти готово за публикуване — и чертежите, и цветната рисунка.

— Та и аз това казвам, хубава картина се получи. Само дето не бива да се публикува, за да правят хората така, а на жените може да се покаже, на жените, с които се срещам, ще им обясня, че тя е малко объркана.

Николай Фьодорович бързо отиде при чертожната дъска, и аз отидох при него. Там бяха схематично нарисувани в цвят няколко участъка от бъдещото селище. И къщички имаше на рисунката, и градини, и жив плет от различни дървета, и езера... Ами, общо взето, много хубаво, красиво беше подредено всичко.

— И къде видя грешка или объркване? — попита Николай Фьодорович, стоящата до него Галина.

— Не си нарисувал слънцето на картината. А ако беше нарисувал слънцето, щеше да се наложи да рисуваш и сенки. А ако беше нарисувал сенките, щеше да разбереш, че не може от страната на изгрева да се садят високите дървета, те ще закриват лехите. Тях трябва да ги пресадиш на другата страна.

— Така ли? Възможно е... И по-рано можеше да кажеш. Но аз засега само схематично съм ги разположил... А ти, Галина, значи, и дете ли смяташ да раждаш?

— А как без дете. Ти засега прави упражненията. А щом стъпиш върху родната земя, ще излезеш от катакомбите си. Щом те нахраня с израсналото върху родната земя, щом те нагостя с отвара целебна. Ще дойде пролетта, ще видиш как върху родната земя се съживява всичко, как разцъфва, тогава ще почувстваш силата си. Тогава ще родя.

Галина отново седна върху килима в краката на Николай Фьодорович и сложи дланите на ръцете си върху лежащата върху облегалката на креслото ръка на стария професор по философия. Макар и далеч не млада, Галина все още стегната, едра и силна, изглеждаше дори нежна и красива. Разговорът им ставаше все подоброжелателен, те сякаш се потапаха в някаква философия на живота, а аз стоях съвсем излишен в някаква неяснота, затова и се намесих в разговора.

— Време ми е, Николай Фьодорович. Трябва да тръгвам. Ще изпусна самолета си.

— Ами, аз на момента ще спретна пирожки. — Галина се изправи. — Сладко за из път, ей сега ще те закарам.

Николай Фьодорович бавно се вдигна от креслото, с едната си ръка се облегна на масата, а другата протегна за сбогом. Ръкостискането му вече не беше като на старец.

— Поздравете от мен Анастасия, Владимире. И, моля, предайте й — у нас задължително ще победи философията на живота. Благодарение на нея.

— Ще предам.

[1] билини — руски народни песни за богатири — бел. прев. ↑

КОЙ УПРАВЛЯВА СЛУЧАЙНОСТИТЕ

От момента на излизането на първия тираж на книгата за Анастасия се появиха доста разни статии на учени, характеризиращи „явлението Анастасия“. В много от тях ставаше дума и за мен. Когато чувах и четях неприятните отзиви за себе си, те дори и да ме изкарваха от равновесие, това беше за кратко — за ден-два, максимум за седмица. Възмущавах се в душата си и забравях... Но този път...

Един от читателите по време на една среща в Москва ми предаде аудиокасета. Той каза, че на нея е записан доклад, направен на научнопрактическа конференция от ръководител на изследователска група от учени, които се занимават с „явлението Анастасия“.

Изслушах аудиозаписа след няколко дена. Чутото от аудикасетата беше безпрецедентно. След като го осъзнах, то не само ме извади от равновесие, а сякаш завинаги ме унищожи. Унищожи ме преди всичко пред самия мен. Преди да изслушам аудиокасетата, аз се канех да отида в тайгата при Анастасия и сина си, но след това не отидох в Сибир. Тук ще цитирам това, за което се говореше на аудиокасетата, с малки съкращения:

Уважаеми колеги, представям ви някои заключения и изводи, направени от оглавяваната от мен група научни сътрудници въз основа на повече от тригодишни изследвания на „явлението“ под условното название „Анастасия“. В доклада си ще си служа с името „Анастасия“ не само за краткост на изложението, но и защото изследваното от нас „явление“ само се представи под това име. Не изключвам възможността в бъдеще да му се даде по-точно и характерно научно определение. Днес е трудно да се направи това, защото по мое убеждение ние се сблъскахме с „нещо“, излизащо извън рамките на традиционните научни направления и може би на съвременната наука като цяло. Предварително ние определихме три направления на изследванията: на достоверността на изложените в книгите на автора В. Мегре събития; на самите книги на В. Мегре; на реакцията на обществото спрямо тези книги.

След половин година стана ясно, че достоверността или недостоверността на изложените в книгите събития няма значение. Бурната емоционална реакция на повечето читатели, влизащи в допир с книгите на В. Мегре, е независима от реалността на описаните събития. Реакцията на обществото се предизвиква от съвсем различни фактори. Обаче изхабените от нас време, средства и интелектуален потенциал все пак доведоха до още едно интересно, от моя гледна точка, заключение: желанието на отделни хора, в това число социолози и научни кръгове, да се постави под съмнение съществуването на Анастасия, в действителност е нужно на „явлението“.

Тъкмо предъвкването на въпроса „съществува — не съществува“ даде възможност на „явлението“ безпрепятствено да проникне във всички слоеве на днешното общество. Отричането на съществуването на Анастасия фактически неутрализира противодействието на намеренията ѝ. След като тя не съществува, то съответно и няма обект на изследвания, няма и на какво да се противодейства. Но наблюдаващата се в обществото реакция на изказванията на Анастасия свидетелства за необходимостта от изследвания, от определяне на значимостта ѝ и на интелектуалните ѝ възможности.

Що се отнася за достоверността на излаганите в книгите събития, то може да се констатира следното: Излагайки събитията, авторът не само че се представя под собственото си име, но и не щади хората, които го обкръжават в момента на описаните събития. Той не променя истинските им имена, местата на действието и нелицеприятността на някои ситуации. Така например напълно се потвърди епизодът, описан в първата книга, в който В. Мегре в присъствието на капитана на моторен кораб флиртувал по време на една разходка със селски момичета, дошли на борда. Членовете на екипажа на кораба потвърждават и факта на появяването същата тази вечер на спокойна и мълчалива млада жена, покрита с забрадка. В. Мегре показвал на тази жена кораба, а после се уединил с нея. От книгата ние научаваме, че тъкмо това е било първото появяване на сибирската отшелница Анастасия на щабния моторен кораб на В. Мегре, както и първата среща на предприемача Владимир Мегре и сибирската отшелница Анастасия, първият им диалог.

Със свидетелски показания и документи се потвърждава хронологията на много от събитията, описани в книгата. Още повече

стават очевидни и по-необичайните ситуации, пропускани от В. Мегре умишлено или по някакви други причини. Особено внимание заслужава фактът на пребиваването на В. Мегре в болницата на град Новосибирск, зафиксиранията в медицинския му картон история на болестта, изследванията, проточилото се заболяване и внезапното оздравяване.

Ние установихме, че оздравяването е настъпило веднага след използването на кедрово масло, което донесла в болницата неизвестна жена!

Не крия, поувлякохме се в търсенето на достоверност за събитията, описани в книгата. С помощта на криминалистиката бихме могли да потвърдим или опровергаем много неща. Ние обаче бяхме спрени от бурната и необичайна реакция на обществото ни на книгите на В. Мегре, и по-точно на изложените в тях изказвания на Анастасия. За повечето хора се оказаха важни не толкова подробностите от интимните връзки на Мегре — те се вълнуваха от монолозите на Анастасия.

Още първите изследвания на тази реакция, а още повече днешните й прояви, достоверно посочват, че: „нещото“, наричащо себе си Анастасия, очевидно оказва влияние на днешния социум.

Зоната на влиянието й продължава да се увеличава и в настояще време. И ние трябва по-внимателно да се отнесем дори към най-невероятните изводи, да се опитаме да ги осъзнаем и изследваме. „Явлението Анастасия“, по всяка вероятност притежава сила и възможности, които не са в състояние докрай да осмислят нашето съзнание и ум.

В главата „През времето на тъмните сили“, публикувана в най-първата книга на В. Мегре, „явлението“ предсказва не само появяването на книгата, но как, за сметка на какво ще завладее умовете, съзнанието на хората. В монолога си Анастасия твърди, че тя е събрала от различни времена най-добрите съчетания от звуци във Вселената и, че те ще влияят положително върху хората. Тя твърди, че това е просто действие: „Както виждаш, това е просто превод на съчетанията на знаците от дълбините на вечността и безкрайността на Космоса, точен по смисъл, значение и цел.“

Всички членове на групата ни стигнаха до единодушното убеждение, че „това изказване е измислица“. Убеждението ни се

основаваше върху следващото логично и безспорно, както ние смятахме, заключение. Ако в книгата й съществуват някакви необичайни съчетания, те не могат да оказват влияние върху читателите, тъй като няма възпроизвеждащ ги инструмент. Книгата не може да издава звуци, а следователно и да донесе до слуха ни „звуките на Вселената“, уж, събрани от Анастасия.

По-късно обаче от Анастасия беше даден следния отговор: „Да, книгата не звучи, тя служи като нотен лист. Читателят неволно произнася вътре в себе си прочетените звуци. Така, скритите в текста съчетания, звучат в Душата в автентичен, в първоначален вид. Те и Истина носят, и изцеляват. Не е по силите на изкуствен инструмент да възпроизведе, звучащото в Душата.“ В третата си книга „Пространство на любовта“ В. Мегре предава диалог на Анастасия с учените. Но той, по неизвестни причини, го дава със съкращения. Или ако се вземе предвид това, че в написването на книгите участва и самото „явление“, то е възможно съзнателно да изпуска продължението на отговора на Анастасия към учените. Защо? Може би, за да остави невярващите в състоянието им на бездействие? Факт е, че доказателства на невероятното заявление на Анастасия съществуват. Ще посоча тук продължението на диалога на Анастасия с учените.

Твърдение на опонента:

— Никъде и никога не е било зафиксирано възникване в човека на някакви си звуци, неприсъщи на органите на речта.

Отговорът на Анастасия:

— Бил е зафиксиран. Мога да посоча и пример.

— Но този пример трябва да е известен на много хора.

— Добре. Лудвиг ван Бетховен.

— За какво говори това име?

— „Ода на радостта“, така се нарича деветата симфония на Лудвиг ван Бетховен. Тя е написана за симфоничен оркестър и голям хор.

— Да допуснем, но по какъв начин това може да докаже твърдението Ви за възникването на звуците вътре в читателя? Тези звуци от никой не са чути.

— Звуките, възникващи в читателя на книгата, чува само самият читател.

— Ето, виждате ли? Само той. Следователно, доказателства няма и примерът Ви със симфонията на Бетховен не е убедителен.

— Лудвиг ван Бетховен, композиторът на деветата симфония „Ода на радостта“, е бил глух... — отговорила Анастасия.

Биографията на Бетховен потвърди този факт. Глухият композитор освен това е застанал на диригентския пулт по време на първото изпълнение на симфонията си.

След запознаването с този исторически факт изказването на Анастасия вече не предизвикаше съмнения: Всяка произнесена буква или съчетание от букви във всякакъв текст могат да се превръщат в звук. Всяка текстова страница може да се сравни с нотна страница. Въпросът е само в това, кой и как ще може да разположи буквите-ноти — дали те ще съставят велика симфония или звуков хаос. И още един въпрос: „Всеки ли има достатъчно съвършен инструмент, способен да възпроизведе вътре в него пълната оркестровка?“

Впоследствие изследователите от групата ни са стигнали до следния извод: „Изказванията на Анастасия за производните на взрива, за начина на придвижване с помощта на вакуум, за пречистването на въздуха, за агротехническите средства, за значението на кедровото масло при лекуването на много заболявания, за енергията на човешките мисли и много други заслужават най-голямо внимание от научните кръгове.“

Правейки такова заключение, групата ни не претендира за първенство на откритието. Едновременно или малко по-рано от нас това са го направили новосибирските учени. За това свидетелства изказването на ръководителя на Клуба на новосибирските учени г-н Сперанский. В публикацията под заглавие „По-полезно е да повярваш“, чийто автор е новосибирската психоложка Жутикова, въз основа на проведените от нея социологически изследвания е направено следното заключение:

„Отношението към самата Анастасия не зависи от наличието или отсъствието на дипломи на висшисти или учени степени, но много зависи от характера на човека, от йерархията на ценностите му, от осъзнатите и неосъзнати нагласи, т.е. от личността на човека, от всичките й компоненти; зависи от това, иска ли този човек Анастасия да бъде реалност, или не иска; зависи от това, доколко е отворено съзнанието на човека, доколко е готово то да приеме удивителното,

излизащо извън рамките на обичайното. Това, което ни се открива (и как ни се открива то), зависи от особеностите на нашето време и отговора на равнището на самоосъзнаването ни.“

Било е възможно изследванията на новосибирските учени да отидат далеч по-напред от нашите, но сибирското отделение на Академията на науките не ги е финансирало. Нашата група получи поръчка и определени финансови възможности. Тя още днес с увереност и с доказателства е в състояние да констатира следния факт: цивилизацията ни се е сблъскала с явление, което по-рано не е подлагано на изследвания, и затова то няма още научно определение. Изследванията трябва да се провеждат както чрез съвременните научни направления (на първо място физика и психология), така и чрез езотериката. Процесите, които се случват днес в обществото ни под въздействието на „явлението Анастасия“ са очевидни и реални — ние не можем и нямаме право да ги оставим без внимание.

Някои събития, описани в книгите на В. Мегре на пръв поглед изглеждат измислица и ние се опитахме да ги поставим под съмнение. Но последвалите събития, случващи се с автора, които не са посочени в книгата, са още по-невероятни. Но това, невероятното, се случва. И ни се налага да правим изводи, в които на нас самите ни е трудно да повярваме.

Един от тези изводи е: Владимир Мегре не съществува. Изучаването на биографията му, за да обясним случващото се, е безсмислено.

На пръв поглед невероятният извод в действителност премахва и обяснява цяла поредица от невероятности: По какъв начин обикновен сибирски предприемач изведнъж е успял да напише книга, а сега вече и не една, и тези книги са станали едни от най-популярните в Русия? Предлаганите в пресата версии при по-внимателно разглеждане стават несъстоятелни. „Разорил се предприемач, е решил да оправи работите си чрез литературно творчество.“ Но разорилите се предприемачи у нас са много. Нито един от тях обаче не е станал известен писател.

„На него му се удаде да измисли сензационен сюжет.“ И сюжетът тук няма нищо общо. Езотеричните издания ежеседмично се занимават тъкмо с това, да публикуват сензационни материали за необичайни явления — супер лечители, летящи чинии и извънземни — обществото

почти не реагира на тях. А нали с подготвянето на тези материали се занимават професионални журналисти и писатели?

„Книгите на Мегре са получили много мощно лансиране.“ Всичко е точно обратното — сега много от изданията се опитват да се лансират за сметка на книгите на В. Мегре. От нас достоверно е установен фактът, че първите книги действително са се продавали, заобикаляйки книжарниците. И трите книги на В. Мегре са били издадени дори не чрез издателство, разполагащо с мрежа за пласиране. В единадесета Московска печатница, която изобщо не се занимава с търговия на книги, за книгите на Мегре е имало опашки и търговците на едро са внасяли парите преди излизането на книгите.

По мнението на редица търговци на книги книгите на Мегре не са се разпространявали според общопризнатите канони на книжния бизнес и са чупили представите на специалистите за потребителско търсене.

Какво се получава тогава — Владимир Мегре изведнъж, от нищо е станал гений? Не изведнъж. Повтарям, Владимир Мегре — предприемачът, който беше добре познат в Сибир — днес просто не съществува. Доказателства за този извод могат да се видят още в първата книга при внимателен прочит на изказванията на Анастасия. Нека си спомним думите ѝ по адрес на Владимир:

„Ти ще пишеш книгата, като се ръководиш изключително от чувствата си и душата си. Няма и да можеш по друг начин, защото не притежаваш техника на писане, но с помощта на чувствата е възможно всичко. Тези чувства са вече в теб. И моите, и твоите.“

Обърнете внимание на последните думи на Анастасия: „Тези чувства са вече в теб. И моите, и твоите.“ Следователно, към чувственото светоусещане на Владимир Мегре е добавено чувственото светоусещане на Анастасия. Няма да разглеждаме по какъв начин е постигната „добавката“. Нека да я възприемем като факт, от който ще последва следният логичен извод: Ако към една условна величина се добави друга, то от съвкупност на двете величини се ражда трета самостоятелна величина.

Така датата на раждането на сегашния Мегре не е датата, обозначена в официалните документи за неговото раждане. Пообоснована ще е датата в момента на срещата на В. Мегре с Анастасия (1994 г.) Новият индивидуум, външно отговарящ на облика на

предишния Мегре, все пак не е в състояние да запази очевидните различия, към които се отнасят и способността към литературното творчество, и способността за достатъчно продължително време (пет и повече часа) да се задържи вниманието на аудитория, което е било два пъти установено от очевидци по време на изявите му на читателската конференция в град Геленджик в Краснодарския край. Този факт е отразен и в редица централни периодични издания.

Много аналитици и журналисти, увличайки се в съпоставки и в изследвания на събитията, свързани с дейността на В. Мегре само по описанията им в книгата, на подсъзнателно ниво или откровено агресивно се опитват да правят извода: „Това не може да бъде.“

Уважаеми колеги, склонен съм, и то не без основание, да смятам, както вие ще можете да се убедите от следващите съобщения, че даденото твърдение не е нищо друго освен защитна реакция на организма на онези, чието съзнание и ум не са способни да осмислят същината на произтичащото.

Самият Владимир Мегре, или по-точно казано, част от собственото му аз, в още по-голяма степен не е способна да осмисля случващите се с него събития. Той просто постепенно привиква към тях, като започва да смята най-невероятното за обикновено и закономерно, което също така го спасява от психическо свиване. Мисля, че той, както и мнозина читатели, не е отдал голямо значение на фразата на Анастасия, изречена още при първата среща с него в тайгата. На възражението на Владимир Мегре: „Нищо дори няма да се опитвам да пиша“, Анастасия отговаря: „Ще се опиташ. Те, очевидно, вече са построили цяла система от обстоятелства, които ще те накарат да го направиш.“

Този диалог присъства още в първата книга, но в следващите книги липсва. Мегре дори не прави опит да се върне към въпроса: „Кои все пак са тези загадъчни Те?“ След като получи определена информация, сътрудниците на групата ни още веднъж, по-внимателно, се запознаха с диалозите, дадени в първата книга, и извадиха споменаванията за някои си „Те“. Ще ви посоча тези споменавания, повтаряйки думите на Анастасия:

„Ако не бяха Те и малко аз, втората ти експедиция би била невъзможна“;

„Искам ти да се очистиш. Затова съм замислила обиколка по светите места, книгата, която в бъдеще ти ще напишеш. Те го приеха, а с тях винаги се борят тъмните сили, но никога не побеждават в главното“; „Моят план и неговото осмисляне бяха ясни и реални и Те ги приеха“; „Те са подвластни само на Бог.“

От изказванията на Анастасия може да се направи извод — неясните сили ще съставят за Мегре някаква система от жизнени обстоятелства, принуждаващи го да извършва програмирани от някого постъпки. И ако това е така, то ролята на личността на Мегре в творенията му се свежда до нула, или най-малкото е доста незначителна. На него просто всичко му се поднася на тепсия чрез система на, уж случайни жизнени обстоятелства. По този начин над личността на предишния Мегре е извършено очевидно насилие.

Ние решихме, че ако успеем да установим някои аномалии в поведението на Мегре или, по-точно, наличие на система от обстоятелства (така наречените „случайности“) ще може да се потвърди или опровергае реалността на случилото се в тайгата, степента на участието на личността на Мегре в обществените събития, свързани с излизането на книгите му и достоверността на съществуването на някои сили, способни да формират „случайностите“, влияещи върху съдбата на човека.

Най-детайлно, дори до отделни нюанси, ние успяхме да се запознаем с поведението на Мегре на остров Кипър през юни 1999 година, когато той е работил над четвъртата си книга „Сътворение“. По-точно казано, осмислял е вече записаните монолози на Анастасия за сътворяване на Земята и на човека. Това, с което ни се наложи да се сблъскаме на Кипър, може да се определи с една кратка фраза: „Какво е това?“ Ще ви запозная с някои събития.

В края на май на 1999 година Владимир Мегре с полет на самолет „Трансавиа“ пристигна в Кипър. Той не влизаше в състава на туристическа група. Нямахме познати в Кипър. Не можеше да общува на нито един от разпространените там чужди езици. Посрещащата страна — фирма „Лептос“ — настави туриста-единак от Русия на втория етаж на малък хотел в единична стая. От терасата на стаята имаше изглед към голям басейн, покрай който почиваха и се веселяха туристи, повечето от Германия и Англия. Руската фирма, изпратила Владимир Мегре, е съобщила на менажера на фирма „Лептос“, че

Мегре е руски писател. За голяма туристическа компания от Кипър, каквато е фирма „Лептос“, свикнала да посреща световноизвестни знаменитости, тази информация не е значила абсолютно нищо. За тях Мегре е бил обикновен турист. Но още на втория ден от престоя му главният менажер на компанията, отговарящ за руския туристически пазар, предложи да му покаже града и селищата, построени от фирмата. В пътуванията взимаше участие рускоезичната преводачка от фирмата. Ще ви запозная, уважаеми колеги, с интервюто, дадено от Марина Павлова, преводачката на фирма „Лептос“:

Съпровождах менажера на фирма „Лептос“ Никос и Мегре. Превеждах разговорите им. Мегре се отличаваше от многото руски туристи, идващи в Кипър, с безкомпромисността си, граничеща с арогантност. Например, стоим в планината. Пред нас се открива прекрасна гледка към морето и град Патос. Никое изрича стандартната фраза: „Вижте, колко е прекрасна природата наоколо. Каква великолепна гледка.“ Превеждам фразата, а Мегре отговоря: „Потискаща гледка. Топло... Морето... А растителността е съвсем посърнала, само редки храстчета. Това не е естествено за такъв климат.“ Никос започва да обяснява: „Тук по-рано е имало кедрови гори навсякъде, но римляните, когато превзели острова, строили тук корабите си и изсекли горите. Освен това дъждовете са рядкост на острова.“ Мегре пак отговаря: „Римляните са били тук преди векове, за това време е могла да порасне нова гора, но вие не я засаждате.“ Никос се опитва да обясни, че на острова са много редки дъждовете и дори питейната вода се налага да се събира в специални резервоари.

Но Мегре рязко казва: „Вода няма, защото няма гори, вятърът разпръсква облаците. Ако имаше гора, тя би забавила движението на долните потоци въздух, следователно и движението на облаците отгоре. Дъждовете на острова биха станали по-чести. А мисля, че тук не засаждат гора, защото се стараят да продадат за строителство цялата земя.“ След като каза това, той се обърна и се умълча замислен, и ние също мълчахме. Някаква потискаща пауза се получи. Нямаше какво да се каже.

На следващия ден, когато обядвахме в кафенето, на въпроса на Никос, какво би могъл да направи той за подобряване на почивката на Владимир, Мегре сериозно отговори: „Нека на острова се говори повече руски. По ресторантите да се сервира нормална риба, а не

някаква плотва, в стаята да е тишина, наоколо — гора, а не фалшиви усмивки.“

После се състоя среща на Мегре с управителя на фирма „Лептос“. Как се състоя тя, не ми е ясно. Управителят на тази фирма никога не се среща с туристите, него дори всички работници на фирмата не го познават по физиономия. Присъствах на срещата като преводач. И на тази среща Мегре каза, че фирмата трябва да промени планировката на строящите се селища. Всеки трябва да има не по-малко от хектар земя, върху която хората биха могли да засаждат дървета и да се грижат за тях — тогава целият остров ще се преобрази. Ако не го направят, островът в близко време ще стане непривлекателен за гости и фирма „Лептос“ няма да има търговски перспективи.

Управителят на фирмата не каза нищо и с известен апломб започна да разказва за легендарните забележителности на острова и за най-главната от тях — къпалнята на богиня Афродита. Накрая той предложи на Мегре да изрази молбата си, как пребиваването му да стане по-комфортно. Управителят на фирма „Лептос“ би могъл да удовлетвори желанията на много западни милионери, но това, което му каза Мегре, беше неочаквано — приличаше на издевателство или на шега. Мегре без да се усмихва изрече: „Необходимо ми е да се срещна с внучката на богинята Афродита.“ Опитах се да превода тази фраза като шега, но никой не се засмя — от изненада всички известно време мълчаха.

Така се случи, че информация за странностите на туриста от Русия стигна до работниците на хотела, в който живееше Мегре, и те започнаха да му се присмиват. Никос в беседа с мен каза, че в поведението на Мегре са очевидни елементи на ненормалност.

С Никос всяка сутрин идвахме в хотела по служебна работа и всеки път той с усмивка питаше дежурния портиер, дали не се е нанесла в хотела внучката на богиня Афродита. Портиерът, смеейки се, отговаряше, че засега все още не се е нанесла, но стаята за нея винаги е готова.

Мегре по всяка вероятност усещаше върху себе си подигравателните погледи на служителите, когато слизаше вечер в барчето или сутрин на закуска. Мисля, че не му беше приятно. На мен, като на руския, също не ми беше приятно да гледам подигравките над моя сънародник, но вече нищо не можеше да се направи.

Сутринта от последния ден на престоя на Мегре в Кипър ние с Никос както обикновено минахме през хотела. Никос искаше да се сбoguва с Мегре. Той веднага отиде при портиера с традиционната си шега, но портиерът отговори на Никос нетрадиционно. Леко развълнуван, той му събщи, че Мегре не е нощувал в стаята си и в момента не е в хотела. След това портиерът без усмивка или дори намек за шега сериозно добави, че предишната вечер пред хотела е спряла лека кола с внучката на Богиня Афродита и качила Мегре заедно с вещите му. На дежурния портиер тя събщила на гръцки, да не се притесняват, да ползват стаята по тяхна преценка, тъй като Мегре повече нямало да се върне в хотела, билет за завръщането да не резервират, а на Никос да предадат, че тя щяла да докара Мегре към 10 часа сутринта, за да може той да се сбoguва с тях. Портиерът повтори, че внучката на Афродита е говорила с работниците на хотела на гръцки, а с Мегре — на руски. Без да разбираме нищо, с Никос се настанихме в креслата в хола на хотела и, без да говорим, зачакахме да стане десет часа.

Точно в десет стъклените врати на хотела се разтвориха. Ние видяхме Владимир Мегре, а до него младо красиво момиче. И по-рано я бях виждала. Това беше рускинята Елена Фадеева. Живееше и работеше в Кипър като представител на московска туристическа фирма. Казах, че я познах, но това не стана веднага. Елена Фадеева тази сутрин изглеждаше необичайно красива. Беше с лека дълга рокля, с красива прическа и щастлив блясък в очите. На стройното младо момиче, вървящо до Мегре, веднага обърнаха внимание служителите, намиращи се в хола на хотела. Бармани, камериерки и портиери замряха, втренчили се във вървящата двойка. От разговора с тях ние с Никос разбрахме, че Мегре е решил да остане в Кипър още един месец. Когато Мегре отиде за нещо на бара, на забележката на Никос, че Мегре е доста капризен и предявяваните от него изисквания не е могъл да изпълни нито той, нито управителят на фирма „Лептос“, Елена отговори: „Аз изпълних всичките му желания. Мисля, че ще мога да изпълня и други, ако те се появят.“

Никос продължаваше да разпитва Елена как е могла да изпълни неизпълнимото само за дванадесет часа? Как е могла да направи така, че на Кипър да се появи любимата на Мегре риба от сибирските реки, по какъв начин за дванадесет часа на Кипър могат да пораснат кедри, а

всички кипърци изведнъж да почнат да разбират говорещия руски Мегре? Къде е могла да го настани, че никой да не пречи на усамотението му, когато той пожелае това?

Елена отговори, че при нея случайно се оказало всичко необходимо на Мегре. Тя настанила Владимир във вилата си, случайно празна в този момент, недалеч от Патос, в околностите на село Пея. И там никой няма да го безпокои. Осигурила му транспорт, като взела специално за него моторолер под наем. Речната риба от Сибир случайно се оказала при приятелката ѝ Алла, която също била от Русия и работела в Кипър. Кедри растели на хълм близо до вилата ѝ, а Мегре е докарал сам два малки сибирски кедъра и тя ги е сложила направо със саксиите точно пред входа на вилата. Езикова бариера за Мегре вече нямало да съществува, тъй като във всички учреждения, магазини и кафенета има телефони, а тя винаги имала мобилен телефон и при необходимост би могла да преведе всичко, което Мегре ще поиска да каже на някой.

Когато Елена и Владимир вече вървяха към изхода под постоянните погледи на присъстващите, подсетих Никос, че забрави да попита, по какъв начин Елена ще може да изпълни молбата на Мегре за внучката на Богиня Афродита. Никос учудено ме изглежда и отговори:

„Ако това руско момиче не е живо възплъщение на Афродита или на внучката ѝ, то сега духът на Афродита със сигурност присъства в нея.“

Уважаеми колеги, след като се запознахме с горепосочените събития от живота на Владимир Мегре през времето на престоя му в Кипър, от само себе си възникна въпросът: Веригата от случайности, изпълнили веднага всички по-рано изказани изисквания на Мегре, сама по себе си случайна ли е, или някои — Анастасия, или загадъчните Те, — за които споменава Анастасия, формират тези случайности? Обърнете внимание, че веднага след като заобикалящите Мегре хора по време на престоя му в хотела се учудили на станалото, се получила ситуация, в която Мегре бил изведен от полезрението им. Той се преместил във вилата на Елена Фадеева. За околните по този начин необичайната верига от случайности се прекрати, но на нас ни беше интересно да разберем дали тя се е прекратила в действителност. Ние възстановихме колкото може по-подробно последвалите събития

— направихме го с помощта на разказаното както от познатите на Елена Фадеева, така и непосредствено от самата нея. Какво се оказа? Оказа се, че веригата от необикновени случайности не само че не се е прекратила, а е станала по-загадъчна. Ще посоча само отделните моменти. И така, Владимир Мегре живее уединено в малката уютна вила на Елена Фадеева. Най-вероятно той осмисля изказванията на Анастасия за Бога, за сътворението на Земята и човека, за предназначението на човека. Тъкмо тази част от книгата по това време е била написана от него, но на него самия не му е ясно всичко. Поради характера си, преди да публикува книгата, той иска някъде или в нещо да намери поне някакви потвърждения на необичайните изказвания на Анастасия: От време на време той се обажда на Елена и я моли да дойде при него, за да го закара някъде с колата. Момичето незабавно всеки път изпълнява молбите на Мегре; изпълнява ги, дори и да ѝ се налага да изоставя своите ангажименти, включително и посрещането на хора, пристигащи от Русия. Имало е два случая, когато тя е прехвърляла ангажиментите си на свои познати, губейки по този начин доходите си.

И къде отива Мегре? Ние установихме, че освен обичайните за туристите в Кипър места, той е посетил две църкви, които почти никой от пристигащите в Кипър не посещава — манастир, който не е обект за туристите, и пустеещ замък в Тродос. Няколко пъти се е изкачвал на върха на планината в близост до вилата на Фадеева и обикалял сам из растящите по нея кедри. Елена го чакала на пътя. Също така от нас е установено, че всички пътувания на Мегре до църкви и манастири не са били планирани, а са носели спонтанен характер — по-точно, те са били във веригата от все същите случайности. Ето какво разказва Елена Фадеева за нощното посещение на Владимир Мегре в една църква.

„Дойдох при Владимир към девет часа вечерта, веднага след обаждането му. Той каза, че иска просто да се повози из града, качи се в колата ми и ние тръгнахме за град Патос. Онази вечер Владимир беше замислен и почти не говореше. Ние пътувахме приблизително около час. Когато минавахме покрай многото кафенета край морето, предложих на Владимир да вечеряме, но той отказа. На въпроса, къде би искал да отиде, отговори: «Сега би било добре да съм в някоя празна църква.»

Обърнах колата и, не знам защо, с доста висока скорост се понесох към едно малко селце. Знаех, че там има малко посещавана църква. Подкарах направо към входа, слязохме от колата. Наоколо нямаше жив човек, нощната тишина се нарушаваше само от шума на морето. Ние приближихме входната врата на църквата. В тъмното, подолу от дръжката на вратата напипах стърчащ от ключалката голям ключ, завъртях го и отключих вратата на храма. Владимир влезе и дълго стоя в центъра под купола. Аз останах на вратата. После Владимир отиде при отвора, откъдето излизат свещениците, и сигурно нещо запали. Там нещо започна да свети много ярко и в храма стана по-светло. Постоях малко и излязох при колата, след известно време дойде Владимир и ние тръгнахме.“

Ето втори случай, разказан от Елена Фадеева. „Исках да покажа на Владимир отдалечено селце, за да може да се запознае с местния бит. По планинския път, по който пътувахме, имаше много завои и аз изглежда някъде сбърках, защото ние не попаднахме в селото, а скоро се озовахме пред вратите на малък манастир. Владимир веднага поиска да влезе вътре и ме помоли да го последвам, за да превеждам, когато той говори с монасите, но аз казах, че не мога да вляза. Бях с къса пола и без забрадка — така не може да се влиза в църква или манастир. Останах на входа. Гледах Владимир, който вървеше през манастирския двор. Пред него се появи млад монах. Те спряха един срещу друг и започнаха да разговарят. После дойдоха при мене. Чух, че монахът говореше с Владимир на руски език, после при Владимир дойде белоглав старец — игуменът на манастира. Те дълго седяха на пейката заедно и за нещо си говореха. Стояхме встрани от тях с монасите и не чухме за какво си говореха. После игуменът и монасите дойдоха да ни изпратят. На изхода на манастира Владимир спря и всички спряха. Той се обърна и отиде през манастирския двор при храма. Никой не го последва — ние всички чакахме на входа да излезе от празния манастирски храм.“

И така, веригата от случайности продължава. Ще напомня — Владимир Мегре осмисля казаното от Анастасия за Бога. И случайно ли е, че точно в този момент, когато той има желание да посети празен храм, наблизко случайно се оказва Елена Фадеева, знаеща за такъв храм? Случайно ли в ключалката на вратата на празния храм стърчи ключ? Случайно ли Елена е сбъркала пътя и е закарала Мегре в малко

посещаван манастир? Случайно ли насреща му излиза монах, говорещ руски? Ние имаме работа с верига от събития, жизнени ситуации, на практика последователно подреждани, уж случайности, водещи към някаква определена цел.

Може ли, след като се запознахме с тях, да говорим за случайност на философските изводи, направени в книгите на Мегре? Както на нас сега ни е известно, Мегре е стоял сам под купола на не един храм и в него са се утвърдили думите на Бога, впоследствие написани в четвъртата книга „Сътворение“.

Ние неведнъж се опитвахме в подробности да проследим последователността на случващите се с Мегре случайности. Сред многото други нас ни интересува и така наречената „случайна“ среща на Владимир Мегре и Елена Фадеева. Няма да гадаем дали в това младо момиче се е вселил духът на богинята Афродита. Нека с подобни размишления се занимават езотериците. Нека помислим. Защо това момиче изоставяло работата си и при повикване бързало при Мегре, готвило му борш, возело го из Кипър с колата си? Защо Елена изведнъж рязко се променила дори външно след срещата с Мегре? Защо изведнъж, както твърдят познаващите я хора, след срещата с Мегре очите на Елена започнали да светят? От срещата със знаменитост? Елена работи като представител на туристическа фирма при Мосестрада и на нея ѝ се е случвало да общува с по-големи знаменитости от Владимир Мегре. Пари? Мегре едва ли е имал много пари, иначе не би отседнал в тризвезден хотел от самото начало. Следва само един извод — Елена Фьодоровна се е влюбила в Мегре. И това потвърждава една нейна фраза, казана на нейна позната. На въпроса: „Ти, Лена, да не си се влюбила в този Мегре?“, тя отговорила: „Не знам, чувството е някак непознато... Но ако той искаше...“ И така, станала е още една невероятна случайност. Двадесет и три годишно момиче, стройно, симпатично, самостоятелно и прагматично, не пренебрегнато от вниманието на мнозина мъже, изведнъж от пръв поглед се влюбва в четиридесет и деветгодишен мъж. Съгласете се, такива случайности се случват доста рядко.

Ние се опитахме почти до минути да анализираме момента на срещата на Владимир Мегре и Елена Фадеева. Ние приказвахме с работещите в кафене „Мария“, Пред очите на които тя се е случила. Възстановявахме деня на срещата по думите на познатите на Елена и

от нея самата. В резултат на това открихме още една потресаваща случайност! Благодарение на нея Елена е могла да обикне Мегре няколко минути преди да го види. Случайност, способна да въздейства едновременно както върху съзнанието, така и върху подсъзнанието на човека.

Представете си, Елена Фадеева е зад волана на автомобила си и кара към кафене „Мария“ из курортния град. На нея ѝ се обажда позната сервитьорка и я моли, ако е възможно, да мине през кафенето, тъй като на маса при тях седи руснак и нервничи. Върху табелата на кафенето имало руско име, названията на ястията са руски, което предполага и рускоезичен сервитьор, но той не е бил на мястото. Елена първо отказва, но после в работата ѝ случайно се появява свободно време. Тя се качва на колата и хуква към кафенето, където на масата седи някакъв руснак. По пътя тя слага пудра върху изгорялото си носле, грабва наслуки някаква аудиокасета и я пъха в автомобилния касетофон. Акустичната система озвучава автомобила с мелодията и с думите на популярна песен в Русия. Сега ще цитирам този текст, а вие, уважаеми колеги, направете извода си. Ето думите, прозвучали за Елена от тонколониите на автомобила ѝ няколко минути преди срещата със седящия на масата в кафенето Мегре:

*Като бог съм доста млад
и вероятно нямам опит,
но, дете, ще ти помогна аз
слънцето да озари живота ти.*

*Време нямаш ни минутка,
в службата почивката не стига за нищо.
Но ти, напудрила носа, ще излезеш на обяд
и на маса в кафенето ще го срещнеш.*

*Някъде далеч влакове пътуват,
самолети по своите линии летят.
Ако тъй си отиде, това е завинаги,
така че не му позволяват да стори това.*

*Защо изведнъж замълча,
погледни го в очите и не се страхувай.
Толкова дълги години затварях този кръг,
аз го доведох на среща с теб.*

И тя, или някой чрез нея, не му е дал да си тръгне. И тя, или някой чрез нея, е изпълнявал всичките му желания, предоставял е все нова и нова информация, утвърждавайки философските изводи. Той се върнал в Русия и предал в издателството ръкописа на четвъртата си книга „Сътворение“.

По този начин животът на В. Мегре действително прилича на живота на Иванушка-глупакът от руските народни приказки, с тази разлика, че събитията, ставащи с Мегре, са абсолютно реални.

След като се сблъскахме с достоверността на дадено явление, ние не можем да не предполагаме за съществуването на някои сили, способни целенасочено да влияят върху съдбата на отделния човек. Възникват въпросите: Позволяват ли възможностите на тези сили да влияят върху съдбата на цялото човечество? Каква е била активността им в миналото, не е ли станала точно през нашия век тяхната активизация? Какви са тези сили? Случващите се събития ни карат да се отнесем по-внимателно към изказванията на Анастасия.

Уважаеми колеги, повечето членове на изследователската ни група са склонни към следната версия: „Сибирската отшелница Анастасия, засега оставяйки на постове им правителствата на различните страни, фактически поема управлението на цялата човешка общност. Обърнете внимание — не превзема властта, но поема управлението.

У повечето читатели при допира с книгите на В. Мегре възниква желание да променят начина си на живот. Читателите вече са повече от милион. И броят им непрекъснато нараства. При достигане на критичната маса те са способни да повлияят върху решенията на структурите на властта. Но и в структурите на властта вече има привърженици на изводите, направените в книгите.

По този начин обществото ни ще стане също толкова управляемо, колкото е станал самият В. Мегре. В това, че В. Мегре е напълно управляем от някакви сили или субстанция, надявам се, и у

вас, уважаеми колеги, сега няма съмнения. Смятам, че ние със съвместни усилия трябва да изясним коя е сибирската отшелница Анастасия. Къде се намира тя в действителност? Какви са възможностите ѝ? Какви сили ѝ помагат? Накъде се опитват да заведат обществото ни? На тези въпроси съвременната наука трябва да даде отговори.“

СРИВЪТ

Два пъти изслушах доклада на непознатия ми човек, чийто глас звучеше от аудиокасетата. Беше ми абсолютно безразлично кой е той. Направените от него изводи толкова силно ми повлияха, че не само отпадна желанието да продължавам да пиша, но и самият живот ми се стори безсмислен.

Концепцията на Анастасия за значимостта на човека, за това, че всеки човек е любимо дете на Бога, че той може да бъде щастлив тук на Земята беше започнала да ми харесва. Необходимо е само да разбере своето предназначение. Повярвах на Анастасия и за възможността да променя към по-добро днешния ни живот чрез смяна на начина на живот, чрез построяването на новите селища. Цялата ми вяра се срина след чутото от касетата. Работата е там, че посочените от докладчика факти за произтичащите с мен случайности, които по думите му се подреждаха в закономерност, бяха достоверни. Всичко беше точно така в действителност. Имаше и факти, известни само на мен, които те не са успели да разберат.

Всичко беше точно така, а това означаваше, че съм просто пионка в нечий ръце. Не е важно в чии — на Анастасия или на още някакви сили, енергии, не е важно. Важното е, че като човек в действителност съм нищо, аз не съществувам. Съществува моята, с лекота управлявана от някого посредством подредените „случайности“, плът. Добре би било, ако такова управление е възможно само върху мен, но напълно е възможно да има и други управлявани от някого отгоре хора, или може би някой отгоре управлява цялото човечество и то е играчка за някой невидим и не осъзнаван от човешкия ни ум.

Не ми се искаше да бъда нечия играчка, но фактите, посочени в доклада, неоспоримо доказваха — ти си нищо, теб те управляват и това е силно изразено, това се доказва от неоспорими, и на теб самия добре известни, факти.

Всичко, което се случи с мен в Кипър, не беше лошо, по-скоро обратното — беше хубаво. Но не това е важното! Ако някой невидим е подредил верига от прекрасни съвпадения, то утре на някой друг невидим ще му дойде в главата да подреди друга, и то съвсем не прекрасна верига от случайности. Така човек става като играчка. А цялото човечество? И как по-рано не разбрах, че някои сили си играят с цялото човечество както децата с оловни войничета.

Когато в тайгата Анастасия говореше за Бога, за сътворението, от очите ми сякаш падна някаква завеса.

За първи път си представях Бог не като нещо аморфно, неясно, същество или старец, седящ върху облаче, а личност, способна да чувства, да преживява, да мечтае и съзидава. Усещанията от разказа й бяха по-ярки и по-разбираеми, отколкото всичко, което ми се беше случвало да чета и да чувам на тази тема по-рано. И още нещо — когато тя говореше, ми беше хубаво на душата и по-малко самотно. Значи, Той съществува! Той е разбираем и Той действа. Той е мъдър и добър. И като потвърждение на това наоколо са Неговите творения — кедри, трева, птици и зверове. Там, в тайгата, на полянката на Анастасия те всички са добри, не са агресивни. А ние толкова сме свикнали с Неговите творения, че като че ли и не ги забелязваме, все чрез нещо друго се опитваме да съдим за него — чрез някои си, уж, тайни учения. И се мятате по планетата в търсене на съкровени места, в търсене на учители, в търсене на учения. Направо някакъв абсурд. Пълно отсъствие на логика. Ако ние говорим за Бога като за добър наш Баща, то как може да се предполага, че Той би крил нещо хубаво от децата си? А Той не е криел от хората — Неговите деца, не е укривал от тях нищо. Винаги се старее да бъде наоколо. Каква сила тогава Му противостои? Каква сила е замъглила съзнанието ни до такава степен, че с начина си на живот сме докарали цялата планета, от Него подарената ни прекрасна Земя, до заплахата от катастрофа? Каква сила си играе с нас?

Светят вечер прозорците на многоетажните ни блокове. Зад всеки прозорец тече нечий живот. А колко са те — истински щастливите животи на този свят? Говорим за морал, за любов и култура, всеки се опитва да изглежда благопристоен. А в действителност? В действителност най-малко всеки втори външно благопристоен мъжага тайно гледа чуждото; тайно, от външно, уж

благополучното си семейство. Едни от най-доходоносните стоки в държавата ни кои са? Водката и цигарите. Държавата все бди върху монопола по продажбата им. А кой пие? Алкохолиците, които се въргалат до оградите и по входовете? И те също пият, разбира се. Но те нямат чак толкова много средства, че да осигурят процъфтяване на стотици заводи, произвеждащи реки алкохол. Основните консуматори са външно благопристойните и уважаваните.

Издържахме огромен щат милиция, всевъзможни охранителни служби и служби за издирване. За какво? За да събират алкохолиците, скандалджиите? Безсмислици! Та те с такъв щат на МВР за един ден могат да ги съберат всичките. Борбата се води съвсем не с тях, а с външно благопристойните.

Като се замисли човек, съществува цяла армия от спец служби, и тя не седи без работа. Значи, съществува цяла армия, която им се противопоставя; значи, тече неспирна война и ние всичките сме на границата на тези бойни действия. Ние финансираме и двете воюващи армии. Ние се опитваме да подобрим техническото равнище на едната страна — нашите органи на реда, но другата страна тутакси също подобрява своята осигуреност и взема средствата за въоръжаването си пак от нас. Парите винаги имат един източник — човешкия труд. И войната продължава, но на по-високо техническо ниво; продължава не година, не две, продължава хилядолетия. И не е ясно, къде е началото на тази война и кой може да ѝ сложи край. А ние сме в центъра на тези бойни действия и нито един от нас не е неутрален — ние всички сме замесени в тях; ние всички сме замесени в неспирна война — кой непосредствена, кой съзнателно или несъзнателно (като я финансира), кой произвеждайки за нея оръжие. Но иначе се движим под маската на благопристойност. Говорим за наука, за техника, за култура говорим.

Ние, развиващата се интензивно разумна цивилизация, изричаме с умен вид думи за наuchнотехнически прогрес. А защо тогава от крановете ти тече воняща вода, умна цивилизация? Как си измислила да се докараш дотам, и то с умен вид, че водата за пиене трябва да се купува? И тази вода става все по-скъпа с всеки изминат ден.

Ние не искаме да сваляме маските на благопристойност от лицата си. Но защо? Защо толкова неизбежно от година на година усложняваме живота си? Защо толкова необратимо се движим към

някаква зловонна дупка? Движим се и не искаме да си признаем това. Защо никой не спре това движение?

Имаме множество религиозни течения, но нито едно от тях не може да спре това движение. Възможно е да не може да го спре изцяло, но все пак поне забавя ли го? Ако е така, то това е вече садизъм, удължаващ периода на мъченията. Ние продължаваме да се смятаме за умна и благопристойна цивилизация, но защо в тази умна цивилизация у жените изчезва желанието да раждат деца? И вече статистиката говори за това, че нацията измира. Какви сили правят тогава от човека пълен глупак?!

Измина цяла седмица в пълна депресия и апатия към всичко. Тази седмица аз просто я прекарах в леглото, без да ям почти нищо. Към края на седмицата изведнъж ме връхлетя злоба или дори ярост. Прииска ми се да направя поне нещо, въпреки тези сили. Не е важно какви — светли или тъмни. Само да е напук на някои си, управляващи ни... Да им докажа, че човек може да излезе от техния контрол. А какво може да се направи напук? Ако те или Анастасия с тях, искат да пиша, тогава аз няма да пиша. Не може да се яде месо, а аз ще ям месо, ще пуша и ще пия. Съдейки по действията им, това не им харесва. Какво пък, нека се опитат да ми попречат. Употребявах алкохол всеки ден цял месец. В състояние на опиянение бях по-добре, но на сутринта изтрезнявах и пак всякакви обидни мисли ме изгаряха. Защо ли писах? Стараех се да бъда откровен, а станах просто смешна играчка в нечий ръце.

Вече пиян, стигах по стената до леглото. И как ми се искаше да извикам, и то така, че да чуят те, внуците ми и правнуците ми. Да чуят и да разберат. Да разберат! Писах защото, ме отвращава маската на лъжата. Търсех различен път!

ОПИТ ЗА РАЗКОДИРАНЕ

По някой път сутрин в мен възникваше желанието да изляза от пиянския унес: И тогава отивах в банята, за да обръсна порасналата за няколко дена четина. Спомнях си Анастасия, опитвах се да мисля не за лошото, а за онези добри неща, които тя успя да направи. Опитвах се да убеждавам сам себе си, че тя правеше добри неща, но животът продължаваше да подхвърля все нови и нови съкрушителни аргументи. Една сутрин, докато правех поредния опит да изляза от пиянския унес, мой добър познат позвъня на вратата на апартамента, който наемах. Беше рано, дори още не бях се избърснал. Отворих вратата с насапунисано лице.

Владислав беше леко възбуден. След като ме поздрави, каза: „Трябва да поговорим. Ще започна да говоря, докато ти довършваш тоалета си.“

Докато се бърснех, той разказваше, че най-сетне е прочел книгата. Тя го е развълнувала и той е съгласен с Анастасия за много неща. Смята логиката ѝ за желязна, но нещо друго го е развълнувало повече:

— Значи, на теб заради тази среща ти се е наложило да скъсаш със семейството си и да загубиш бизнеса си? Не искаш да продължаваш да се занимаваш с бизнес така ли?

— Така е.

— И си се опитал да организираш „общество на предприемачи с по-чисти цели“, както тя се е изразила, така ли? Пишеш ли следваща книга?

— Засега не пиша. Опитвам се да си изясня някои неща.

— Точно така, тук трябва да се изяснят нещата. И какво си постигнал за пет години познанство с тази отшелница, какво си получил?

— Как какво? Например в Кавказ вече има първи проблясъци за промяна на отношението на хората към долмените^[1]. Представяш ли си колко научни трудове са били изписани за тях, а те никак не са

вълнували хората. Разграбвали ги. Това, което каза Анастасия, веднага действа. В санаториума „Дружба“ са прочели книгата ми и работниците му веднага са се събрали, отишли при долмена, за да положат цветя. И на други места хората променят отношението си към предците, замислят се над...

— Стоп. Напълно съм съгласен с теб. Думите ѝ имат въздействие. И този факт, който спомена, свидетелства за това, а също и за друго нещо. Тя те е направила зомби и ти вече не си ти.

— Защо смяташ така?

— Много е просто. Ти си предприемач, който можеше дори без начален капитал да реализира мащабни бизнес-проекти още в началото на перестройката. Ти си президент на „Асоциацията на предприемачите на Сибир“. И изведнъж внезапно спираш да се занимаваш с бизнес, сам се переш и си готвиш, значи това вече не си ти предишният.

— Чувал съм вече такива доводи, Владиславе, но мен ме развълнува казаното от Анастасия. Мечтата ѝ е красива: „Да пренесе хората през времето на тъмните сили.“ Тя вярва в нея. Помоли ме да напиша книга. Аз обещах. Тя нали е съвсем сама — чака, мечтае. Сигурно по някакъв начин свързва книгата с мечтата си. Сам казваш, че въздействието на казаното от Анастасия в книгата е голямо.

— Тъкмо там е работата, че това също още веднъж нагледно потвърждава намесата ѝ. Помисли сам. Неизвестен никому автор, предприемач, изведнъж пише книга. И за какво? За историята на човечеството; за Космоса; за Разума на Вселената; за възпитанието на деца. Тя започва да въздейства на хората в практическия, в реалния живот, влияе върху делата им.

— Но нали тя влияе положително?

— Възможно е, но работата не е там. Не си ли се замислял от къде на къде изведнъж се оказва способен да пишеш книги?

— Анастасия ме научи.

— По какъв начин го направи?

— Взе пръчица и начерта буквите в пръстта. Цялата азбука. И каза: „Ето ги буквите, които познавате. От тези букви са съставени всичките ви книги — и хубавите, и лошите. Всичко зависи от това, как и в каква последователност ще бъдат наредени тези 33 букви. Има два начина те да се наредят.“

— Значи всичко е просто? Само трябва 33-те буквички в определена последователност да се нареждат? Ти ги нареждаш, а хората после отиват в планините на цели групи, за да положат цветя при долмена. Това е невероятно. Не се побира в нормалното съзнание. Това е присъствие на някаква невидима сила. Тя или те е направила зомби, или те е препрограмирала, или те е хипнотизирала, не знам. Но нещо е направила.

— Самата Анастасия, когато я наричах вещица или изричах такива думи, като „мистика“, „фантастика“, „невероятно“, много се разстройваше, започваше да доказва, че тя е обикновен човек, обикновена жена, само че има много информация. Много по нашите мерки. Тя казва, че хората от първоизвора са могли да притежават такива способности... И освен това... Та тя ми е родила син.

— И къде е синът ти сега?

— В тайгата с Анастасия. Тя казва, че в условията на технократския ни свят е по-трудно да възпитаеш дете и да направиш от него истински човек — изкуствените предмети не са ясни на мъничето. Те го отдалечават от истината. Те могат да се показват само когато той вече е осъзнал тази истина.

— А ти защо не си в тайгата? Не си с нея? Не помагаш да се възпитава синът ти?

— Не е възможно там да живее нормален човек. Тя не иска да пали огън. Храни се своеобразно. Освен това казва... Засега не трябва да общувам с детето.

— Значи, тук в нашите нормални условия тя не иска да живее. Ти там не можеш да живееш. И какво по-нататък? Мислил ли си? Сам си, без семейство. Ами, ако се разболееш?

— Засега не боледувам вече втора година от нищо. Тя ме пооправи.

— И какво, сега никога ли няма да се разболееш?

— Сигурно ще се разболея. Анастасия каза, че всички болезки ще се опитват отново да се върнат, тъй като има много тъмно и пагубно в човека, и в мене, естествено, както във всички. Ето, пуша. Започнах да попийвам. Но главното не е това. Тя казва, че светлите мисли и намерения са малко, а тъкмо те основно противостоят на болезките.

— Излиза, бъдеще като при всички нормални хора в живота ти не се предвижда. Дойдох при тебе с делово предложение. Аз ще те

раззомбирам, разхипнотизирам, а ти, когато станеш нормален, ще ми подскажеш... Ще ми помогнеш да оправя работите във фирмата ми. Нали имаш опит, талант на предприемач си имал. Имаш връзки.

— Няма да мога да ти помогна, Владиславе. Сега не мисля за бизнес. Мислите ми са заети с други неща.

— Ясно е, че сега не мислиш. Трябва първо да дойдеш на себе си. Ти само ми повярвай. Моля те като приятел. После ще ми благодариш. В края на краищата, станалото с теб сам ще можеш да оцениш, когато си в нормално състояние.

— Как може да се определи кое е нормалното състояние?

— Много просто. Ще поживееш нормален естествен човешки живот поне няколко дена. Ще се позабавляваш с момичета. А после ще огледаш последните години от живота си. Ако те устройват, продължавай да се занимаваш и да живееш като сега. Ако видиш в нормално състояние, че си бил хипнотизиран, ще се захванем пак с бизнес. И на теб ще ти е добре, и на мен ще помогнеш.

— Няма да мога с проститутки...

— Защо с проститутки, ние ще отидем при такива, които сами искат. Ще спретнем купон, музика, компания. Можем да отидем на ресторант или сред природата. Всичко ще организирам аз, от теб се иска само да не се отказваш.

— Искам сам да се изясня с себе си. Трябва да помисля.

— Стига си мислил. Приеми предложението ми като експеримент. Моля те, като приятел — дай ми една седмица, после мисли.

— Добре, нека опитаме...

На следващия ден отидохме с кола в съседното градче, където живеели добри, както се изрази Владислав, момичета, стари негови познати.

[1] долмени — каменни праисторически съоръжения. За тях се говори подробно в книгата „Звънящият кедър“, в главата „Твоите светини, Русия!“ — бел.ред. ↑

НАШАТА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ

Жената, която ни отвори вратата, беше привлекателна и съблазнителна. Изглеждаше леко прехвърлила тридесетте, по женски мека, леко притеснена пухкавелка. Не, не беше дебела. Тялото ѝ притежаваше, и то очевидно, всички извивки, вълнували винаги мъжете. Тънкото халатче не ги скриваше. Нейният, приличащ на детски, глас и приветливата усмивка веднага ме предразположиха.

— Здравейте, пътници. Влизайте, влизайте, моля. Светлана ми разправяше за вас. Тя каза, че искате да видите града, да вечеряте в хубав ресторант.

— Искаме. Всичко искаме, и то непременно с вас, хубавици — започна да бърбори Владислав. — Как е моята Светланка, да не би да е излизала с някого?

— Че кога и с кой да излизаме? То се е видяло, че ни е писано цял живот да чакаме...

— За какво да чакате? Ето тук съм, че и приятеля си вода, сибиряк е той, предприемач за милиони. Запознайте се.

Тя пооправи стегнатата си тъмна плитка, вдигна смутено сведения си поглед, отваряйки блеснали сякаш от страст и желание очи, и ми протегна ръката си.

— Аз съм Лена. Здравейте.

— Владимир — стискайки пухкавата ръка, се представих и аз.

Докато Лена приготвяше кафето за всички в кухнята, ние се измихме в банята и огледахме двустайния ѝ апартамент. Апартаментът много ми хареса. Разположението на стаите беше обичайно, както при повечето други, но поддържането, чистотата и уютът бяха необичайни. Всичко сякаш си имаше място, нищо излишно. В спалнята тапетите бяха на сини цветчета, пердетата — с волани и в тон с тапетите; килимът и покривката върху широкото легло също си подходяха. И този цвят, и спретнатостта някак си успокояваха, сякаш леглото те подканваше да си полегнеш. Ние се настанихме в креслата в по-голямата стая, Владислав включи касетофона и ме попита:

— Е, как ти се струва домакинята?

— Хубава. Но защо не е омъжена?

— А защо не са омъжени милиони други жени? Ти какво, не си ли чул, че ние мъжете не стигаме за всички?

— Чух, но тя не е като всички. Хубава е и е успяла да превърне апартамента си в уютно гнезденце.

— Да, успяла е. Печели добре. Тя е първокласна фризьорка. Дори не е просто фризьорка, а стилистка. Взима участия в различни конкурси, при нея идват женички от по-богатите, записват се на опашка и плащат добре:

— Може би е повлекана.

— Не е повлекана. Светка ми разправяше, че още в училище Ленка излизала с един двойкаджия от по-горните класове. После, след училището, го зарязала, а той доста време я е ухажвал, сбивал се с всеки, който се опитвал да я изпраща. Пред очите на Ленка жестоко пребивал момчетата с приятелите си. Дори са го осъждали за хулиганство. Тя го съжалявала, никога не се изказвала срещу него като свидетел. Винаги казвала, че е била полуприпаднала и нищо не помнела. Затова само веднъж са успели да го привлекат под отговорност за побой над синчето на един високопоставен татко.

— Ами, тогава е фригидна и няма нужда от мъже.

— Още как, фригидна. Ти, май не забеляза, как веднага те стрелна с очищата си — както питон зайче. Като че ли веднага е готова да скочи в леглото.

— Не преувеличавай.

— Ти не търси кусури, по-добре се наслаждавай, възползвай се от ситуацията. Нали се разбрахме да се отпуснем, ето — отпусни се.

Лена донесе кафето върху красива табла. Тя се бе преоблякла в добре прилягащ по тялото сукман и леко се бе гримирала. Изглеждаше още по-хубава отпреди и попита:

— Ако сте гладни, мога бързо да приготвя нещо.

— Не — отговори Владислав, — ще хапнем в ресторанта. Ти се обади в някой по-добър и поръчай маса за четирима.

Докато пиехме кафето, Лена се обади в ресторанта, поръча маса на някакъв, явно свой познат, администратор. Приказваше с него на „ти“ и му даваше наставления: „Моля те, постарай се да е на хубаво място, ще съм с много приятни кавалери.“

В ресторанта отидохме вечерта, след като обиколихме града и околностите с кола, разглеждайки местните забележителности.

Услужлив портиер, с богата униформа, разтвори с широк жест вратата на ресторанта. Управителят ни заведе на маса в отсрещния край на залата. Мястото наистина беше хубаво — върху леко възвишение. Целият ресторант и естрадата се виждаха добре. Залата, на очевидно скъпия ресторант с красиви релефни украшения по стените и тавана, беше вече почти пълна. По всяка вероятност тук можеха да си позволят да се забавляват само състоятелни хора. Решихме да не си отказваме нищо — поръчахме скъпи предястия, хубаво вино; за мен бутилка водка. Когато оркестърът засвири танцова музика, някакво танго, Владислав веднага предложи да танцуваме и ние отидохме на дансинга. В ръцете ми меко се полюшваше уютното и снажно тяло на Лена. Вече леко опиянен, още повече се опияних от аромата на парфюма и очите ѝ. Спуснатите мигли от време на време прърхаха нагоре и очите ѝ гледаха ласкаво направо в моите — сякаш горяха с огъня на предстояща страст. И като че ли засрамени от страстта на този поглед, миглите отново се спускаха.

Когато се върнахме на масата, вече бях забравил всичките си страдания и търсения. Беше ми опияняващо хубаво и бях благодарен и на Владислав, и на Лена, и въобще на всичко. Значи, може да се живее хубаво, ако не се ровичкаш в живота, а се наслаждаваш на благините му.

Налях на всички вино, на себе си — водка. Тъкмо когато исках да предложа на всички да пийнат и да кажат тост, Владислав ми попречи. След танца със своята Светлана, той се върна някак си нервен. Веднага запали, тръсна пепелта от цигарата си в салатата; без да чака никой, сръбна от виното и се умълча, въртейки се неспокойно на стола си. Тъкмо исках да се хвана за чашата, да кажа тост, той занарежда:

— Изчакай, тук има една работа... Възникна една работа. Нека излезем. Трябва да поговорим. Без, да дочака отговора ми, той рязко се изправи: — Вие, момичета, поклюкарствайте. Ние ей сега ще се върнем.

Излязохме в просторното фойе на ресторанта. Владислав ме повлече в далечния ъгъл зад шадравана и със снишен глас злобно изстреля:

— Каква мръсница само! Имаше право ти... Да видиш каква мръсница.

— Коя е мръсница? Ако си се скарал с твоята Светка, не разваляй вечерта на другите.

— Не Светка... Ленка ни нагласи, по-точно тебе, ама и аз ще си го получа заедно с теб. Няма да те изоставя.

— Можеш ли да обясниш по-ясно по какъв начин е могла тя мен или нас да ни нагласи? На кого, за какво?

— Докато танцувахме, Светка ми разказа. Нали й разправих за теб. Затова й домъчня за тебе... Щом те видя... А докато танцувахме ми разказа всичко.

— Какво ти е разказала?

— Ленка е мръсница. Изглежда, тя е болна мазохистка. Извратена. Представяш ли си, мъжете й се лепят, тя се закача с тях, после отива на ресторант. Масата непременно сама поръчва, чрез своя познат, а онзи мазник веднага съобщава на този мафиот.

— На кой мафиот?

— Ами онзи, повтарача, с който тя още в училище е имала вземане-даване. Нали ти разправях, той, гаджетата й още на младини е пребивал другите момчета с приятелите си. А сега е станал местен мафиот; или се прехранва с рекет. Ами, общо взето, тя знае, че щом поръчва масата чрез познатия си, той непременно ще съобщи на този мафиот. И той направо в ресторанта, но по-често после, на скришно място, причаква с бандитите си и пребива до полусмърт Ленкиния кавалер. Цялата тази екзекуция непременно трябва да става пред очите й. Тя получавала много голямо удоволствие от това, а може би и свършвала даже. Светка казва, че това при нея е станало като болест. Тя си е признала на Светка веднъж, че дори по някой път изпитва оргазъм от тези сцени.

— А той, този бившият повтарач, защо го прави?

— Кой го знае защо? Може би я обича както преди, може би на него също му доставя някакво извратено удоволствие. Светка казва, че Ленка се прави на невменяема, а той след побоя я изпраща до вкъщи, остава при нея през нощта. А какво правят там при нея, не се знае.

— Защо тогава той не се ожени за нея?

— На теб какво ти пука, защо не се жени? Нали ти казвам, това при Ленка е като болест. Все едно продължават юношеските години. А

ако се оженят, ще остане само гол бит. Тук тя изпитва удоволствие, а от бита — какво удоволствие? Тя е болна, така казва Светка. А на нас какво ни пука, трябва да мислим за себе си, как да се измъкнем сега.

— Нека си тръгнем от този ресторант, щом казваш, че могат да съобщят на повтаряча.

— Късно е. Той вече е тук с мутрите си. Наблюдават ни... Светка казва, че той първо ще дойде на масата ни, много възпитано ще поиска разрешение да танцува с Ленка, ще потанцува, ако не му откажат; ако му откажат, спокойно ще си отиде, но крайт винаги е един и същ — издебват и бият до полусмърт. Ако има ценни вещи, лешоядите му ги вземат. Аз часовника си, „Ролекса“, вече го дадох на Светка. Ако имаш нещо такова, давай, също ще ѝ го дам.

— Нямам нищо ценно. Виж, а как така те не се страхуват от милицията?

— Нали ти казвам, така нагласяват всичко... той си има адвокат... И това не е всичко — така могат да обърнат нещата, че уж защитават жената от изнасилвач.

— А Ленка, значи като свидетел мълчи?

— Мълчи, мръсницата, прави се, че не помни нищо, като че ли е била в шок или припаднала. Виновен съм пред теб. Накиснахме се, но аз, струва ми се, измислих... Измислих. Дай да направим нещо, да се сбием, да се скараме помежду си, за да ни приберат в милицията. По-добре да изкараме в изтрезвителя, да платим глоба, но поне ще останем читави.

— Е, не, няма да стане. Няма да се наказвам сам, за да им доставя удоволствие. Нека изчезнем двамата през някой заден изход, после ще се обадиш на твоята Светка, ще ѝ поръчаш такси.

— Няма да можем да се измъкнем, те вече са тук. Ако тръгнем, ще ни върнат. По този начин ще изядем боя два пъти. Ще изкарат още, че искаме да се измъкнем, без да плащаме.

— Ако няма изход, нека поне се забавляваме. Поне да им полазим по нервите на тези гадове. Жалко, че такава вечер се развали, на мен ми беше хубаво.

— Та как да се забавляваме сега, как?

— Нека отидем да се напием едно хубаво, за да не ни пука за нищо, да се отпуснем, докато има време. Ти само не давай вид, не се нервирай предварително.

— Та аз какво, за себе си ли се нервирам? За тебе се страхувам.

— Да тръгваме.

Отидохме на масата. Разкошният голям ресторант светеше с великолепието на изисканите тоалети на дамите и на техните, изглежда, истински украшения. Много съвсем млади красавици също искряха с накитите си сред величави мъже. Забавляваха се онези, които се наричат „нови руснаци“. Но те също са Русия — значи, забавляваше се Русия по начин, по който само тя може да го прави — с широчина и хъс. И широчината непременно щеше да се покаже, а засега всичко си беше с чинно великолепието и разточителство. Когато седнахме на масата си, веднага напълних догоре чашите и казаха: „Предлагам да пийнем за удовлетворението. Нека всеки от нас, седящите тук, донесе поне един миг удовлетворение на другия. За удовлетворението.“ Ние с Владислав пихме до дъно, жените наполовина. Придърпах моя стол плътно до този на Лена, бързо я прегърнах, слагайки ръката си върху наполовина разголената от деколтето гърд, и започнах да ѝ говоря тихичко на ухото.

— Ти си красива и уютна, Лена. Би могла да бъдеш хубава съпруга и майка.

Тя, отначало сякаш смутена от прегръдката ми и лежащата върху гърдите ѝ ръка, се опита да се отдръпне, но не много настоятелно, точно обратното, веднага леко склони към мен главата си. Така започна играта по техните и нейните правила. И аз се нагласявах в играта, както можех, без самият да осъзнавам все още защо го правя; сякаш нарочно, за удоволствие на някакви тъмни сили, приближавайки тъжната развръзка. И тя настъпи.

От масата до естрадата се надигна едър здравеняк с дебел врат. Той известно време, без да откъсва поглед, гледаше в нашата посока, а щом засвири танцова музика, закопча сакото си и със сигурна стъпка тръгна към масата, на която седеше компанията ни. Насред път той изведнъж спря и започна да гледа, отново без да се откъсва поглед, в друга посока. И мнозина от залата започнаха да извърщат глави. Някои жени и мъже дори станаха от местата си, сякаш поразени от нещо, което се случваше. Аз също погледнах натам, накъдето бяха се вторачили всички, и онемях от изненада.

От входната врата към естрадата вървеше Анастасия. Нейната свободна, дори предизвикателно свободна походка и облеклото ѝ не

можеха да не поразяват. Облеклото! Всичко на всичко тя беше със старата си чистичка блуза, с поличката и майчината си кърпа, но този път те изглеждаха така, сякаш най-известният в света дизайнер в порив на вдъхновение е създал специално за нея супер ансамбъл, който засенчи всички модни тоалети на жените, изглеждащи досега изискани.

Може би изглеждаше така, защото обикновените ѝ дрехи се допълваха от необичайни украшения; или походката, излъчването...

От ушите на Анастасия висяха, като обеци, две малки зелени клонки с пухкави иглички. Лента, сплетена от някакви треви на плитка, като диадема, обхващаше главата ѝ, придържайки гъстата златиста коса. На челото в лентата беше вплетено, горящо като рубин, малко цвете. Тя беше гримирана, над миглите ѝ имаше зелени сенки. Носеше същата пола, както и преди, но цепната до бедрото. На кръста си имаше колан, направен от кърпа, завързана на панделка. Немислимия ансамбъл допълваше необичайна, супермодерна чанта, в която се беше превърнал платненият ѝ вързоп. Тя беше завързала към неизчистена от кората пръчка краищата на парче плат и към него беше прикрепила, сплетено от трева, ремъче. Така се бе получила модерна чанта. И облечена във всичко това, тя вървеше някак свободно и уверено, с походка каквато супер модел или манекенка не може да измисли.

Анастасия стигна до площадката, където няколко двойки започваха да танцуват някакъв бърз танц. Изведнъж, в такт с музиката, тя се завъртя няколко пъти, като извиваше цялото си тяло. То, с всичките си части, изобрази красиви движения. После Анастасия вдигна ръце над главата си, изръкопляска и се засмя, а залата експлодира от мъжки аплодисменти. Анастасия се упъти към нас. Двама келнери я попитаха нещо, тя посочи с ръка към нашата маса и един от келнерите, грабнал стол с дърворезба, тръгна след нея. Минавайки покрай насочилия се към масата ни познат на Лена, Анастасия спря, погледна го в очите, изглежда му намигна, и тръгна към нас.

Аз седях, все още прегръщайки Лена, като онемял и наблюдавах. Всички на масата престанаха да приказват и също наблюдаваха.

Анастасия дойде на масата ни като че ли нищо не се е случило, като че ли е трябвало да дойде, и ни поздрави:

— Здравейте, приятна да ви е вечерта. Здравейте, Владимире. Може ли... Нали няма да възразявате, ако седна при Вас за малко?

— Да, разбира се, заповядай, Анастасия — започнах аз да говоря, вече дошъл на себе си от неочакваното ѝ появяване. Станах да ѝ предложа моето място, но услужливият келнер вече постави донесения стол. Другият келнер отмести чинията ми, сложи пред Анастасия чиста чиния и предложи менюто.

— Благодаря — каза Анастасия, — засега не съм гладна.

Тя мушна ръка в модерната си чанта, извади оттам червени боровинки, увити в голям лист и ги изсипа в чинията. Като я преместваше в средата на масата, тя се обърна към нас:

— Заповядайте, моля.

— И как се озова изведнъж тук, Анастасия? Ти какво, по ресторантите ли ходиш? — попитах аз.

— Дойдох ти на гости, Владимире. Усетих, че си тук, затова реших да вляза. Много ли попречих?

— Изобщо не си попречила, но защо си се издокарала толкова необичайно, гримирала си се?

— Не бях издокарана и гримирана, но когато дойдох на вратата на ресторанта и поисках да вляза, портиерът не ме пусна. Другите ги пускаше, отваряше вратите пред тях, покланяше им се, а на мен ми каза: „Дръпни се, лелко, не е за теб капанчето.“ Дръпнах се в тъмното и наблюдавах, за да разбера защо другите ги пускат. Разбрах, че са облечени по друг начин и външно се държат различно. Бързо схванах всичко. Намерих две подходящи дървени клонки, разцепих Ги с връхчето на нокътя си и закрепих на ушите украшенията. Ето, виж. — Анастасия обърна ухото си към мен, за да покаже изобретението си. — Как е, хубаво ли е станало?

— Хубаво.

— И чантата бързо изработих, направих и колана от кърпата и се гримирах със сок от лист. Жал ми е само, че се наложи да сцеля полата...

— Не е имало нужда да я цепиш толкова много, чак до бедрото. До коляното щеше да е достатъчно.

— Исках всичко да е най-добре, за да ме пуснат.

— А откъде взе червило? Върху устните ти има истинско червило.

— Това вече е отгук. Когато портиерът отвори вратата пред мен, отидох до огледалото в фоайето, за да се видя. Стана ми интересно. Там стояха жени и ме гледаха. Една дойде при мене и ми казва някак си развълнувано: „Откъде си изнамерила такива парцалки? Искаш ли да си менкаме всичко. Ще ти дам и пръстена си и дрънкулките. Ако искаш, ще ти доплатя в зелено.“

Бързо ѝ обясних, че тя може сама да си изработи такава премяна. Първо ѝ показах клончето-обица. Останалите жени ни наобиколиха и също гледаха. Едната все повтаряше: „Ама че работа, да не повярваш.“ Другата започна да разпитва, откъде да вземе списанието, в което има такива модели, къде е разработен този стил. А онази, която дойде първа, каза, че ако започна да мърсувам тук, да знам, че тя е главната и не признава никакви сводници, защото те са свободни жени. Тя ще прегризе гърлата на които и да са мутри.

— Това е Ана-повлекана — каза Света. — Тя е луда, от нея наистина се страхуват. Ако някой я притисне, такива главоболия може да му докара, такива интриги, така на всички ще им сблъска главите, че дълго да я помнят.

— Луда... — замислено изрече Анастасия. Очите ѝ бяха тъжни, домъчня ми за нея. Искаше ми се нещо поне да направя за нея. Когато ме помириса и попита за парфюма, подарих ѝ пръчицата, в която имаше кедрово масло. Научих я, как да я ползва и тя веднага напарфюмира и приятелките си, а на мен ми подари червило и моливче, за да правя контур на червилото. Първо не стана както трябва. Ние се смяхме. После тя ми помогна и ми каза: „Ако има нещо, ще ме потърсиш.“ Предлагаше ми тяхната маса в залата, но ѝ отговорих, че дойдох само да поздравя моя... — Анастасия се позапъна, после помисли и каза: — Да поздравя теб, Владимире, и вас. Нали ще можеш да се разходиш с мен из града? До морето подухва ветрец, там въздухът е по-хубав. Или искаш да останем още тук с приятелите си, Владимире? Ще почакам, докато свършиш всичко. Или аз... не съм ли попречила?

— Изобщо не си попречила, Анастасия, много се радвам да те видя. Просто отначало се шашнах от неочакваното ти появяване.

— Така ли? Тогава може би да отидем да се разходим покрай морето? Двамата или всички заедно? Ти как искаш?

— Да тръгваме, Анастасия. Да тръгваме двамата.

Но не ни се удаде да си тръгнем толкова лесно. Към масата вървеше познатият на Елена и той сигурно също дълго се е съвземал от неочакваното появяване на Анастасия. „Трябваше по-рано да тръгнем“, си помислих, но сега вече беше късно. Те пристъпиха към извращения си сценарий. И Елена като че ли вътрешно се беше приготвила, някак си се изправи, сведе поглед надолу, започна неестествено да си оправя косата.

Той дойде на масата, но не спря пред своята Елена, а пред Анастасия. Леко се наведе и без да забелязва никой, освен Анастасия, изрече:

— Госпожице, моля, позволете да ви поканя на танц.

Елена дори зяпна от учудване, когато той покани Анастасия. Анастасия се изправи, усмихна се и отговори:

— Благодаря Ви много за поканата. Седнете, моля, на мястото ми. Вие тук ще липсвате. Аз сега нямам настроение за танци. Ние току-що решихме с моя... с моя кавалер да отидем да се разходим на чист въздух.

Той я послуша и, без да откъсва поглед от нея, седна на стола ѝ. Ние двамата тръгнахме към изхода.

Реших да се отдалеча от ресторанта, малко да се разходя, както искаше Анастасия, а после да взема такси и да отида до апартамента. Беше някъде към десет вечерта. От сенчестата алея се спуснахме върху каменистия бряг на морето. Още преди да стигнем до водата, чухме изскърцването на спирачки. Обърнахме се. От спрелия горе, до банкета на пътя, джип към нас вървяха петима здравеняци. Когато ни заобиколиха, видях сред тях и повтарача с дебелия врат. Той спря малко по-надалеч от заобиколилата ни четворка, но тъкмо той започна разговор:

— Ти, братле, по-добре се връщай в бара. На дамата без теб ѝ е скучно. — Не му отговорих и той продължи: — Ти к'во, глух ли си, на теб ти говоря да се върнеш при дамата си. Сбърка си дамата и си тръгна с друга. Ние ей сега ще ти помогнем да се върнеш.

Най-близкият до мен, напопан мъжага, направи крачка към мене. Изкрещя: „Бягай, Анастасия!“ Реших пръв да го фрасна и да се бия до последно, за да може Анастасия да избяга. Опитах се пръв да нанеса удар, но той успя да хване ръката ми и ме удари в слънчевия сплит, а после и по лицето. Щях да падна върху камъните. Сигурно

бих си ударил главата, но Анастасия сложи ръката си и смекчи удара. Виеше ми се свят и ми беше трудно да дишам. Лежах и гледах как се приближават към лицето ми краката на напompания, обути в боти с метален кант. Мина ми мисълта: „Сега ще действа с краката.“ Като се приближи, той замахна с крак. Изведнъж Анастасия направи това, което в подобна ситуация биха направили повечето жени — тя започна да крещи. Но крясъкът й!... Той само в първия миг беше нормален. Звукът му веднага изчезна, а беззвучният й крясък до болка преряза тъпанчетата. Видях как заобикалящите ни хора изпускат всичко от ръцете си и се хващат за ушите. Трима паднаха на коленете си и започнаха да се гърчат. А тя, затиснала с дланите си ушите ми, поемаше въздух и пак крещеше. Крясъкът й, наподобяващ ултразвук, караше всички (вече дотичали при нас хора) да се гърчат на колене. Те не разбираха какво става, откъде идва този непоносим режещ звук. И аз през дланите й усещах режещото му въздействие, може би не толкова силно, колкото другите, но все едно болеше. После видях как отгоре откъм пътя тичат към нас група жени. Анастасия престана да крещи, отпусна ръцете си, аз седнах върху камъка. Жените бяха въоръжени — коя с бутилка, коя с гаечен ключ. Една тичаше с милиционерска палка, друга — с масивен свещник. Най-отпред тичаше Ана-повлекана. Тя държеше в ръцете си гърлото на счупена бутилка от шампанско. От двете жигули, спрели до джипа, с които бяха пристигнали, бавно вървеше още една дебелана — беше облечена в халат, вероятно станала направо от леглото и не успяла да се дооблече. По някакъв начин шефката на момичета от занаята, като по тревога, бе събрала всичките си другарки по бизнес.

Отчаяна и разрошена, Ана спря на пет метра от нашата група, която живописно седеше или лежеше върху камъните и започваше да идва на себе си. Стоеше само Анастасия, тъкмо към нея се обърна Ана:

— Много мъжки си забърсала, душа, не са ли ти омръзнали?

— Само с единия исках да говоря — спокойно отговори Анастасия.

— А останалите пък к'во дирят тук?

— Дойдоха за нещо. Не знам какво искаха.

— Ти не знаеш, а аз знам к'во искат тез' влечуги — отговори Ана и избълва ругатни по адрес на Ленкиния познат. — Колко пъти да ти казвам, дръвник такъв, да не закачаш ти, пиявицо, момичетата ми?

— Тя не е от твоите — глухо отговори бившият повтаряч.

— 'Сички са мои, ако са колежки, разбра ли, малоумник такъв. Аз на тебе и на мазниците ти ще ви накълцам мутрите, ако поне за едно от момичетата ми се полакоми сутеньорската ти мутра. Запомни го. Няма да търпя нито един сводник на територията си, нито една гадина няма да търпя. Малко ти е на бизнесмените да пиеш кръвчицата! Още и с нас искаш да търгуваш.

— Съвсем нагла си станала. Тя не е от твоите. Тя е нова. Само исках с нея да поприказвам. А ти, Ана, си забравяш гъола. За к'во се набутваш? На теб к'во ти пука за нея?

— Приятелка ми е. Разбра ли? А на теб ти стигат приказките с твоята садистка.

— Съвсем откачи, на теб скоро 'сички женски ще са ти приятелки, така ли? — гласът на главатаря вече не беше изплашено глух и аз разбрах защо.

Докато Ана приказваше с него, приятелите му са се бяха съвзели. Застаналото до главатаря си ниско момче, държеше пистолет, насочен към Ана. Вторият вече държеше под прицела на пистолета си момичетата, стоящи зад Ана. Младите жени, въоръжени както им дойде, стояха под дулата на бандитските пистолети. Разправията очевидно не приключваше в тяхна полза. Беше абсолютно ясно — още секунда и те ще бъдат смазани морално, осакатени физически и ще загубят свободата си или прехраната си. Много ми се прииска по някакъв начин да повлияя върху ситуацията, да не допусна страшната развръзка. Дръпнах за ръката стоящата до мен Анастасия, която съсредоточено наблюдаваше ситуацията. Затиснах ушите си с ръце и бързо казах:

— Крещи, Анастасия. Бързо крещи.

Тя свали ръката ми и попита:

— Защо да крещя, Владимире?

— Ти не виждаш ли, че това е разчистване на сметки. Тези жени сега ще бъдат накълцани, ще ги осакатят. Те загубиха. За всички тях това е краят.

— Не за всички. Духът на три от тях все още се бори.

— И каква е ползата от духа пред пистолетите, те загубиха.

— Още не са загубили, Владимире. Докато Духът им се бори, никой не бива да се намесва. Чуждата намеса може да поправи дадена

ситуация, но ще ги направи несигурни в себе си и много други ситуации в този живот няма да се окажат в тяхна полза. Те ще започнат да се надяват на помощ отвън.

— Поне сега зарежи философията си. Казвам ти, ситуацията е ясна... — замълчах, разбрах, че няма начин да убедя Анастасия. И със съжаление си помислих: „Де да можех и аз да крещя така...“

Забелязал готовността на приятелчетата си, ухажорът на Лена се ухили и вече с чувство на превъзходство над ситуацията се обади:

— Нали ти казвах, Ана-повлекана, съвсем си се разпасала. Но този път нашето ще е. Айде да си хвърляте инструментите, женски. Хвърляйте и се събличайте, сега наред ще ви оправяме.

Ана огледа застаналите и залегнали с пистолетите си бандити и отговори с въздишка:

— Може би не трябва 'сичките, само аз не ви ли стигам?

— Аха, мръсница. Виж как запя друго — отговори главатарят под кикота на приятелчетата си. — Няма да ни стигнеш, 'сичките ще ви научим — тепърва ще работите за нас, кучки.

— Че от'де толкоз' силица, та да ви стигне за 'сичките. Поне за една да има, — смеейки се отговори Ана.

— Затваряй си устата, мръснице. 'Сичките ще ви оправим.

— Съмнявам се, мисля, и с една няма да се справите.

— 'Сички до сутринта ще ви чукаме.

— Ех, как си ми омръзнал с тез' твоите обещания, гълъбче, не им вярвам аз, в мъжкото ти достойнство не вярвам.

— Сега ще повярваш, кучка. Ще ти разбия мутрата! — вече разярен изхриптя главатарят и направи крачка към Ана, слагайки бокс на ръката си.

Ана отстъпи една крачка и извика на своите:

— Дръпнете се настрани, момичета.

Момичетата направиха няколко крачки назад, само начумерената дебелана с халата остана да стои настрана като онемяла. Когато дангалакът направи още една крачка към Ана, мълчаливата дебелана изведнъж изрече провлечено:

— Ана, Ана бе, к'во се мотаме... Да почваме, или к'во?

— Пак не те свърта, Машка — отговори отстъпващата Ана. — Ами почвай, щом не те свърта.

Дебеланата много спокойно и по женски меко дръпна пешовете на халата си. Копчетата хвъркнаха, разголиха се гърдите ѝ и много тесни бикини, и... Под халата на дебеланата имаше автомат „Калашников“ със заглушител и оптически мерник за нощно виждане. Тя презареди, сложи приклада на автомата на рамо и го притисна към бузата си, вперила поглед в мерника:

— Само че, Маша, недей с откос. Тука не ти е гореща точка. Давай с единични. Нали знаеш. Всеки патрон струва пари — съветваше Ана.

— Аха — отговори без да се откъсва от мерника дебеланата. Тя веднага направи с интервал от секунда пет единични изстрела. Но какви! Първият патрон откъсна тока от обувката на главатаря, а може би му нарани и крака. Той се втурна в посока към морето, куцайки. Другите четири патрона се залепиха до всеки от бандитите. Те веднага се затичаха да се крият зад камъните, а за който нямаше камък наблизо, падна на земята по очи.

— Ана, кажи им да пълзят към водата, бе. Щото рикошетът може да ги осакати. Мамка му! — изрече дебеланата, без да сваля автомата.

— Нали чухте, гълъбчета. Ще трябва да стоите във водата. За патрончетата, дето рикошират, Машенка още не се е научила да отговаря — нежно съобщи Ана на вече и без това пълзящите към водата напомним мутри.

След минута всички те, заедно с главатаря си, стояха до кръста в морската вода.

Ана отиде при Анастасия и те известно време, мълчейки, се гледаха в очите. Стояха и се гледаха без да говорят. После Ана тихо и с някаква тъга каза:

— Ти, душа, искаше да се поразходиш тук с приятелчето си. Върви да се разхождаш. Вечерта е прекрасна, тиха и топла.

— Да. Хубав въздух се носи към града — отговори Анастасия и добави: — Ти се измори, Ана, може би имаш нужда от почивка в градината си?

— Може би... но ми е жал за момичетата и ме раздира злоба на тез'... мъжки. А ти от село ли дойде?

— Да.

— Хубаво ли е на твоето село?

— Хубаво е, но не винаги е спокойно; когато на други места някому не е хубаво, както тук сега.

— Не го мисли. Ела пак. Тръгвам аз. Трябва да работя. Вие тук се разхождайте на спокойствие.

Ана тръгна към колите, след нея — и компанията ѝ. Когато минаваха покрай седящата върху камъка дебелана, върху чиито голи колене лежеше автомата, Ана каза:

— Ти си почини тук, Маша. Ние после ще изпратим кола да те прибере.

— Мен клиент ме чака, нали съм направо от него. А той, нали вече си плати.

— Ще ти обслужим клиента. Ще му кажем, че те е заболял корема. Шампанското, виж, било кофти.

— Пих водка. И то само половин чаша.

— Ами, нещо си изяла...

— Не съм яла. Замезих с един бонбон и с пасти.

— Ето, виж. Пастите, значи, били стари. Колко изяде?

— Не помня бе.

— Тя по-малко от четири наведнъж не яде — каза едно от момичета. — Така е, нали, Маша?

— Може и така да е. Поне ми оставете цигара тогава. Щото е скучно тука. — Ана сложи до дебеланата пакет цигари, запалка и момичетата си тръгнаха.

— Хей — чу се глас от водата, — вие защо таз' вашта я оставяте на камъка?

— Оставяме я, гълъбчета, оставяме я — отговори Ана.

— Нали преди ви казах, само една ще ви стигне. Искяхте 'сичките. А с вас и на едната ѝ е скучно.

— Ако мъжете научат за издевателствата ви... Ако научат... Никой после няма да легне с вас. Няма да легне, дори и сами да плащате.

Пет глухи изпуквания на равни къси интервали се чува откъм камъка. Пет изплясквания се чува във водата — по едно до всеки от мъжете, като ги принудиха да навлязат още по-навътре в морето. Ана се обърна.

— Вие, момчета, само не нервирайте Машенка. А с когото трябва, ние ще сме нежни, ласкави. Верни като кученца ще сме. С

когото трябва, разбрахте ли, бе? Но с кого ли... — И изведнъж със звънлив и отчаян глас, катерейки се нагоре към пътя, Ана запя:

*Обраснаха пътеките, изсъхнаха лаленцата,
където минаха на милия краченцата.*

И в тон с гласа ѝ, с интонации на отчаяние и тъга, подхванаха и младите повлекани, като се катереха нагоре:

*Обраснаха пътеките с мъх и трева,
милият прегръща друга жена.
Къде си ми мили, къде ли пропадна?
Горкото сърце как боли, как страда.*

Те заминаваха с песен за пътеките си, заминаваха да вършат работата си.

ТВОИТЕ ЖЕЛАНИЯ

Заедно с Анастасия стигнахме до апартамента ми почти към полунощ. Пъхайки ключа в ключалката, усетих колко силно съм се изморил през този наситен със събития ден. Щом видях кревата, казах на Анастасия, че много ми се спи и веднага отидох да взема душ. Когато излязох, Анастасия ми каза:

— Оправих ти леглото, а аз ще легна на терасата.

„Сигурно ѝ е задушно в апартамента на панелния блок“, си помислих и отидох да видя, как е подредила леглото си на терасата. На пода на терасата тя беше сложила пътеката, върху нея — бяла хартия, която стопаните бяха приготвили за залепване по стените под тапетите. Наместо възглавница беше сгънала блузата си и до нея имаше малко клонче.

— Как може да се наспи човек тук, твърдо е, ще е студено. Ти, Анастасия, поне вземи одеяло.

— Не се безпокой, Владимире, тук е хубаво. Въздухът е свеж, звездите се виждат. Колко звезди има на небето днес, виж! И ветрец подухва ласкав, топъл — няма да измръзна. Ти си лягай, Владимире, аз ще поседна до теб за малко на ръба на леглото ти, а щом заспиш, също ще си легна.

Легнах в направеното от Анастасия легло и мислех, че веднага ще заспя от умора, но изобщо не стана така. Мисълта или осъзнаването на това, че човек, всички хора са просто играчки в ръцете на някакви случайности, като че ли ме изгаряше отвътре целия, не ми даваше покой. После започна да нараства раздразнението срещу онези, които подреждат тези случайности и срещу Анастасия; и срещу Анастасия, защото, както смятах аз, тя също е напълно възможно да е съпричастна към формирането на тези „случайности“, поне в моя живот.

— Безпокои ли те нещо, Владимире? — тихо попита Анастасия и аз дори се понадигнах.

— И ти още питаш? Аз ти повярвах... Искаше ми се да ти вярвам... Особено за това, че човек, че всеки човек е способен сам да построи живота си щастливо. Особено повярвах за екологичните селища, в които хората ще живеят осигурени от родовата си земя. Децата си ще възпитават щастливи. Ще има там хубави училища за децата. Повярвах ти, че всеки човек е любимо дете на Бога. „Човекът е венец на творението.“ Нали така казваше? Казваше, нали?

— Да, Владимире, казвах ти това.

— И още как, разбира се, че си ми го казвала. И колко убедително ми доказва всичко. Не само че ти повярвах, започнах да действам, да организирам селището. Вече са подадени документите по разните там инстанции. Във Фонда събират заявления от хората. Проектът е поръчан, планирането на градините и въобще на разните там насаждения; Добре, ако само съм ти повярвал и край, но аз с радост започнах да действам. Ти знаеше! Ти знаеше, че ще действам!

— Да, Владимире, знаех. Ти си предприемач. Ти винаги си готов за реални действия, за реализиране...

— Винаги съм готов ли? Колко е просто всичко. Разбира се. За това не е нужно да си ясновидец. Всеки предприемач, щом повярва в нещо, ще започне да действа. И аз като глупак съм започнал.

Повече не можех да лежа, скочих от леглото, отидох при прозореца и отворих малкото прозорче, защото в стаята или вътре в мен стана горещо.

— И защо си сметнал за глупави действията си, Владимире? — спокойно попита Анастасия?

И спокойствието й, и преструването, както сметнах тогава, още повече ме ядосаха.

— И ти го казваш толкова спокойно? Спокойно! Като че ли не знаеш, че човек в действителност е винтче в нечий ръце. Управляват го, човека, чрез различни обстоятелства. С лекота някакви сили могат да управляват всеки човек. Ако поискат, ще въвлекат половината човечество във война. Ще го въвлекат и ще гледат отнякъде, отгоре или отстрани, как хората се избиват един друг. А ако поискат, ще му пробутат някаква религия и пак ще наблюдават, как хората от различни религии воюват за вярата си. Ако поискат, могат и с един човек да си поиграят. Убедих се в това. Убедих се благодарение на хората, способни да анализират събитията, на умните хора.

— И по какъв начин им се удаде на умните хора така да те убедят, че човек е само играчка в ръцете на някакви сили?

— Прослушах един доклад. Там ставаше дума за мен. Заинтересуваха се умните хора от това, което става в обществото заради книгите. От теб се заинтересуваха и от мен. Проследили са всеки ден от престоя ми в Кипър, когато писах четвъртата книга. Зафиксирали са всичко, а после са направили анализ. И аз, представи си, не съм им обиден за това, че са ме следили. Дори съм им благодарен, защото най-накрая ми отвориха очите. Показаха ми, как си играят с човека. Случайностите не съществуват, тях ги нагласяват, уверих се в това от собствен опит.

— От какъв опит, нима ти си правил опити, Владимире?

— Не съм правил, с мен са си правили опити. Когато бях в Кипър, споменах за речна риба — и рибата се появи. Казах за кедри — и кедрите се появиха. Поисках да отида нощем в църква — и църквата се появи, и вратите на църквата през нощта се отключиха. Много работи още се случваха, само и само да пиша — сигурно онова, което им трябва на тях. Но най-главното е, че се появи и внучката на богиня Афродита. Бях казал на някои хора в Кипър, че искам да се срещна с внучката, защото ми бяха писнали вече с тяхната Афродита. Навсякъде са разлепени плакати за къпалнята и говорят за нея с едно такова високомерие... Общо взето, казах им, че ще се срещна с внучката на богиня Афродита. Казах и след няколко дена пристига момиче с горящи очи. Общо взето, така се подредиха обстоятелствата, че всички решиха — Афродита е изпратила внучката си. Чрез това момиче се случваха чудеса, а и тя самата се преобрази. Кой ги е подредил тези обстоятелства едно след друго? Кой? Аз нищо не съм подреждал. Ако само едно нещо случайно се беше сбъднало, а тук — всичко, а всичко не е случайност, а закономерност. До този извод са стигнали учените. И съм убеден в справедливостта на този извод. И ти сега не ще можеш да го отречеш.

— Но аз и не смятам да отричам закономерността на събитията, Владимире — спокойно забеляза Анастасия.

Вътре в мен всичко изстина, изведнъж ме връхлетя някаква небивала апатия след последните думи на Анастасия. Надявах се, макар и слабо, но се надявах, че тя ще може да разсее утвърдилото се в мен заключение за пълната нищожност на човека и на цялото

човечество, но тя не го направи. А и по какъв начин, който може да отрича твърде очевидното? Безучастен към всичко, стоях до прозореца в осветената само от луната стая, гледах звездите.

Някъде там, може би на една от тези звезди живеят някои от управляващите ни, играещите си с нас. Те живеят! А нима може да се нарече живот нашето съществуване? Послушната на нечия воля играчка не може да живее самостоятелно, а значи ние и не живеем. На нас много неща са ни „все тая“.

Анастасия пак заговори с тих и спокоен глас. Но гласът ѝ не предизвикваше в мен изобщо никакви емоции. Той звучеше като някакъв страничен звук.

— Владимире, ти и хората, изпратили ти аудиокасетата с доклада, правилно сте разбрали. Действително съществуват енергии, способни, варирайки с времето, да съединяват в единна верига различни събития или, както се случи с теб, да изграждат верига от обстоятелства, необходими за постигането на определена цел. Чисти случайности не съществуват, това вече е ясно на мнозина. Случайностите (дори на пръв поглед най-невероятните) се програмират. Програмира се всичко, което се случва на всеки човек. И това, което ти се е случило в Кипър, станало нагледен пример за изследователите и за теб, естествено, също е програмирано, а после въткано в реалността. Кажи ми, Владимире, моля те, би ли искал да знаеш, къде се намира в дадения момент програмистът конкретно на твоите „случайности“?

— Какво значение има къде е той? Все ми е едно. На Марс, на Луната... Хубаво ли му е, или лошо.

— Той се намира в тази стая, Владимире.

— Значи ти си била? Дори това да е така, пак нищо не се променя. Дори не съм учуден или ядосан. Все ми е едно. Ние сме управляеми, в това е трагичната безизходица за всички хора.

— Съвсем не съм главният програмист на „случайностите“ ти, Владимире. Мога само малко да повлияя.

— Кой тогава е главният? Само ние двамата сме в стаята. Или има и трети, невидим програмист?

— Владимире, този програмист е в теб самия, това са твоите желания.

— Как така?

— Само желанията, стремежите на човека могат да включат една или друга програма в действие. Такъв е законът на Създателя. Никой и никога, никакви Вселенски енергии не могат да нарушат този закон, защото човекът е властелин на всички Вселенски енергии! Човекът!

— Но аз нищо не включвах в Кипър, Анастасия. Всичко ставаше само, случайно, без мое участие.

— Незначителни неща, които са съставна част от по-същественото, водещи към изпълнението на основното ти намерение, са се случвали без теб, но основните събития са ги предшестваха желанията ти. Нима не си ти този, който е поискал среща с внучката на богиня Афродита? Ти дори си изразил желанието си пред свидетели и неведнъж си го повторил.

— Да.

— Щом си спомняш за това, как можеш да наричаш слугите, изпълняващи волята на господина, властелини, а господина — играчка в техните ръце?

— Ами да, това ще е глупаво. Всъщност, интересно стана. Ама че работа... Желанията... А защо тогава не всички желания се сбъдват? Мнозина искат нещо, но то не се сбъдва.

— Много зависи от значимостта на целта; от съответствието с желанието на светлото или тъмното; от силата на желанието. Колкото по-съществена и светла е целта, толкова повече светли сили ще бъдат привлечени за изпълняването ѝ, за постигането ѝ.

— А ако целта е тъмна — да се напиеш, да се сбиеш, да разпалиш война?

— Тогава тъмните сили ще се захванат за работа — с желанието си човекът им дава възможност да действат. Но, както виждаш, първичното и главното все едно е желанието на човека! Твоето желание, Владимире.

Започнах да осмислям казаното от Анастасия, а на душата ми ставаше все по-добре и по-добре. Много приятна лунна светлина изпълваше цялата стая, а звездите в небето сякаш светеха не със студена, а с топла светлина. И седящата на края на леглото Анастасия сякаш започна да изглежда по-добре.

Казах ѝ:

— Знаеш ли, Анастасия, там, в Кипър, честно да ти кажа, без малко да кривна от правия път, защото отначало нищо не ми хареса.

Никой не говори на руски. Не дават на човек да работи, навсякъде само гуляи. За какво, мислех си, съм попаднал тук? Може би, за да се запозная с проститутките. Много жени има там от занаята — от Русия, от България.

— Виждаш ли, Владимире, ти си поискал, и те са се появили. И си се напил с водка, и среща с тях си уговорил — и с жената от България, и с жената от Русия. Само че преди това си поискал да се срещнеш с внучката на Афродита. Първото ти желание е било по-силно и тя се е появила и те е опазила от всичко лошо, помогнала ти е.

— Да, помогна ми. А откъде знаеш за българката?

— От притесненията си, Владимире.

— Не разбрах, но това не е важно. По-добре кажи, това момиче, Елена Фадеева, тя нали не е внучка на богинята Афродита, нали си е руския, просто работи в Кипър в туристическа фирма? А аз говорех за внучката на богиня Афродита. Значи тези светли сили не бяха в състояние да ми покажат истинската внучка на богиня Афродита?

— Напротив, в състояние са. И те са го направили. Богиня Афродита сега е енергия. Тя е способна за известно време да докосне енергията на всеки човек, ако в това има смисъл. Елена Фадеева, докато е била с теб, е притежавала две енергии. Много неща са били по силите ѝ през онези дни. Много неща е успяла да направи и е успяла да ти помогне.

— Да. Благодарен съм ѝ. И на богиня Афродита също съм благодарен.

Всичките ми притеснения и неприятни усещания, които имах докато смятах, че хората са играчки на някакви сили, се изпариха. Сега, след разговора с Анастасия, дойдоха увереността и спокойствието.

Известно време мълчаливо гледах как в лунната светлина седи на ръба на леглото, смилено сложила ръце в скута си, Анастасия, а после... досега не мога да разбера, как се случи това, изведнъж казах:

— Разбрах, коя си Анастасия. Ти си велика богиня! — Казах така и паднах пред нея на колене.

Вик на отчаяние и болка се изтръгна от гърдите на Анастасия. Тя бързо се изправи, отдръпна се от мен, подпря се на стената и като че ли в молба притисна ръце към гърдите си.

— Владимире, много те моля, стани. Ти не бива да се прекланяш пред мен. О, Боже, Боже, какво съм сторила, бързах, прости ми за неясното обяснение, което дадох на синовете Ти. Владимире, пред Бога всички хора са равни, не бива да се прекланят един пред друг, аз съм просто жена, аз съм просто човек!

— Ти много се отличаваши от всички хора, Анастасия. И ако ти си просто човек, кои сме ние тогава, кой съм аз?

— Ти също си човек, но поради грешките в този живот още не си могъл да помислиш за предназначението си.

— Мойсей, Исус Христос, Мохамед, Рама, Буда — кои са те, как се отнасяш ти към тях?

— Ти изрече имената на по-големите ми братя, Владимире. Аз нямам право да съдя деянията им. Едно ще кажа — никой от тях не е получил цялата земна любов.

— Това не може да бъде, всеки от тях дори и сега има милиони поклонници.

— Но поклонението не означава любов. То отнема от покланящия се присъщата само на човека сила на мисълта. Велик е егрегорът на моите братя, за милиони години него са го подхранвали множество хора, при това всеки поклонник намалявал своята енергия. През вековете е имало много желаещи да съдят деянията на братята ми. И аз не разбирах за какво те така старателно са подхранвали егрегора си, хилядолетия наред са трупали енергията. Никой не е могъл да разгадае тайната им, докато не е дошло сегашното време! И братята са взели решение — натрупаното да се събере в едно и тяхната енергия да се раздаде на днешните земни хора. Наближава ново хилядолетие на Земята, в него Богове ще населяват Земята — онези хора, чиято осъзнатост ще позволи енергията да бъде приета.

Владимире, умолявам те, стани! Всеки баща го боли да гледа поробен, преклонен своя син. Само тъмното винаги се е стремяло да принизи човешката значимост. Владимире, стани, не предавай себе си. Не се отдалечавай от мен.

Анастасия силно се вълнуваше и аз изпълних молбата ѝ, станах и казах:

— Но аз и не се отдалечавах, напротив, струва ми се, че започнах да те разбирам. Само че не съм съгласен, че поклонението пречи на любовта. Обратно, всички вярващи казват, че обичат Бог. И аз се

преклоних пред теб като пред Богиня, а ти не знам защо се изплаши и започна да се вълнуваш.

— Вече повече от пет години се познаваме с теб, Владимире. От онази нощ, когато беше заченат сина ни, изминаха доста дни, но оттогава в теб нито веднъж не възникна желание да се докоснеш до мен, да ме погледнеш с онзи поглед, с който си дарявал другите жени. Неразбирането, а сега и преклонението няма да позволят на любовта да разцъфне. От преклонение не се раждат деца.

— Ами, това е, защото ти като че ли не си жена, а сякаш самата информация си ти, Анастасия. Не само аз, но и другите не разбират веднага за какво говориш. Какво означава например „не предавай себе си“? Защо каза така за мен?

— Ти написа писмо до президента на Русия, Владимире, но самият ти се усъмни в себе си, за малко не загина. Ти престана да твориш и възложи проблемите на друг, и то единствено върху президента.

— Ами, защото единствено той в Русия реално може да направи нещо.

— Сам няма да може, нужна е волята на мнозинството. Освен това, защо се обърна само към един президент? Има президент и в Украйна, и в Беларусия, и в Казахстан...

— Та нали ти си говорила само за Русия, Русия е моята родина.

— А в паспорта ти пише, че си белорус.

— Да, белорус съм. Баща ми беше белорус.

— А цялото си детство си изкарал в Украйна.

— Ами да, там съм го изкарал. И това е най-хубавото, което помня от детството си — бялата къщичка, покрита със слама; мочурището, където като момче със съседските момчета съм ловил змиорки; дядо и баба, които пред мен никога не са се карали и никога не са ме наказвали.

— Да, да, Владимире, и спомни си, как с дядо си засаждахте в градината малките фиданки...

— Помня... Баба ги поливаше с кофата.

— Но и сега в село Куздничи в Украйна, в селото, където си се родил, се е запазила градината, загрубелите ѝ дървеса все раждат плодовете си и те чакат.

— И къде е тогава родината ми, Анастасия?

— В теб е тя.

— В мен ли?

— В теб! Материализирай я за векове на Земята там, където ти подсказже Душата.

— Да, трябва някак да си изясня, а засега усещането ми е такова, като че аз съм размазан по Земята.

— Владимире, ти се измори, много емоции ни донесе изминалия ден. Полегни, заспи, сънят ще ти даде нови сили за сутринта, и ново осъзнаване ще дойде...

Легнах на леглото, усетих, как Анастасия взе в дланите си ръката ми. Сега ще настъпи дълбок сън, вече знаех — тя може да направи съня дълбок и спокоен, за да бъде хубаво на сутринта, но преди да заспя успях да кажа.

— Знаеш ли, Анастасия, моля те, направи така, че пак да видя прекрасното бъдеще на Русия.

— Добре, заспивай, Владимире, ще го видиш.

С тих глас, без думи, Анастасия запя като че ли приспивна песен. „Чудесно е все пак, че хората могат сами да програмират всичко за себе си“ — успях да си помисля това, потъвайки в спокоен и приятен сън за бъдещата Русия.

ЧАКА НИ ВЕЧНОСТТА

Изгряващото слънце светеше през открития прозорец направо върху леглото и тъкмо то ме събуди. Чудесно се бях наспал! В мен сякаш кипяха някакви необичайни сили, дори ми се прииска да направя сутрешна гимнастика или по някакъв друг начин да се поразкърша. Настроението ми беше превъзходно. От кухнята се чуваше потракване на съдове. „Я виж ти, помислих си, нима Анастасия се опитва да приготви закуска? Нали тя не знае как трябва да се борава с уредите в кухнята и как да пусне газта? Може би има нужда от помощ?“ Облякох анцуга, отворих вратата в кухнята и, щом видях Анастасия, веднага сякаш ме обля гореща вълна.

За първи път видях Анастасия не в сибирската гора, не на полянката ѝ в тайгата, не на морския бряг, а в най-привичната за всяка обикновена градска жена обстановка — в кухнята. Тя беше наведена над газовата печка и се опитваше да регулира газовия котлон. Ту усиляваше, ту намаляваше силата на газта, но старата газова печка не се регулираше плавно.

В кухнята Анастасия изглеждаше като съвсем нормална жена. И защо вчера я изплаших с коленопреклонението си, сигурно съм изпил доста или съм бил много уморен.

Анастасия усети, че я гледам и се обърна към мен. Едната ѝ буза беше изцапана с брашно, на леко изпотеното ѝ чело беше прилепнал кичур коса, излязъл от кърпата. Анастасия се усмихваше. И гласът ѝ... чудният ѝ глас...

— Честит ти прекрасен, настъпващ добър ден, Владимире. Вече почти всичко за закуската е готово. Остана още малко. Ти докато се измиеш, всичко ще е готово. Ти се измий, не се безпокой, нищо няма да разваля, оправих се...

Не отидох веднага в банята. Стоях и гледах Анастасия като омагьосан. За първи път за петте години от познанството ни видях истински колко необикновено красива е тази жена. Не може да се опише тази красота — дори с изцапана с брашно буза, дори без

прическа, с просто вързаната на конска опашка коса, и с най-обикновени дрехи, които не бяха модерни, тя пак беше необикновено красива.

Отидох в банята, старателно се избърснах, взех един душ, а Анастасия все не ми излизаше от главата с хубостта си. Излязох от банята и отидох в стаята, седнах върху оправеното вече легло и не отидох в кухнята, а кой знае защо продължавах с вълнение да мисля за нея, за Анастасия.

Пет години познавам тази жена — отшелницата от сибирската тайга. Пет години! Виждаме се рядко, а тя винаги сякаш е наблизо. И това е тя! Разбира се, благодарение на нея се оправиха отношенията с дъщеря ми. Сега имаме прекрасни отношения. И жена ми, макар да не съм бил вкъщи нито веднъж за пет години, щом ѝ се обая, по гласа ѝ усещам, че започва да говори с мен без студенина и обида. Разказва ми, че всичко е наред в семейството.

Анастасия... Та нали тя е тази, която ме излекува.

Лекарите не успяха, а тя успя. Самият аз разбихах, че мога да умра, а тя ме излекува, също тя ме направи известен. Сега ми предлагат големи хонорари за книгите, а в тях нали са нейните думи. И тя винаги говори ласкаво, никога не се ядосва. Разсърдиш ѝ се, без да искаш, а тя пак не се ядосва. Разбира се, тя съществено промени живота ми, но го промени към по-добро. Тя е тази, която роди сина ми! Разбира се, че ситуацията е необичайна — моят син живее в тайгата на полянката, но на него сигурно му е хубаво с нея. Тя е много добра. Трябва да ѝ кажа нещо хубаво и да направя за нея нещо добро. Само че какво? На нея нищо не ѝ трябва. Да се чудиш какво се получава — дори да притежаваш половината свят, тя пак притежава нещо повече. Но въпреки това ми се прииска да ѝ подаря нещо. Още преди доста време ѝ бях купил огърлица от бисери. Не изкуствени, естествени, с едри бисерчета. Реших — ето сега ще отида и ще ѝ я подаря. Извадих от куфара кутийката, извадих огърлицата, а вместо веднага да отида в кухнята, не знам защо, започнах да се преобличам. Вместо анцуга обух панталон, също си сложих бяла риза и вратовръзка. После пъхнах огърлицата в джоба на панталона, но от вълнение не можех да отида в кухнята. Застанах до прозореца и стоях, целият издокаран. После все пак се съвзех. „Какво ми става, мислех си, вълнението ми е някак глупаво.“ Отидох в кухнята.

Анастасия седеше в очакване на подредената за закуска кухненска маса. Тя се изправи да ме посрещне. Вече беше сресана и спретната. Изправи се и ме гледаше мълчаливо с ласкавия поглед на сиво-зелените си очи. А аз стоях и не знаех какво да кажа. После казах, не знам защо, на „Вие“:

— Здравейте, Анастасия. — Това „Вие“ съвсем ме обърка. А тя, сякаш не го забеляза, отговори сериозно:

— Здравей, Владимире. Заповядай, сядай, закуската вече те чака.

— Сега ще седна... Първо исках да ти кажа... Да ти кажа ето какво... — но думите не идваха.

— Ами, ти говори, Владимире.

Но аз забравих какво исках да кажа. Отидох много близо до Анастасия и я целунах по бузата. А цялото ми тяло пламна, сякаш от жар. Бузите на Анастасия се покриха с руменина и тя замига с миглите си по-бързо от обичайното. Проговорих сякаш с чужд, глух глас:

— Това е от всички читатели за теб, Анастасия. На теб много хора ти благодарят.

— От читателите ли? Голяма благодарност на всички читатели. Много голяма благодарност — тихо прошепна Анастасия.

И тогава бързо я целунах по другата буза и казах:

— А това е от мен. Ти си много хубава и добра, Анастасия. Ти, Анастасия, си много красива. Благодаря ти, че те има.

— Ти ме смяташ красива, така ли, Владимире? Благодаря. Така ли смяташ?

Тя също се вълнуваше. Не знаех какво да правя по-нататък. Но после си спомних за перлената огърлица в джоба ми. Бързо-бързо я извадих от джоба си, започнах да откопчавам закопчалка.

— Ето това е подарък за теб, Анастасия. Това са перли... истински са... не са изкуствени. Знаем, ти не обичаш изкуствени работи, но това са истински перли.

Закопчалката не се отваряше, издърпах я, нишката се скъса и върху кухненския под се изсипаха всичките перли, търкулнаха се в различни посоки. Приклеках да ги събера, Анастасия също започна да събира. Тя го правеше по-бързо. Гледах как тя пълни шепата си с перличките. Разглеждаше всяка внимателно. Залюбувах се на движенията ѝ. Седях на пода, подпрян на стената и гледах като омагьосан. Седях и си мислех, колко е обичайна обстановката в

стандартната кухня, но колко необичайно и прекрасно е в Душата ми. Защо? Сигурно защото в тази кухня се намира тя — Анастасия. Тя е много близо, но да я прегърна — не ми достига кураж. Тази жена, която в началото, в тайгата, още преди пет години, ми се стори не съвсем нормална отшелница, сега изглеждаше звезда, слязла за минутка от небето. Тя е много близо, а е недосегаема като звезда. И годините ми... Ех, годинките ми... Гледах, без да откъсвам поглед, как Анастасия се изправи, как слагаше в малката чинийка на масата събраните перли. После тя обърна главата си към мен. А аз, очарован, продължавах да седя върху кухненския под, подпрян на стената и да гледам в сиво-зелените ѝ очи. Тя не отклоняваше ласкавия си поглед.

— Ето, ти си близо. Анастасия, а не мога да те докосна сега. Усещането е, сякаш си далечна звезда в небето.

— Звезда ли? Така ли ме усещаш? Защо? Ето! В краката ти е тя, звездичката е станала обикновена жена.

Анастасия бързо коленичи и седна до мен на пода. Сложи и двете си ръце върху рамото ми и нежно си притисна главата. Чувах как тупти сърцето ѝ, но моето биеше много по-силно. А косата ѝ миришеше на тайга. Дъхът ѝ — сякаш топъл ветреца, омайваше с аромата на цветя.

— Ех, защо ли, Анастасия, не съм те срещнал на младини? Колко си млада, а аз ей на колко години съм вече. Вече съм изживял почти половин век.

— Аз към блуждаещата ти Душа с векове съм се приближавала, сега не ме прогонвай от себе си.

— Скоро ще стана стар, Анастасия. И животът ми ще свърши.

— Но докато остаряваш, ще успееш да засадиш родовото си дърво, ще заложиш с хората основите на града на прекрасното бъдеще, на чудесната градина.

— Ще се постарая. Жалко, че няма да мога да живея дълго в тази градина. Докато тя расте, ще измине не една година.

— Ако успееш да я създадеш, винаги ще живееш в нея.

— Винаги ли?

— Разбира се. Тялото ти ще остарее и ще умре, но Душата ти ще полети.

— Душата на умрелия ще полети, това го знам. Щом полети Душата — край.

— О, колко е прекрасен днешният ден! За какво ли ти, Владимире, сътворяваш унило бъдеще? Самият ти го сътворяваш за себе си.

— Не съм този, който сътворява. Такава е обективната реалност. Идва старост, после смърт за всички. И дори ти, милата ми мечтателка, не ще измислиш друго.

Анастасия цялата потръпна, леко се отдръпна, веселите ѝ добри очи гледаха в моите и сияеха, сияеха с радостна убеденост, напук на всичко.

— Няма защо да измислям, винаги има една истина. Има смърт за тялото. Това на всички е ясно. За тялото! За останалото смъртта е сън, Владимире.

— Сън ли?

— Да, сън е.

Анастасия застана на коленете си и започна да говори, гледайки ме право в очите. Но някак така заговори, че радиото в кухнята замлъкна, замлъкнаха гласовете и шумът зад прозореца, когато с тихия си глас Анастасия изрече:

— Любими мой! Вечността ни чака нас с теб. Животът винаги навлиза в правата си. Дойде ли пролетта, слънчев лъч ще блесне, в нова премяна, ще се облече Душата. Но и тленното тяло не напразно ще се слее в прегръдка със земята. Свежи цветя и треви от телата ни ще поникнат през пролетта. Вечно ще чуваш ти песните на птиците, ще пиеш капките дъжд. В синьото небе вечните облаци ще те радват с танца си. Ако ли из необятната Вселена ти се разпръснеш на пращинки, запазвайки неверието си, от пращинките, лутащи се във вечността, ще те събирам, любими мой. И засаденото от теб дърво ще ми помогне, през ранната пролет с клонче то ще се протегне натам, където Душата ти пребивава в безчувствен покой. И комуто на Земята си дарявал добрина, ще си помисли за теб с любов. Ако ли цялата земна любов не стигне за твоето въплъщение отново, то една жена, ти я познаваш, тя ще пламне във всички вселенски измерения на битието с едно едничко желание: „Въплъти се, любими!“ И за миг самата тя ще умре.

— Това ще си ти, Анастасия, нали? Сигурна ли си, че ще можеш да направиш така?

— Всяка жена е способна да направи така, ако успее да събере чувствата си в Логоса^[1].

— А какво ще стане с теб, Анастасия? На теб кой ще ти помогне да се върнеш на Земята?

— Аз ще мога сама, никого няма да затрудня.

— А как ще те позная? Нали животът вече ще е съвсем различен.

— Когато ти се въплътиш на Земята отново и станеш момък, ще видиш в съседната градина сополиво, рижавко момиченце. Кажи на мъничето, с леко кривите крачета, добра дума, обърни внимание на момичето. Ти ще пораснеш, младеж ще станеш, ще започнеш да изпращаш с поглед красавиците. Не бързай да свързваш съдбата си с тях. В съседната градина расте момиче, цялото в лунички, не е красавица засега. Един ден ти ще видиш как тя те наблюдава скришом. Не ѝ се смей, не я прогонвай, когато, смутена, тя дойде при теб, за да те отвлече от съзрялата красавица. Само три пъти ще дойде пролет и съседското момиче ще се превърне в красива девойка. Щом веднъж я погледнеш, ще пламнеш от любов към нея. Щастлив ще бъдеш ти с нея. Щастлива ще е и тя. Владимире, в онази твоя избраница щастлива ще живее моята Душа.

— Благодаря ти за прекрасната мечта, Анастасия, разказвачке мила моя.

Внимателно я обгърнах за раменете и я притеглих към себе си. Искаше ми се да слушам как горещо бие сърцето ѝ, да усещам как ухае косата на прекрасната жена, вярваща само в доброто, в безкрайността. А може би ми се искаше да се държа като за сламка за невероятните ѝ мечти. От думите ѝ за бъдещето всичко наоколо ставаше по-радостно.

— Дори това, което говориш ти, Анастасия, да са само думи, все едно, те са прекрасни и по-радостно ми става на Душата, когато ги слушам.

— Думите на мечтата — те задвижват велика енергия. С мечтата си, с мислите си човекът твори сам бъдещето си. Повярвай ми, Владимире, всичко ще ни се случи точно така, както нарисувах с думите си за двама ни. Но и ти имаш воля в мечтата си и всичко можеш да промениш, казвайки думи други. Ти имаш воля, ти имаш свобода и всеки е творец сам на себе си.

— Анастасия нищо от твоите думи няма да променям. Ще се постарая да вярвам в тях.

— Благодаря ти.

— За какво?

— За това, че не разруши вечността за двама ни.

В онзи прекрасен слънчев ден ние се къпахме в морето, пекохме се на пустинния морски бряг. Вечерта Анастасия си тръгна. Както винаги ме помоли да не я изпращам. Стоях на терасата и гледах как върви по тротоара, със забрадена глава, с простички дрехи, с ръчната си платнена чанта. Вървеше, стараейки се да не се откроява сред другите минувачи, жената, сътворила прекрасното бъдеще на цялата страна. То непременно ще дойде, хората ще материализират мечтата ѝ и ще заживеят в прекрасен свят.

Преди да се скрие зад ъгъла, Анастасия спря, обърна се към мене и ми помахаша с ръка. И аз помахам на Анастасия за сбогом. Вече не различавах лицето ѝ, но бях сигурен — тя се усмихваше. Тя винаги се усмихва, защото вярва и твори само добро. Може би така и трябва? Аз също ѝ помахам с ръка и си казах наум: „Благодаря ти, Настенка.“

[1] логос — (гр) — всеобща закономерност; в идеалистическата философия — духовно начало, Божествен разум. — бел.ред. ↑

ПРИЛОЖЕНИЕ

Земите на Ростовска област (до 50% от територията от Салските степи) се превръщат в пустини, в Алтайския край — една трета от Кулудинските степи и още 13 други обекта в Руската Федерация. Незакрепените пясъци заемат 6,5 милиона хектара. Като цяло, най-големият им дял (до 10% от общата площ) е в Прикаспийската низина. Общата площ на почвите в Русия, превръщащи се в пустини или потенциално заплашени да станат пустини, достига 50 милиона хектара.

Според агрохимическите показатели орните земи на Русия средно са ниско продуктивни, особено в Нечерноземието. В орния слой не достигат значително количество хранителни елементи за селскостопанските култури: азот, фосфор, калий, калций, магнезий, микроелементи (особено кобалт/ молибден и цинк). Киселите почви възлизат на повече от една трета от орните земи, а тези, с ниско съдържание на подвижен фосфор и калий — съответно на 30% и 10%. Над 43% от орните земи се характеризират с ниско съдържание на хумус^[1], в това число критически ниско — 15%. В Нечерноземната зона делът на последните нараства до 45%. Сред орните земи на Калужската, Смоленската, Астраханската, Волгоградската области, на републиките Калмикия, Адигея, Бурятия, Тува над 75% са нискохумусните почви. Експертите смятат, че поради нередовното и недостатъчното използване на орса нискохумусните почви. Експертите смятат, че в пораганични торове съдържанието на хумуса в почвите на Русия е достигнало пределно минималното си равнище: в Нечерноземната зона — 1,3%—1,5% в орния слой, в централно-черноземните области — 3,5%-5,0%. Загубите на хумус в орните земи всяка година се оценяват на 0,6–0,7 т/хектар (до 1,0 т/хектар — на черноземите), а като цяло за страната — приблизително на 80 милиона тона.

Доказано е, че съществува практически линейна зависимост между запасите на хумуса в основните типове почви и плодородието

на най-важните селскостопански култури. При увеличаване на запасите от хумус с 1 т/хектар средната продуктивност на житните култури по черноземието се увеличава средно с 0,10–1,15 центнера/хектар. За редица култури, отглеждани в различни почвено-климатични условия, тази цифра достига 0,3 центнера житни единици (ж.е.). При намаляване на мощността на хумусните хоризонти на черноземите с 1 см под влиянието на естествени и антропогенни фактори (в частност ерозия) добивът от житните култури намалява с 1 центнер.

В продължение на много години ресурсите на земята на Русия са експлоатирани с екстензивни методи, извличането на хранителните елементи заедно с реколтата често е надвишавало възстановяването им в почвата.

Учените-агрономи предупреждават, че екстензивното използване на плодородието на почвите ще доведе до необратимо развитие на негативните процеси. Като потвърждение на това служи динамиката на общия обем на прибираните житни култури. Всяка година необходимата дажба естествена тор за поддържането на бездефицитен баланс на хумуса възлиза на 7–15 т/хектар. За това е необходимо всяка година в почвата да се внася не по-малко от 1 милиард тона органически торове. Сега в Русия се използват само близо 100–120 милиона тона или на практика 10 пъти по-малко от необходимото.

Какво се случва сега с възпроизвеждането на ресурсите на земята? Централизираното финансиране на работите по облагородяването на земите е изцяло прекратено, техните обеми катастрофално се съкращават. Финансирането се осъществява за сметка на местния бюджет, а от 1993 година насам — от плащанията на данък земя и 30% за сметка на онези, които стопанисват земята. Като резултат от 1994 година досега всички работи по обогатяване с торфени компости^[2] в Нечерноземната зона, а също така и варуване^[3] на киселите почви, по доставката на варови материали и фосфоритно брашно, по обработката с фосфорити практически напълно са спрени в голяма част от територията на Русия поради липса на средства у местните администрации за провеждане на агрохимическа работа.

Остават нереализирани почти всички комплексни федерални програми за повишаване на плодородието на почвите и развитие на

агропроизводството на Министерството на селското стопанство и хранително-вкусовата продукция и на правителството на Русия.

Взимайки предвид горепосочените факти, може да се говори за прогресираща деградация на почвените обвивки на Русия, което представлява заплаха за екологичната, хранителната и националната безопасност на страната.

[1] хумус — сложен комплекс от органични съединения в почвата, резултат от биохимична синтеза от почвените микроорганизми при разлагане на растителни и животински остатъци; съдържа най-важни биогенни елементи, необходими за храненето на растенията — бел. прев. ↑

[2] компост — вид органичен тор. — бел.пр. ↑

[3] варуване — торене с вар — бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.